
DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

3.grāmata
Cilvēks nepieņem
1.daļa

MATERIĀLU APKOPOJUSI : ANETE EIHMANE

2016. GADS

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Saturs

1.nodaļa: Cilvēks pats pret sevi	3
2.nodaļa: Postošās īpašības	14
1.apakšnodaļa: Patība	14
2.apakšnodaļa: Bailes	20
3. apakšnodaļa: Mantkārība. Zemes labklājība. Greznība	26
4. apakšnodaļa: Skaudība	28
5. apakšnodaļa: Neiegrožotas kaislības	29
6.apakšnodaļa: Varmācība	30
7. apakšnodaļa: Atriebība	31
8. apakšnodaļa: Netaisnība	31
9. apakšnodaļa: Nepateicība	32
10. apakšnodaļa: Neiecietība	33
11. apakšnodaļa: Zaimi	34
12.apakšnodaļa: Viltus sargi	36
13. apakšnodaļa: Sargājiet Dievišķo Uguni!	37
14. apakšnodaļa: Materiālās intereses	39
15. apakšnodaļa: Verdzība. Mājas dzīve	44
16.apakšnodaļa: Aizspriedumi. Aizdomība	46
17.apakšnodaļa: Šaubas. Neticība	51
18.apakšnodaļa: Nodevība	54
19. apakšnodaļa: Haoss	62
20. apakšnodaļa: Skepse	64
21. apakšnodaļa: Sevis žēlošana. Grūtsirdība	65
22. apakšnodaļa: Melīgā aizņemtība. Sveša laika zagļi	68
23. apakšnodaļa: Ieradumi	70
24. apakšnodaļa: Sektantisms. Fanātisms	72
25. apakšnodaļa: Viegļprātība. Paviršība	74
26.apakšnodaļa: Vienaldzība. Apmierinātība	76

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIĶA
Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

27. apakšnodaļa: Slinkums. Mazdūšība	78
28. apakšnodaļa: Noliedzēji	80
29. apakšnodaļa: Gara pazemināšana. Iedomība. Nosodīšana. Godkārtība	83
30. apakšnodaļa: Sairums. Dzīvie miroņi	87
31. apakšnodaļa: Narkotikas. Ārprāts	92
32. apakšnodaļa: Vienīgā izeja – pareiza evolūcija. Jāapjēdz Smalkās Pasaules realitāte	94
3. nodaļa: Pusmēri	97
4.nodaļa: Zvēriskie paradumi	109

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

1.nodaļa: *Cilvēks pats pret sevi*

Ja visas pilnveidībai kaitīgās darbības sakoptu vienā grāmatā, tad būtu redzams, cik viegli tās pārvarēt. Varētu redzēt, kādās niecīgās rīcībās uzkrājas šis ļaunums.

Cilvēka uzdevumus uz planētas vāji izprot. Kosmiskai Būtnei, protams, piešķirts savs nolēmums, bet cilvēce tik akli cenšas iekļauties savā šaurajā apvārsnī, ka nespēj saskatīt savu kosmisko uzdevumu. Kosmosa jaunrade piešķir uzdevumu pat niecīgākajam tārnam. Kosmosā visai jaunradei savs uzdevums un kāda relativitāte pastāv starp cilvēku un zemākajām būtnēm, tāda pat relativitāte pastāv arī augstākajās sfērās. Kosmiskā Magneta jaunrade nosaka katru darbību un lomu, kādu būtnēm lemts izpildīt. Tāpēc cilvēku sfēras nolemtas sadarbībai. Varenais Saprāts rosina visas kosmiskās sfēras, tāpēc cilvēka uzdevuma pamatā ir sadarbība un Bezrobežības skaistums.

Apziņu Mēs dēvējam par pazemes uguni. Starp šiem fenomeniem ir liela analogija. Uguns nepieciešama planētas līdzsvaram, bet bez labdarīgām izpausmēm šī pati uguns var būt arī postoša.

Vai to pašu nevar sacīt arī par apziņu? Tā virza cilvēku uz pilnveidošanos, bet nekārtību gadījumā tā var dot arī sprādzienu. Apdullināts cilvēks gatavs uz jebkuru noziegumu, viņš zaudē līdzsvaru un apziņas ugunīgā daba rada sprādzienu. Pēc nelīdzsvarotām rīcībām cilvēks velti pūlas savākt iznīcinātās apziņas daļiņas, bet dažreiz nākas uzkrājumus sākt no jauna.

Par kādu melnu balastu nogulst sadedzinātas apziņas šlaga Smalkajā Pasaulē! Līdzīgi dzejniekam var aprakstīt apkrāvušos ceļiniekus kuri mēģina uzrāpties kalnā. Katrs domā: “kādēļ es esmu apkrāvijs ar šādu kravu?” Bet būtu vajadzējis tikai uzklaust apziņas balsi un nasta būtu viegla. Bez tam arī Mēs būtu varējuši palīdzēt. Mums liels prieks palīdzēt katram viņa sfērā. Bet bieži vislabākais sūtījums lido atpakaļ nepieņemts. Mums ir lieli nepieņemto sūtījumu arhīvi, tāpat kā pastā uzkrājas bezadrešu vēstules. Bet dažiem Mūsu korespondentiem taču jau vajadzēja būt uzmanīgākiem. Kādēļ aizsegties ar šaubām un uzbudinājumiem? Kad Mēs runājam par Pārzemīgo, liktos, ka vajadzētu būt modriem un tvert katru vārdu. Mūsu iekšējā dzīve psiholoģisku momentu pilna, kad katra jūtīga attieksme pret Mums izsauc Mūsu atzinību.

Līdzsvaru zaudēt nevienam nav grūti, bet ko tas dos? Jāspriņdzina ne tikai prāts vien, bet jāieklausās arī apziņas balsī.

Domātājs sacīja: “Mans nabaga prāts, kurp gan tu iesi bez brīnišķā vadītāja, bez dvēseles?”

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

1.

Cilvēks, kam Kosms nolēmis būt par radītāju un līdzveidotāju, pats atteicies no šī vainagojuma.

2.

Pasaule ir briesmīga, jo cilvēks negrib zināt par pārzemes pasaulēm. Cilvēki atsacījušies no Brālības, aizmirsdami sadarbību un vienotību.

3.

Cilvēku neiecietība pret visu augstāko pārvērtusi cilvēkus par izdzimteniem. Visiem jēdzieniem un principiem cilvēks uzspiedis savu zīmogu. Katrā augstākā apliecinājumā cilvēks ir parādījis arī savus zaimus. Ne jau Pasaule ir cietsirdīga, bet gan cilvēks. Nevis Pasaule apstiprina netaisnīgumu, bet cilvēks, jo cilvēka paša izvēlētais nošķirtības un patības ceļš kļuvis par visbargāko likteni. Neiecietība pret visu augstāko un gaišāko kļuvusi par cilvēces lāstu.

4.

Kādus ērkšķus gan cilvēki paši ievij savas dzīves vainagos! Kādus spēkus cilvēki izšķir lai darbotos pret tiem principiem, uz kuriem balstās pati dzīve! Cik daudz nevajadzīgu ērkšķu ir ap cilvēkiem, pārvēršot viņu dzīvi regresā! Cilvēki taču nesapratīs augstāko gudrību, iekams nebūs izpratuši Hierarhijas likumu; to, uz kā balstās visa dzīve; to ar ko pasaule progresē! To, no kā veidojas evolūcija; to, no kā ir veidojušās vēstures labākās pakāpes un lappuses.

Vienīgi pašiznīcināšanās var radīt to virzienu, kādā iet Hierarhijas izpratni zaudējušie.

5.

Asinis, asinis – brēc Rietumos un Austrumos. Nebijis laiks! Glābēja Uguns tiek neprātīgi pārvērsta par aprijēju.

6.

Cilvēknīšana jau ir nonākusi līdz radikāliem iznīcināšanas līdzekļiem – gāzēm un indēm. Lai zinātnieki paskaidro, ka gāzes neizgaist, bet noslāņojas uz ilgu laiku. Lai gāzu izgudrotāji apmetas mājā, kur sienas noziestas ar arsēnu vai sulemu vai citām emanējošām indēm. Lai paši pie sevis, savās acīs, uz savas ādas un plaušām pārliecinās, cik ilgi iedarbojas emanējošās indes. Turklāt, pati inžū izgatavošana lielā daudzumā jau nodara postu jo plašiem apvidiem. Vienīgi noziedzīgajam neprātam šķiet, ka ļaunums tiks nodarīts tikai ienaidniekam.

Tikpat indīgas arī gāzes, kas kairina gļotādas. Ir nepiedodami saindēt tautu, nolemjot to slimībām, kuras atklāsies tikai nākotnē. Tā dēvētie apgaismotie valdītāji saindē veselus izplatījumus un mierina sevi, ka nāvessods nekaitīgs! Lai viņi paši padzīvo saindētajā mājā.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Starp visiem zinātniskajiem atklājumiem, kā kauna traips paliks gāzes un indes.

7.

Cilvēki nezin, cik lielā mērā, radot ārdošas gāzes, kaitē evolūcijai. Neviens nevar noteikt, cik tālu gāzes izplatās un kādus savienojumus tās rada.

Nerunāsim par nāvējošiem ražojumiem apzinīgai savstarpējai iznīcināšanai. Katrs pazīst viņu iedarbību ne tikai uz atmosfēru, bet arī uz augsni, šādas indes ir cilvēces kauns. Bet bez šīm gāzēm tiek ražotas vēl daudzas citas dažādām jaunu izgudrojumu vajadzībām, tās tāpat sabiezina Zemes drūmu apvalku.

Varētu ieteikt katram ķīmiķim izgudrot arī pretgāzi, bet šāds izgudrojums būs sevišķi grūts. Ja šis izgudrojums nodrošinās nelielu rajonu, tad tomēr neviens nevarēs noteikt gāzes transformāciju un tās izplatības robežas. Tādā veidā cilvēce rada jaunas briesmas un maksā ar jaunām slimībām. Lai cilvēce nes atbildību par savu zemes veselību, bet nepiedodami, ka tiek skartas arī smalkās sfēras.

Domātājs jau sen norādījis, cik indīgi var būt dūmi no krāsnīm un uguns kuriem. Kad viņš redzēja aizdegta lāpas, viņš piezīmēja: “Kam nolemts ieelpot šādu indi?”

8.

Patiešām, arī mežonis var lidot lidmašīnā, bet nedomāsim, ka kādreiz bijis labāk. Rādīju jums trīsdesmit gadu kara klišeju, lai liktu saprast, ka pat diezgan attīstītās zemēs ir valdījusi rupjība un garu tumsonība. Varēšu parādīt izsmalcinošās Romas, Ēģiptes un Bābeles rekordus, no kuriem nodrebēs sirds. Tāpēc atkal jāklauvējas visiem, kas atskārš nākotni.

9.

Ar ko gan cilvēce cer glābt karmu un tikt uz priekšu evolūcijā? Taču ne noliedzot dižos pamatus; taču ne noniecinot augstākos principus, taču ne postot apstiprinātās manifestētās Sākotnes! Bet cilvēce joprojām bāzē savus principus uz postīšanu, nedomādama, ka atrašanās no dižās Hierarhijas nes uz bezdibeni. Tā pašiznīcināšanās ir visu tumsas kalpu daļa. Tāpēc, kamēr cilvēce virzīsies uz tumsas apstiprināto aprobežotību, tā neatradīs ceļu uz Augstāko Gaismu un glābšanu.

10.

Apbrīnojami, kā cilvēks bojā sevi bez kāda saprāta un jēgas. Apbrīnojami, cik lielā mērā cilvēki laupa sev nolemtās iespējamības. Apbrīnojami, kādā mērā cilvēki sašaurina savas uzkrātās robežas.

11.

Atcerēsimies pasaku – Kāds domātājs nesa cilvēkiem brīnišķīgu dziedniecības līdzekli, bet to vajadzēja nest slēgtā šķirstiņā. Neviens no ļaudīm neiedrošinājās šķirstiņu atvērt, jo, sprieždami pēc savas kādības, cilvēki nolēma, ka tajā ir vai nu inde, vai odze. Tā var piedāvāt visbrīnišķīgāko dārgumu, bet cilvēki to ieskatīs par

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

indi. Atliek iespēja, lai cilvēki dārgumu pieņemtu nelaiemes šausmu spiesti. Ko tad lai dara, ja Sātans tik labi iemācījies neticību!

12.

Starp cilvēka nozīmēto notikumu tīklu un Kosmiskā Magneta nozīmēto nogulis drūms mākonis. To, nozīmēto tīklu, cilvēks ar savu apziņu iznīcina.

13.

Diemžēl, cilvēciskais gars lielāko tiesu pretojas Dievišķajai Sākotnei sevī un visā.

14.

Cilvēki nevēlas redzēt notiekošā būtību. Bet notiekošā būtība nemainās atkarībā no personiskās vēlēšanās vai negācijas. Neviens nevar teikt, ka Armagedons neved uz lemto uzvaru. Jābrīnās redzot, cik ilgi cilvēki neizprot nolemto. Tā mēdz būt mājas ugunsgrēka gadījumā, kad iemītnieki negrib ticēt, ka kaut kas jau noticis.

Pat acīmredzamība nepalīdz tur, kur cilvēks pats aizsējis sev acis.

15.

Visas neizpētītās enerģijas cilvēce pieskaita neeksistējošām. Ne tik daudz pārliecība, kā noliegums spiež cilvēci noraidīt smalkākās enerģijas. Kad kosmiskā jaunrade sasprindzē savas sviras, tad rodas nolemtās formas; bet cilvēce, nevēlēdamās jaunās formas atzīst, protams, noliedz tālāko progresu. Viss joņo ap cilvēci, bet enerģijas tikai tad apgūst formu, kad tās saskaras ar cilvēka apziņu. Tāpēc pievēršanās kurlam uztvērējam nozīmē atraušanos no Kosmiskās Dārgumu Krātuves. Tādējādi cilvēce zaudē to visvērtīgāko.

16.

Top skumji raugoties, kā cilvēki sevi ierobežo un nopūlas izkropļot pasaulsēku. Varbūt, ka pārprodukcija, sacensība un dzīvības jēgas sagrozīšana novedīs cilvēci strupceļā, un tad nāksies padomāt. Jo līdz ar visu ierobežojumu atmešanu nāks arī Augstāko Pasauļu atzīšana. Aicinot uz Ugunīgo Pasauli Mēs esam spiesti lietot salīdzinājumus ar mikroorganismiem, lai tādējādi ierosinātu domāt, ka viss ir pildīts ar nepārtrauktu dzīvību. Protams, pāri visiem mikroorganismiem, ir vieglāk domāt ar sirdi. Jāaicina arī uz šādu atrisinājumu.

17.

Neaizmirsīsim, ka smagie Kali Jogas beigu apstākļi prasa sevišķus pasākumus, un jāsaprot, cik grūti pārvarēt haosa spiedienu. Cilvēki to pienācīgi nenovērtē, jo katrs grib, lai viss izdodas tikai pēc viņu vēlēšanās. Maz to, kuri cenšas ietvert visu sarežģīto pretdarbību, kuru, par nožēlošanu, izrāda paši cilvēki.

18.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Cilvēki bieži nepielaiž visderīgāko, tur slēpjas pasaules galvenā drāma. Visapšaubāmākais tiks pieņemts ar gatavību. Visderīgākais izsauc noliegsmi.

19.

Cilvēki izvairās ieskatīties notikumu būtībā un apmierinās ar dažām ārējām liecībām. Var iedomāties, kā izmainītos vēstures izklāsts, ja atklātos visi patiesie cēloņi un dzenuli. Vispirms izvirzītos negaidīti darbinieki, par kuriem cilvēce nekā nenojauš. Caru un valdītāju vietā mēs ieraudzītu personas, kuras atstātas paēnā. Dažus no tiem cilvēce nav pamanījusi tumsonības dēļ, bet daži palikuši neredzami pēc Brālības likuma.

Cilvēki varētu ievērot, ka daži notikumi veidojas ārpus cilvēciskās loģikas robežām. Tajā mirklī varētu domāt, ka notiek neapdomātas jukas, bet patiesībā vēlāk var pārliecināties par celtnes tvirtumu. Dažreiz var novērot, ka veselu valsti vai atsevišķu cilvēku nosoda visa pasaule, un tomēr no turienes nāk visspīdošākie sasniegumi. Nevienš nepadomās, ka pāri pār zemes aptvērumiem, kaut kas pavērsa notikumu plūsmu citā virzienā.

Sen sacīts: “Taisnīgos meklējiet nopelto vidū. Nevar neredzēt, ka pasaule uzbrūk tiem, kas nes patiesības uzdevumu. Bet ja cilvēki gribēs uzmanīgi iekļūt notikumu būtībā, viņi pārliecināsies, ka Mūsu Roka darbojas turpat tuvumā.

Lai cilvēki izpazīst personas, kas stāv notikumu tuvumā, lai saprot, ka tā saucamie vadītāji, bieži ir tikai simboli, bet lēmumi rodas ārpus viņu saprašanas.

20.

Pārdomas par īstenajiem cēloņiem būs jau pieskaršanās Ugunīgajai Pasaulei. Tāpēc vajag iedziļināties kosmisko parādību cēloņos. Vai tajos gan nepiedalīsies cilvēka gars? Ir īpaši jānovēro, kā izturas tie cilvēki, kuriem ir sniegta palīdzība. Tos, kuri noraidīja Sen-Žermenu, piemeklēja drūms liktenis. Noraidītā palīdzība pārvēršas pārmērīgā nastā – tāds ir likums.

21.

Ļaudis runā, ka par maz saņemot augsto norādījumu. Šādi nikni paziņojumi ir netaisni. Odam daudz, bet maz tiek pieņemts. Šādas vēstis vajag nevis dzīt prom, bet rūpīgi likt lietā apkārtesojājā. Daudzas ļoti vērtīgas ziņas mirgo kā spārnoti tauriņi, bet cilvēki tikai atgaiņājas no tiem.

22.

Cilvēka laime ir tā, ka tās īpašumā ir vissākotnējā enerģija, un nelaime, ka šis svētītais spēks nav atzīts un ir nolādēts. Var iedomāties tās šausmas, kad cilvēks atsakās no sava labākā dārguma. Ja melnmataināis apgalvos, ka viņš ir blonds, viņu uzskatīs par jukušu, bet tāpat ir jānosauc arī to, kurš izkropļo savu dabisko kādību. Cilvēki pauž zināmu saudzību pret savu sirdi, jo tiem ir norādīts, ka tā ir fiziskās dzīves centrs. Bet

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

nav pietiekoši pasacīts par brīvās gribas saattiecībām ar vissākotnīgās enerģijas dzīlēm, - no tā izriet nožēlojamās sacensības. Tā vietā, lai abi spēki darbotos harmoniski, tie sacenšas savstarpējā cīņā.

23.

Visām cilvēka dzīves daļām jābūt harmonijā. Bet pret to iebildīs un pieminēs visu pārmērīgo, kas tik bieži norādīts runājot par ģeniālo cilvēku dzīvi. Bet šīs pārmērības tiek atzīmētas pārāk devīgi. Ģēnijus pierasts uzskatīt pat par neprātīgiem. Bet neviens sev nepajautā, vai bez pārmērībām gara produkti būtu daudz lielāki?

Var minēt daiļrades un dzeršanas piemēru, bet varbūt bez narkotikām daiļrade būtu bijusi daudz augstāka. Neviens nevar apgalvot, ka daiļrades process atkarājas no varmācīga uzbudinājuma. Var minēt lielus daiļradītājus, kuri izcēlušies ar harmonisku dzīvi.

Senatnē pārmērības sauca par elles važām, un šādā izteicienā bija liela patiesība. Tiešām, varmācība var tikai pazemot un ierobežot, bet dabīga tiekšanās uz daiļradi ir bezgalīga, jo tā seko Bezrobežības likumam.

Tā Mums jāatgādina, lai cilvēki spētu saprast, cik kaitīga katra disharmonija. Harmonijas neizpratne noved pie dzīves bezjēdzības, bet šādā tumsonībā ietveras vislielākais noziegums. Neiespējami domāt par evolūciju, kad cilvēki ārda dzīves sākotnes.

24.

Cilvēki cenšas pazemināt un ierobežot pat augstākās izpausmes. Domātājs sacīja: “No debesīm pār zemi izplēsts dziedniecisks pārklājs, bet cilvēki tā vietā lai līdz tam paceltos, pieliek pūles, lai to pazeminātu. Viņi nepadomā ka zemes dubļos pat visdziedznieciskākais zaudē spēku.”

25.

Visas cilvēciskās rīcības, kā apzinīgs faktors, ienes pasaules savstarpējās attiecībās savu papilddaļu. Tā pasaules līdzsvarā cilvēks var ieviest nelīdzsvarotību.

Paraudzīsimies kā šī nelīdzsvarotība izpaužas. Visā vēstures gaitā katrā laikmetā var saskatīt to neatlaidīgo jeb saspringto apstākļu saplūšanu, kas ir izpauduši nelīdzsvarotību.

Jaunrades faktoru, kurš paredzēts kā spēks, kas ietekmē kosmiskā līdzsvara iestāšanos, vienmēr virzīs magneta princips. Tikai Sākotņu apstiprinājums spēj līdzsvarot pasaules savstarpējās attiecības. Mūžīgi traucējošā kustība rada nelīdzsvarotību. Tāpēc Sākotnes un viņu atzīšana būs tas faktors, kuru cilvēce var nostiprināt kā pasaules glābiņu.

26.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Cilvēki domā, ka tie daudz ko sasnieguši un ar lepnumu norāda uz mehāniskajiem sasniegumiem, bet pamatu izzināšanā cilvēki maz pavisinājušies. Pamēģiniet pārjautāt visu pasauli un iegūsit apkaunojošu ainu. Tikai mazākums uzrādīs tiekšanos uz minētajiem pamatiem. Bet par Smalko Pasauli pat šis mazākums čukstēs kautrīgi un klusi. Ja uzrakstītu pamatu izzināšanas vēsturi, tad tā skaidri parādītu apziņas nekustīgumu.

Nedomājiet, ka daudzi nodarbināti ar pārdomām par tālajām pasaulēm vai arī domā par dzīves nepārtrauktību. Novārtā paliek tieši tie jautājumi, kuri varētu uzlabot dzīves apstākļus. Mehānisko atklājumu paātrināšanās noved uz domas koncentrāciju, tomēr paši cilvēki grib uzzināt kaut ko jaunu. Bet kā viņi to pieņems, ja pat vissākotnīgie pamati nav atraduši apziņā vietu? Par šiem pamatiem vajag ne tikai pieklājīgi noklausīties, bet pieņemt tās kā realitāti.

Pilnīgi tādas pašus vārdus sacījis arī Domātājs, bet tas bija pirms vairāk nekā diviem gadu tūkstošiem. Vai tas cilvēcei neskan kā liels pārmetums? Brāļu nogalināšanā cilvēks pilnveidojies, bet zaudējis spēju domāt par pamatiem.

Cik reizes mums jāpastiprina šie vārdi! Vai tad cilvēks, kurš aizņemts ar kāri nogalināt kaimiņus, spēj domāt par dzīves pamatiem? Arī to sacīja Domātājs, bet par šiem vārdiem viņu izdzina un pārdeva verdzībā. Salīdziniet šos gadu tūkstošu atdalītos vārdus un padomājiet par apziņas nedzīvo stāvokli.

27.

Novirzīšanās no kosmiskajiem pamatiem noved pie rezultātiem, kādus cilvēce uzrāda. Pret Bezrobežības Pamatiem iet, protams, nedrīkst. Trauksmīgais process savā ritmā nostiprina pilnveidošanos un Kosmos ir apbruņojis cilvēku ar vajadzīgajiem spēkiem uzvarai pār spēkiem. Traukšanās taču ir visa esošā virzītājs. Bet veseri, kas dots jaunradei, un Valdoņu vārdus, kas doti gara jaunradei, kā arī Pamatu apliecinājumu cilvēce pārvērtusi kroplīgā izsmieklā.

28.

Cik svētvinīgi ir visu laikmetu tikumisko Mācību pamati. Citādi nevar būt, jo likums viens. Var būt ikdienas sīkumi un valodu dialektu atšķirības, bet pamati būs nesatricināmi. Tāpat jāsaprot, ka Mēs runājam par patiesiem, bet ne šķietamiem pamatiem. Piemērs – Mēs norādījām, ka var būt laikmeti, kas ļaunāki par karu, tāds laikmets būs šķietamais miers, un ir redzams, kādu sairumu ienes iedomāti priekšstati, rodas masveida meli. Cilvēki dzīves pamatos liek melus, bet melu augsnē nevar attīstīties evolūcija. Šādus melus nedrīkst sajaukt ar Maiju. Pēdējā izsaka priekšstatu relativitāti, bet šķietamība ir sakropļojuma parādība.

Tā, ja cilvēki pilni naida, bet apgalvo, ka viņi dzīvo mierā, viņi būs meli. Šādus melus nav viegli nomazgāt. Tie turpinās arī Smalkajā Pasaulē. Bet cilvēks nedomā par savu atbildību Visuma priekšā. Skolās nemāca par dzīves nepārtrauktību. Nav tāda mācību priekšmeta, kurš palīdzētu izskaidrot cilvēka dzīves lielumu. Nav tādu skolotāju, kuri

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

pateiktu par šķietamo priekšstatu bīstamību. Bet visas Mācības apliecina pasaules realitāti.

Neiespējami aptvert, ka cilvēki netiecas uz realitāti. Viņiem patīk meli, kuri sedz sairuma augoņus. Cilvēki negrib saprast, ka viņu radītie meli viņus neatstāj.

Runājot par šķietamiem priekšstatiem, nevajag tos attiecināt tikai uz kaut kādiem milzīgiem notikumiem. Jāiegaumē, ka visa cilvēka dzīve pilna mazām, bet zīmīgām šķietamībām. Cik daudz šķietamas drosmes, cik daudz šķietamas uzticības, cik daudz šķietamas darba mīlestības izpaužas visā pasaulē!

29.

Cilvēki iedomājas sevi par augstāko Mācību sekotājiem un tajā pat laikā bezatbildīgi izkropļo veselu tautu likteņus. Viņi atkal teiks, ka Mēs draudam, bet vai brīdinājumā par briesmām ir draudi? Nedrīkst sevi uzskatīt par zinātnieku un tajā pat laikā pārkāpt dabas likumus.

Kad Mēs runājam par vienotību un harmoniju, tad cilvēki to uzskata par abstrakciju. Viņi gaida reālus sūtījumus tādā nozīmē, kā viņi saprot realitāti. Viņi nedomā, ka Tornī tiek sagatavoti precīzs attēls – klišejas, kurus var realizēt tikai ar līdzstrādnieku pilnīgu vienotību.

Jūs zināt, kurp virzīta cilvēces brīvā griba. Varat to brīdināt ar jebkuriem līdzekļiem, ieskaitot kaut zemestrīces, bet brīvā griba patvarīgi turpinās grimt. Cilvēki zina, ka sprādzieni veicina lietu, un tomēr viņi turpinās satricināt atmosfēru, kaut arī viņus sagaidītu Atlantīdas liktenis. Daži zinātnieki mēģina cilvēcei atgādināt par fizisko likumu tvirtumu, kurus nedrīkst vieglprātīgi aizskart. Bet cilvēki pat savos atklājumos nepadomā par postu, ko izraisa nekoordinētu spēku izsaukšana no izplatījuma. Daudz pūļu jāpieliek, lai šādu brīvo gribu iegrozotu.

30.

Kad Mēs sakām – ļaujiet Mums celt nākotni, Mēs gribam, lai arī jūsu griba harmonizējas ar Mūsējo. Var iedomāties, cik ļoti augstākai celtnei var kaitēt, ja zemes griba centīsies ārdīt pamatus!

Skolotājs var veidot vislabāko nākotni, bet skolniekam tā jāapzinās un jāpieņem.

“Mēs nespējam iedomāties pasaulesēklas dižumu un tādēļ mēs neprotam pazīt labākās mums sūtītās dāvanas. Mēs neprotam savu apziņu saskaņot ar Augstāko Gribu. Daudz postījumu veicis katrs no mums izplatījumā, bet Augstākā Griba gatava palīdzēt uzcelt jaunu nākotni” - tā sacīja Domātājs.

31.

Mūsu stāvoklim līdzīgā var nonākt katrs skolotājs. Kamēr viņš stāstīs par dzīves Pamatiem, viņu uzklausa un būs ar viņu vienis pratis, bet pietiek tikai viņam uzaicināt, likt lietā norādīto, un klausītāji izklīdīs, - tāds pat liktenis ir arī daudziem Mūsu padomiem.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Cilvēki piekrīt, ka šie padomi labi un virzīti uz labo, bet dzīvē tos pielietot nevēlas. Šādai nekonsekvencei jāpievērš uzmanību. Ja kaut kas tiek atzīts par labu un cienījamu, tad kādēļ gan tas netiek pielietots?

Var minēt daudzus piemērus, kad vislietderīgākā un pieejamākā darbība tikusi noraidīta. Vēlāk cilvēki nožēloja, ka nav pieņēmuši padomu, bet dzīve jau veikusi jaunu apgriezību.

Skolotājs sacīs, ka pagātni nav ko nožēlot un viņam būs taisnība, jo nožēlas ir važas. Bet var pārskatīt, kādi cēloņi atturējuši pielietot labo padomu. Starp šādiem cēloņiem atradīsim gan bailes, gan patību. Šādas čūskas visvērīgāko klausītāju pārvērš par nevaldāmu pretinieku. Savā noliegsmē viņš kļūs par savdabīgu drosuli. Viņš pat blēdīsies, lai attaisnotu sevi un savu novēršanos.

32.

Pazīstam cilvēku pašattaisnošanos, ka zemes lietu dēļ viņu nav varējuši atrast laiku augstākām saskarsmēm. Bet salīdzināsim vissvarīgākās zemes lietas ar vismazākajām apskaidrības dzirkstīm. Palūkosimies no vairāku gadu desmitu attāluma un atradīsim, ka zemes lietas izdzisušas, aizmiglojušās, tajā pat laikā, kad apskaidrība palikusi noteikta un pat spilgti izaugusi brīnišķā apstiprinājumā. Šāds salīdzinājums starp zemes lietām un apskaidrību var parādīt, kur īstās vērtības.

Nejūsamosim, ka cilvēki viegli sapratīs šādas vērtības, bet tomēr katrs cilvēks glabā savā sirdī brīnišķu augstākās saskarsmes mirkli. Bet cik ļoti šīs jūtas pastiprinās, ja cilvēkam ir tādi draugi, kuriem viņš var uzticēt savas augstākās jūtas. Var rasties it kā megafons, un apvienotajās tieksmēs attīrīsies apkārtējā atmosfēra. Tā cilvēki sapratīs, kuras lietas tās labākās. Tāpat, lai atrod līdzsvaru starp zemes darbu un apskaidrības uzdzirkstījumiem.

Nebūs pretrunas starp norādījumu par spiegu darbu un apskaidrības mirkļiem. Katrs, kurš pazīst apskaidrības mirkļus, saprot, ka tie ir ārpus laika un sasniedzami nevis ar prātošanu, bet ar jūtām, kuras uzplaukst spilgta darba vērtībā. Vienkārša patiesība, ka darbs ir lūgšana, kas ne vienmēr cilvēkiem pieejama, tādēļ var izdarīt labu darbu, apstiprinot šo patiesību.

Lai skolotājs apgūst vairākus amatus, lai ar gudriem vingrinājumiem varētu iedvesmot arī tiekšanos pēc augstākas kādības meistarībā.

Domātājs prasīja, lai skolnieki izvēlas kaut kādu amatu un prastu tajā īstenot pilnveidošanos.

33.

Zemes dzīvi pārvērtīs četras atziņas: pagātnes izzināšana, tālo pasaulu atskārsmē, smalkās pasaules izzināšana un Hierarhijas apzināšanās. Bet vai gan cilvēks spēj ietvert šos četrus pamatus? Katrs domājošais būs vienis pratis, ka šie pamati nav grūti. Tie ieguldīti dzīves izpratnē, atliek tikai tos apkopot un pati neapskaužamākā dzīve

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

pārvērtīsies brīnišķīgā esībā. Bet lai iegūtu šādu apziņu, jāaudzina sava griba. Tikai brīvā griba var pārvērst par realitāti jēdzienus, kuri daudzos ir miruši.

Mietpilsonis sacīs: “Kāda man daļa par Hierarhiju, kuru es neredzu?” vai arī: - “kam man kaut kāda Smalkā pasaule, kura manā dzīvē nav izmantojama? Kam man vajag tālās pasaules, ja no tām nav nekāda labuma? Un lai mirst pagātne ar visiem kapiem un kauliņiem.” Viņš nezina, ka pagātnes jēdziens nepavisam nav kaulos. Viņš nesaprot, ka tālās pasaules eksistē kā Kosma līdzsvars. Viņš nevar atzīt smalko pasauli, jo viņš nepazīst Klusuma Balsi. Un kam gan viņam Hierarhija, ja viņš pats sevis iedomājas par Visuma karali!

Nedomājiet, ka runāju veltīgi, jo par nožēlošanu šādas trulas apziņas ir pārsvarā. Viņas neko nemeklē un neko nevēlas atzīt ārpus savas mājas robežām. Šie ļaudis ir it kā miruši, un viņu apziņas nestrādā. Bet bez apziņas mutuļošanas nevar liesmot arī griba. Apziņa viņiem nepasaka, ka dzīves veidošana atrodas viņu rokās. Mēs sajūtam šo planētas mirušās kravas smagumu.

34.

Senajos traktātos atrodams apzīmējums – Bojātās dvēseles. Turklāt arī paskaidrots, ka ievainojums var būt vienīgi sevis paša izdarīts. Līdzko cilvēks iedomājas, ka tam nav vairs tālākā ceļa, viņš iekaļ važās savu vissākotnīgo enerģiju. Šādās važās nav iespējama nekāda augšupeja. Nogriežot sev ceļu, cilvēks uzņemas smagu atbildību. Nevar attaisnoties ar izmisumu, jo šis drūmais rēgs dzimst no paša vājās gribas. Iemājas garā, šis rēgs, patiešām, bojā viņa veselību. Rēgam nav nekā kopēja ar īstenību. Ja cilvēki izsekotu izmisuma patiesajiem cēloņiem, tos pārsteigtu šo cēloņu niecīgums. Ja Brālības jēdziens būtu cilvēkiem tuvs, cik gan daudz šāda nepamatota izmisuma izgaistu! Bet cilvēki labāk pārtrauc savu augšupeju, lai tikai nebūtu jāpadomā par dziednieciskajiem pamatiem. Seno traktātu autoriem, lietojot apzīmējumu – Bojātās Dvēseles, bija pietiekams pamats to darīt.

35.

Izmisums ir nelāga lieta, bet ir kāds cits ārkārtīgs sprieguma veids, kas nepieciešams pasākumu sasniegšanai. Ārēji to gandrīz var identificēt ar izmisuma augstāko pakāpi, bet pēc būtības tie būs pretēji. Izmisums ir postošs, bet sprieguma augstākā pakāpe radoša.

36.

Izmisums, vispirmām kārtām, ir tumsonība. Saku to, nevis uzmundrināšanai, bet sekmju iegūšanai. Daudz brīnišķīgu veidojumu sairis no izmisuma nevietā. Izmisums cilvēku pārņem arvien galīgā sasnieguma priekšvakarā, it kā kāds uz laiku būtu izdzēsis ugunis, bet māceklis šausmas nepazīst.

37.

Izmisumu mēdz dēvēt par tumsu. Tāds definējums ir precīzs, izstarojumi, patiešām, nodziest un sirds Uguns aptumst. Tāds stāvoklis ir nevienkaitīgs, bet arī cilvēka

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

necienīgs, cilvēks kļūst zemāks par dzīvnieku. Izmisuma stāvokli var neievērot. To izlieto visbriesmīgākās būtnes. Tam seko pašas briesmas. Kur tad paliks brīnišķais dārzs?

38.

Vajag attīstīt gara disciplīnu, bez tās nepratīsiet kļūt brīvi. Vergam tā būs cietums, brīvajam tā būs dārgs brīnišķi dziedinošs. Kamēr gara disciplīna ir važās, tikmēr durvis ir slēgtas un važās pa kāpnēm uzkāpt ir neiespējami.

Kas būs izpratis evolūciju, tas tuvosies, lai vērīgi, gaiši, nobīdot no ceļa gruzīšus. Galvenais, viņā nebūs baiļu. Un atmetis nevajadzīgo, viņš iegūs vienkāršību. Saprotams, ka evolūcijas atskārsme vienmēr pilna skaistuma.

39.

Atsakoties no bailēm, aizspriedumiem un liekulības, var pievienoties neredzamai dzīvei. Var novērot, ka bez šiem trijiem ienaidniekiem attīstās gaišredzība un gaišdzirdība.

40.

Vērsiet uzmanību uz šķietamo nezināšanu, kad cilvēks, aizspriedumu vadīts, cenšas noslēpt viņa sirdij jau sen zināmo. Notiek sensenā cīņa, kas var atsaukties arī uz fizisko ķermeni. Nav iespējams nesodīti noliegt to, ko mūsu būtība pazīst jau no visas pagātnes pieredzes. Cik gan daudz moku pilnu acu skatu var sastapt ceļā! Nav mazas mokas sūtīt apziņu tumsā. Nav maza tā nomāktība, kad Uguns enerģija tiek izlietota pati pret sevi. Bet mēs bieži starp tuvākajiem redzam, ka senās atziņas tiek slēptas zem bailīguma nedzīvās čaulas. Šādus garā slimos vajag pažēlot.

41.

Inficējas tikai tā miesa, kas slimības predisponēta.

Cilvēku atmiņa apgrūtināta dīvainiem sajēgumiem. Viņi labprāt nodarbojas ar nevajadzīgām lietām, bet galveno pamatjēdzienu aptverei cilvēku iedomas spēja nav audzināta. Kurpretim viena lietišķas sarunas stunda var uz visiem laikiem pārveidot bērna būtību.

42.

Savādi, ka cilvēkiem šķiet derīgāki spriedelēt par sīkumiem, palaižot garām galveno.

43.

Kad iestājas galvenais, var ievērot sevišķu klusumu, bet tieši tad āksti sāks skandēt zvaniņus un daudzīt tamburīnus. Var redzēt, ka pirms lielām pārmaiņām pūļi sāk plosīties un traktot, viņi jau nojauš...

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Domātājs sacīja: “Nevāksim ielas grūžus, lai ar tiem aizsegtu acis. Jābrīnas, ka cilvēkiem patīk ieberzēt sev acīs putekļus, bet pēc tam steidz meklēt ārstu. Bet nedomājiet, ka viņi ļaus izņemt visus grūžus, ar tiem viņi jau saauguši.

44.

Man ir garš to ļaužu saraksts, kuri kaitē paši sev. Kā pievērst viņu uzmanību visām noraidītām iespējām! Pati mazākā noliegsmē var radīt milzīgas sekas.

45.

Esam piedāvājuši laimi – vai tiem, kas atraidījuši!

2.nodaļa: Postošās īpašības

1.apakšnodaļa: Patība

46.

Bieži esmu brīdinājis no patības. Šī gara tumsonības stindzinošā māsa nāvē un izdzēs labākās ugunis. Patiešām, sirds nepieņem patību. Sirds dzīvo pašai dziedībā. Tik stipra ir sirds, kad tā rūpējas par nākotni, nedomājot par sevi.

47.

Kaitīgākais un pašam vismazāk samanāmais tārps ir patība. Tāpēc biežāk pārbaudiet sevi, jo šim tārps patīk aizslēpties aiz visizsmalcinātākajiem attaisnojumiem. Dažos apstākļos patība nav tik acīmredzama, bet vajag mainīties apstākļiem un tārps tiks sevi manīt.

48.

Patībai nodevies gars rada posta pasauli. Šīs pasaules piesātina izplatījumu un nostiprina katru apvērsumu. Kosmosā viss saistās un tāpēc cilvēce nes atbildību par katru radīto sfēru. Tā top kosmiskās sfēras.

49.

Pārākuma patība ir viena no visapkaunojošākām gara nepilnības izpausmēm. Tā ne vien ārda visu apkārtējo, bet kļūst arī par apstākli, kas visvairāk kavē evolūciju. Šai kaitei nepieciešams likt pretim spēcīgu dziedniecisku līdzekli. Doma par sadarbību un Brālību būs dziednieciska tāda bīstama sasirguma pārvarēšanai un izraisīs jaunus spēkus.

50.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Patiešām, vajag atbrīvoties no patības, lai pārveidotu un nostiprinātu gaišo Es. Pārveidoto Es var nonest pie Gaismas troņa, nebīstoties no apdedzināšanās. Kas gan cits pakļauts apdedzinājumiem, ja ne patība ar visām piedevām? Patība, tāpat kā vēža tūska, rodas Agni trūkuma dēļ. Neaizmirsīsim, ka patība pievelk miesas kārības, piesātinās ar tām un iedīgļo ļaunumu. Patības vilinājuma ietekmei pakļaujas ģimenes, dzimtas un nācijas. Paši fiziskās un Smalkās Pasaules noslāņojumi tiecas lenkt patību, Ugunīgajai Pasaulei tāds pinkains kamols nav noderīgs. Bet norūdīts un apzinīgs ugunīgais Es ienāks Ugunīgajā Pasaulē kā gaidīts viesis. Tā ņemsim vērā visu, kas atbilst Augstākajai Pasaulei, neieskatīsim šo tiekšanos uz Augstāko Pasauli par varoņdarbu. Lai šāda gaita ir tikai gaišs pienākums. Nolemto uzdevumu neklājas izprast kā izcilu varoņdarbu. Lai cilvēki pierod pie sirds transmutācijas, kā pie norādīta un sen pazīstama ceļa.

51.

Pievilksmes pamatu sasprindzina visas dzīvības izpausmes. Tātad, kad dzīvība jaunrada savas pakāpes, tad iespējams apstiprināt pamatu sākumu. No visiem pamatiem visspēcīgākais ir uguns pamats. No visiem pamatiem vissmagākais ir patības aprobežotības pamats. Uguns simbols apvieno visus principus. Aprobežotības simbols ir apziņas mazais aplis. Tāpēc dzīvība ar radošo uguni apkopo pasaules enerģiju. Cilvēcei doti visi pasaules enerģijas pavedieni un dzīvības pamats spēj jaunradīt tikai ar ugunīgo pievilksmi. Tā skan Esamības varenais pamats.

52.

Patība, rupjība, sevis nožēla, iedomība nedos neko citu, kā vien gāzveidīgo vielu atgrūsmi.

53.

Patība līdzīga apkvēpinātam stiklam. Bet ir vairāki patības veidi. Bez personiskās ir arī ģints un pat rasu patība. Varam iedomāties, cik daudz patiesības izkropļojumu rodas no šāda saindētu jūtu noslāņojuma! Bet tā vēl par maz, pastāv arī planetārā patība. Nesen jūs dzirdējāt, ka daži zinātnieki apgalvoja, ka dzīvība pastāv tikai uz Zemes. Viņi ne tikai uzskatīja Zemes stāvokli par izņēmumu, bet tie nepadomāja arī par Smalkās Pasaules eksistenci.

Tagad vēl kāds zinātnieks uzdrošinās apgalvot, ka nekur Bezrobežībā nav un nevar būt dzīvības. Šādu analfabētismu nosaukt tikai par uzdrīkstēšanos, ir daudz par maz. Tikai visrupjākā patība var ienest pasaulē tik tumsonīgus spriedumus. Visus tos nosacījumus, kādi eksistē Bezrobežībā, zinātniski pierādīt neņemam, bet uz visierobežotāko novērojumu pamata viņi spriež par visu Bezrobežību.

Īstā zinātne nemāca ierobežojumus un sevišķi sāpīgi ir tas, ka paplašinātās domas gadsimtā iespējami šādi konservatīvi augstprātīgie. Nevar citādi dēvēt tādus, kuri apgalvo kaut ko tādu, kā pati Bezrobežība varētu būt pakļauta viņu spriedumiem. Tie rada lielu ļaunumu, jo ierobežo plašas domāšanas dīgļus.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Patiešām, brīvā griba var radīt tuksnesi.

54.

Cilvēku galvenā kļūda ir tā, ka viņi uzskata sevi esam ārpus Esošā. No šejienes izriet sadarbības trūkums. Nav iespējams ieskaidrot ārpusē stāvošam, ka viņš atbildīgs par to, kas notiek iekšpusē bez viņa. Manifestētais egoisma tēvs ir iesējis šaubas un pašapmānīšanos, lai nogrieztu vadu uz Gaismas krātuvi.

55.

Zināms matērijas stāvoklis izveido cilvēcisku indivīdu, atmodinot dzīvībai apzinīgu individualizēšanu – no šī momenta sākas cīņa pret vienkopu. Kad cilvēkā, kā saka, atmosfata zvērs, tieši tad individualizēšana bez apziņas palīdzības, izvēršas ļaunprātīgā egoismā. Tad sākas kara gājiens pret apgaismību un sadarbību. Egoisms nekļūst vis par cildenu personības apzināšanos, tāds egoisms atgriežas zvēra stāvoklī, zaudējot dzīvnieku grupām piemītošās vērtības. Tāds cilvēks ļaunāks par zvēru. Vai iespējams veidot vienkopu no šiem zvēriem līdzīgajiem, kam nav pat kopējās valodas? Šajā gadījumā celtniekiem ir jāpārrevidē cilvēka individualitātes pamatus. Katrs ierobežojums, katrs programmas konvencionālisms jāpārbauda, bet pārbaudīt var tikai drosmīgie, no konvencionālisma važām brīvie. Tā jāšargā cilvēka personības varoņdarbs.

Atradīsies tādi, kas pieveikuši zvēru, bet tos ejiet meklēt pāri vecajām formulām. Ja iekārta jūsos rosina veco domāšanu, tad labāk sadedziniet šo iekārtu, nekā topiet par tās kalpiem.

Mēs pazinām tādas celtniekus vecos atzveltēs krēslos. Mēs esam redzējuši tādas praviešus ar čeku grāmatiņām un skaļrunīgus vadoņus banketos. Neviens veca siena, pat bankas tempļi, nenostiprinās vienkopas apziņu. Ja vienkopnieks sapņo kaut vai ārējās iemaņas līdzināties kapitālismam, tas nozīmē, ka viņa vienkopas balsti ir satrunējuši.

Iznīciniet zvēru – cilvēku. Astainie ļaudis un kentauri nespēj ņemt dalību evolūcijā.

Vajadzīga aktīva vienkopas apjēgšana.

56.

Sirds attīrīšana ir ļoti apgrūtināta, ja patības tīmekļi viņu aptaukojuši. Patības tauki ir mantojums no zvēra.

57.

Ir nepieciešami, lai cilvēki iemācītos atšķirt divus tik pretējus jēgumus – patību un individualitāti. Patība – pats nīknākais cilvēces lāsts – ir jebkura sabrukuma un, vispirmām kārtām, sevis paša izpostīšanas pamatcēlonis. Patība ir pamirumu nesoša atšķirtība. Vecajai, tik maz vēl apjaustajai patiesībai, ka kosms un visa cilvēce ir viens nedalāms veselums, beidzot ir jāieiet cilvēku apziņā. Lai pamēģina no vienota organisma izolēt kaut vai tikai vienu locekli, kas tad iznāks! Individualitāte ir

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

dzīvinoša ietvere. Individualitāte ir skaistums, tā ir cilvēka vainagojums, visu viņa uzkrājumu sintēze. Bet vai ir iespējams uzkrāt, ja patībā esi atšķīries no visiem dzīvības devējiem? Individualitāte ir medus, ko savācis cilvēks – bite no visiem labākajiem dažādu pļavu ziediem. Bet kādu medu savāks cilvēks, kas ieslēdzies patības cietumā?

58.

Individualitāte un patība tikpat kā dzimšana un nāve. Individualitātes veidošanās nozīmē jaunas Pasaules formēšanos, turpretim patība spēj spoguļoties mirušajos mēness vulkānos. Bet patība ne tik vien nomirdina sevi, bet tā piemeklē apkārtni ar neauglību, kurpretim individualitāte aizdedz ugunis visās kaimiņu noietnēs. Sadarbība ir individualitātes vainagojums, bet patības lāsts ir skorpīja dzelonis.

59.

Personības apstiprinājums, ar visu astrālo ķīmismu, nav patība, kas smacē tiekšanos uz augšupeju. Patība ir zemes valsts. Tā neeksistē Ugunīgajā Pasaulē – viņas atliekas ir Smalkajā Pasaulē un līdzinās smagām važām. Nav grūti saskatīt, kā patības nozīme izbeidzas Zemes stāvoklī; tā nav pielietojama smalkajā augšupejā. Zemes cilvēki, nonākot Smalkajā Pasaulē, ir sevišķi pārsteigti, ka Smalkās Pasaules augstākajās sfērās nav patības. Nekas cits tā nepalīdz izbeigt (noslēgt) zemes rēķinus, kā atbrīvošanās no patības. Ugunīgās Pasaules atskārsme visvienkāršāk parāda, cik niecīgas ir patības radītās ciešanas.

60.

Kosmiskā domāšana vairumam nebūt nav gluži viegla. Pirmām kārtām, ir jāzaglabā personība, bet jāatbrīvojas no egoisma. Daudziem tāda antitēze vispār liksies absurda, jo egoisms tiem arī nozīmē personību. Spēcīga personība, kas atdevusies Vispārības Labumam, daudziem pavisam neiedomājama, bet bez personības domāšanai nebūs potenciāla. Egoistiska domāšana ielies vēl vienu indes devu planētas jau tā saindētajā aurā. Tāpat daudziem ir grūti aptvert, ka domas viela ir neiznīcināma un nav saistīta ar izplatījuma slāņiem – tātad atbildība par katru domu nav maza. Plēsīgu putnu var panākt bulta, bet kas iznīcinās nekrietnu domu!

61.

Katru darbību sasprindzina gara sviras un sirds sviras. Kosmiskā jaunrade ar šīm svirām apstiprina formas. Gara svira Kosmosā ir Materijas Lucidas apziņa. Un sirds svira ir tās pašas pievilksmes simbols. Cik lielā mērā cilvēce attālinājusies no cildenā radošā Magneta principa! Jo cilvēks taču ieskatījies radošā impulsa centru par savu “ego” un “ego” rīcība absorbē visus spriegumus. Tā kosmiskās darbības vietā izveidojas patības centrs. Kosmosa jaunrade aicina tiekties uz tālajām pasaulēm. “Ego” centrs noraida visas Kosma Pavēles, izraisa parādību, kas apstiprina savrūpību.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Tāpēc Kosmos pievelk terminus, kas ir tāpatīgi Kosmiskā Magneta ievirzei. Tāpēc "Ego" centrs iet savrup. Kosma jaunrade pauz bezrobežīgu kooperāciju.

62.

Cik lielu nozīmi gan cilvēki piešķir savam Ego! Kā cilvēki baidās, ka tik viņu personību neskartu kaut kas viņu apziņai neizprotams! Kā cilvēki baidās pieslieties Augstākajam un izvēlas labāk palikt uz tumsas robežas! Ikviens nodoms tuvina labākam iznākumam, ja gars tiecas uz Labuma Hierarhiju.

63.

Viens bauda svēto vakarēdienu no Ugunīgā Kausa; cits izdzer ugunīgo vīna kausu. Pirmais līksmojas garā, otrais nodreb liesmā un sabrūk. Pirmais spēj baudīt neierobežoti, otrais drīz nonāk pie saindēšanās robežas. Vai atrisinājums neslēpjas garā? Domas kādība Uguni izlieto svētīgi. Žūpība, kā svētās uguns izkropļošana, ir nožēlojama. Vismazāk Uguns saderas ar patību.

64.

Kad cilvēks kļuva par likteņa rotaļlietu, tad viņš pats ir izvēlējis savu likteni. Kad cilvēks pakļāvās iekārei pēc īpašuma, tad patības ego aptumšoja attīstību. Cilvēks taču kļuva par tumšo spēku vergu, tāpēc šķīstīšanas šķēps nav novēršams. Apziņas attīstība sasprindzina visus centrus. Pirms šķīstīšanas šķēpa atmosfēras traukšanās.

65.

Cilvēces visbriesmīgākais lāsts ir pašiznīcināšanās savas patības vārdā. Cilvēks, kas apgalvo, ka kalpodams savam Ideālam viņš iznīcina visus citus, kas nesaskan ar viņa ceļu, ir evolūcijas pamatu ārdītājs. Kosms prasa visa esošā izpausmi un garīgajā sfērā nevar būt nivelēšanas. Visu Augstāko Mācību pamatā ir viens un tas pats Avots, un tas neiznīcinās to, kas noder kā garīgā barība (garīgais stimulants). Patiesi, tas, kas prasa visu pamatu, visu Mācību vienādošanu, pārvērš pīšļos katru cildenu pamatu. Svāri starp bezdievību un liekulību ne visai stipri svārstās. Tā ceļā uz Ugunīgo Pasauli iegaumēsim, kas ārdā celtniecības pamatus.

66.

Sevi mīlošais egoists sevi notiesā uz šausmīgu vientulību un pilnīgu aizmirstību. Laime ir mīlestībā, un laimīgāks ir nevis tas, kuru mīl, bet tas, kas pats prot mīlēt. Kad šī patiesība tiks atskārsta, tad atnāks īstā laime. Tādēļ mācieties mīlēt, pierodiet mīlēt visu skaisto un attīstiet aktīvu līdzjūtību pret visu nepilnīgo!

67.

Nav jāsecina, ka darbības kā tādas būtu zemākas par mīlestības jūtām. Vajag stingri nošķirot ritmiskās darbības no patības darbībām, kuras nespēj atbilst Kosma ritmam. Patība ir atdalīšanās jeb sacelšanās pret sadarbību. Pat diži prāti bieži nav atšķiruši, kur miesas patība un kur cildenās sadarbības norise. Kā gan miesas patības gadījumā var mirdzēt čakras?

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

68.

Ilgi bēgulim būt nav ērti. Dārgi maksājam par mīlu uz sevi.

69.

Prātošana ir sirds gudrības izpausmes zināms pretstats. Prātošana ir sava veida maģija, bet maģija ir Svētdevas pretstats. Mums ļoti jāizprot tiklab maģija, kā arī prātošana. Jo tas viss ir tik tuvu personībai, patībai, un, kā saka, egoismam. Prātošana izriet no sevis paša, maģija nostājas pret Augstāko. Bet sirds ietverei, līdzīgi Svētdevai, pamatā nav patības, citiem vārdiem sakot – pašas visbremzējošākās sākotnes. Dzeloņcūka izšauj adatas no iekšienes, bet no ārienes grūti tai piekļūt. Ikviens sauss prātotājs laupa sev saskares iespēju ar Augšieni. Bet nesajauksim prātu ar abstrakto prātošanu. Prāts novedīs pie gudrības, citiem vārdiem sakot – pie sirds. Bet prāto tārps, kas ar pūlēm rāpjas pāri cilvēka takai. Tālab sirds sasniegumos būs ļoti neatlaidīgi. Jo tajos – sajūsmas šķirstiņš, kas ar zeltu nav pērkams.

70.

Doma par sirds pārveidošanos lai ir prieka avots. Daudzas skumjas un nopūtas izriet tikai no patības. Daudz šausmu no patības. Daudz piedauzību no patības. Nepieciešami mitēties domāt par ierobežojumiem. Kad dots ugunīgais grauds, tad jāpriecājas, ka Hierarhijas pilnvaroti tādu pērli mēs nesam sevī.

71.

Kad Mēs izsūtām sūtni, Mēs tam novēlam veiksmi sastopot pūķi. Tas, protams, nav nekāds pirms-ledus laikmeta nekaitīgais astainis, bet niknais cilvēku egoisms, kas mēdz sakāpināties līdz bīstamiem paroksismiem, tā saucamām šausmām jeb egoisma ārpūķim. Kur perinās šie pūķi? Apgalvo, ka visļaudzākais perēklis būs atrodams greznās pilīs, aiz naudas mijēju letes, vai tirgotāja noliktavā. Bet drīzāk Es atradīšu nekaitīgu naudas mijēju un godīgu tirgotāju, nekā spēšu sadragāt noliegsmes un neatzīšanas bruņas. Noliedzējs ne tikai gatavs aizstāvēt savu gara trulumu, bet viņš cer uzcelt ap visu cilvēci drausmu sienu.

Kur gan meklējams egoisma trakuma pirmcēlonis? Cilvēks, kas sēj briesmas, pats neprātīgi baidās. Noliedzējā sēd ne tikai gara trulums, bet arī zemas bailes. Pastāstiet bērniem pēc kādām pazīmēm iespējams atrast egoisma perēkli. Viņiem jāsaprot, ka egoists, vispirmā kārtā, nepieļauj iespējamību, bet kopējā Labuma meklētājs kā pirmo uzdevumu stāda iespējamību ietveršanu.

Mūsu sūtnim vajag tikai izrunāt jebkuru elementārāko patiesību, lai viņu jau turētu aizdomās. Viņš sacīs – enerģija un Gaisma, kā liekas, visvienkāršākie jēdzieni – bet pilsētas iemītnieks jau būs aizdomās par uzbrukumu savai labklājībai.

Pilsētu iemītnieks pieradis uzskatīt sevi par kaut ko tik blīvu un tumšu, ka nepielaiž varbūtību, ka viņš varētu izrādīties arī par fiziskas gaismas avotu. Bet pat bērni nebrīnas par elektrisko dzirkstelīti, kas izšaujas no viņiem.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

72.

Par trakumu nosauc briesmīgo stāvokli, kādā ieslīgst patības pārņēmtie, kas augstākajām Mācībām pieskārušies vienīgi alkātības dzīti. Viņu stāvokli citādi nevar nosaukt, kā par trakumu. Lai ārsti izpētī viņu siekalas, lai pārlicinās par viņu organisma patoloģisko stāvokli. Kāds jautās – vai tie nekož? Tam būs taisnība, jo viņu pieskarsme indīga. Var minēt daudzus šāda ārprāta piemērus. Jābrīnās, ar kādiem drūmiem nolūkiem šie ļaudis tuvojas Gaišajiem Avotiem. Pārsteidzoši, ka cilvēks traucas uz atbaidošu bezdibeni, bet viņš tālāk par šodienu nedomā.

73.

Pats cilvēks nostiprina to varu, kas valda viņa būtībā. Šī vara sastāvēs no gara galvenajām kādībām. Ļaudis dzīvo dažādu potenciālu ietekmēti. Var saskatīt uzcelšanas un postīšanas parādības. Celtniecībai pievēršas tie, kas dzīvo daiļuma ietekmē. Viņi ap savu potenciālu izveido gara virsvaldību. Viņi atjauno dzīvi ar daiļumu. Bet cik briesmīga ir to dzīve, kas dzīvo ārdīšanas varas ietekmē. Protams, runājot par ārdīšanas varu, jāņem vērā patības vara, kas pretojas daiļuma varai. Tā jāizprot, par cik cilvēks vai nu iegrimst bezdibēnī, vai arī paceļas Bezrobežībā. Gara un sirds virsvaldība ir cildens Kosmiskais likums. Tādēļ Ugunīgā Pasaule jaunrada caur gara valdonību.

74.

Nav nekā šausmīgāka par egoistu un sīkstuli, jo ne velti katras tautas literatūra ir iemūžinājusi šo cilvēces spītālību nemirstīgos tipos. No šiem netikumiem izriet visa cilvēces deģenerēšanās un gaidāmā katastrofa. Egoisma liktenis – pilnīga radošās darbības neauglība.

75.

Savtība ir rupja tumsonība. Tikai patiesa sadarbība spēj glābt no šādas ļaundabīgas kraupainības. Savtīgais nes savā sejā zīmogus. Tas nesaskaras ar sirdi, viņa kauss ir rūgts. Un Smalkā Pasaule savtīgajam ir tikai mocību avots.

2.apakšnodaļa: Bailes

76.

Parunāsim par bailēm un paredzēšanu. Bailes redz savu atspoguļojumu. Katrs aizspriedumains jēdziens, patiešām, atspoguļojas. Bailes izposta katru svētīgu pasākumu. Paredzēšana sasprindzina visspēcīgākās tieksmes un Mēs varam norādīt uz kapsētu, kas satur šos baiļu rekordus. Aizspriedumains iztulkojums ir pašattaisnošanās, tāpēc aizspriedumainība bieži ir nāve.

77.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Es daudzkārt Esmu brīdinājis no bailēm un nodevības, to vajag iegaumēt no evolucionārā redzes viedokļa. Visas baiļu substances ir uguns pretstats. Tu, kas slēp sevī baiļu dīglus, netuvojies ugunij. Katru baiļu izpausmi uguns sapelnos, tāpēc traukšanās uz uguns enerģiju nozīmē atmet jebkuras bailes. Vajag ņemt piemēru no tām drošajām sirdīm, kas ne vien nevairās no uguns drakoniem, bet bezbailīgi tiem tuvojas.

78.

Starp visām ārdošajām enerģijām jāatzīmē baiļu vibrācija. Jo bailes ārda jebkuru radošu vibrāciju. Ja varētu parādīt visas baiļu radītās parādības, tad cilvēci pārņemtu šausmas no šādas ainas. Bailes atgādina briesmīgu pekli, kas uz Zemes rada tādus pieblīvījumus, no kurienes ceļš uz augstākajām sfērām ir nogriezts. Bet bailes, turklāt, kāpina tumšos spēkus, dodot tiem impulsu tumšām darbībām. Pat visvienkāršākajos dzīves piemēros iespējams pārliecināties, kādā mērā bailes iznīcina visnoteiktāko iepriekš pieņemto lēmumu. Bet smalkajā sfērā katra baiļu darbība iznīcina daudzas iespējamības. Bailes ir jebkura pasākuma šķērslis. Patiešām, pilnības iemiesojuma spēks dod atbrīvošanās iespēju no bailēm. Ceļā uz Ugunīgo Pasauli bailes jāiznīcina, jo to radītās sekas ir postošas.

79.

Bailes ir uguns apdzēsējas. Bailes piesātina visu auru un iedarbojas tālu. Patiešām, viens bailīgais jau padara bezspēcīgus visus klātesošos.

80.

Bailes izraisa nejēdzību. It viss, kas radies no bailēm, nav ievērtības cienīgs. Nevar pietuvoties Hierarhijai pa baiļu ceļu. Neatskārstot baiļu kaitīgumu, nav iespējams izprast Augstākās Ķēdes lietošanas jēgu. Uz Hierarhiju ir daudz ceļu, bet izbailu slidenā svārstīšanās neizturēs pacelšanos pa klintīm un drebošā roka nesajutīs rūpīgi sagatavotās margas. Bezbailības nosacījums jāsaprot kā līdzvērtīgs atdevības: iespējamībai, bet jūs atceraties arī, cik daudzkrāsainas ir bailes. Var iebiedēt pat diezgan labu cilvēku, un šīs infekcijas dīgli var uz visiem laikiem laupīt tam augšupejas iespēju. Tāpēc no bailēm vajag ārstēties. Bez psihiskās enerģijas vēl ir noderīgs arī muskuss, jo tas nostiprina nervu sistēmu un aizdedz aizsargtīklu. Tā sirds un "kausa" centru spēcīgāšana piešķir vajadzīgo izturību arī tīklam. Sirds, ugunīgais "kauss", gaismojiet kalnā kāpēja ceļu!

81.

"Jo stiprāka gaisma, jo melnāka tumsa" – arī šis izteiciens nav izprasts. Turpretim tas jāsaprot vienkārši. Nevajag domāt, ka tumsa aug lielāka no gaismas. Gaisma atklāj tumsu un pēc tam to izkļiedē. Gaismas paudējs saredzēs arī drūmās ēnas, kuras gaismai tuvojoties gaist. Nedrošie domā, ka tumsa sabruks pār tiem – tā domā

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

biklums, un gaismeklis trīs tā rokās, un baiļu trīsās atdzīvojas un rēgojas ēnas. Bailes vienmēr ir nelabs padomdevējs.

Brālības neofītiem uzliek baiļu pārbaudījumus. Tiem parāda visgrūtāko bezizejas stāvokli un gaida, kādu lēmumu pieņems pārbaudāmais? Retais padomās – kāpēc gan būties, kad aiz Mums Brālība? Taisni šāds priekšnosacījums atbrīvo no bailēm un ļauj uzmirdzēt brīvam, derīgam lēmumam. Bet visbiežāk notiek, ka cilvēks, iekams tas atcerējies Brālību, jau paguvis gan apbēdināties, gan saīgt, un piepildīties ar imperilu (negatīvā enerģija). Indes pilnais nepratīs lietderīgi ar lūgšanu vērsties.

Patiesības gaisma – drosmes gaisma, atdevības gaisma, šādiem vārdiem sākas Brālības Nolikumi.

82.

Drosme un bezbailība patiesi var aizsargāt pret visiem ļaunajiem uzbrukumiem, bet drosmei jābūt patiesai un neviltotai. Smalka ir robeža starp neviltoto un šķietamo. Tikai no atstatuma var redzēt, kur izšāvās atšķirošā dzirkstele. Tā jāatgādina par to, ka tikai neviltotais nesīs vēlamās sekas.

Domātājs norādīja, ka skolniekam sevi jāpārbauda bezbailībā. Ja Skolotājs ievēroja, ka skolnieks no kaut kā baidījās, viņš no jauna nolika skolnieku vaigu vaigā ar to, kas viņu izbiedēja. Tāda pat pārbaude tika pielietota Spartas skolās. Pie tam, lai pārliecinātos, sekoja acu izteiksmei. Tā arī Mēs sekojam patiesai gara kustībai. Mēs priecājamies, kad redzam īstu drosmi.

83.

Mēs izdzīsim ikvienas bailes. Mēs izgaisināsim vējos visas daudzkrāsainās baiļu spalvas. Zilās sastingušo drausmu spalvas, zaļās svārstīgo trīsu spalvas, dzeltenās slepenās izlocīšanās spalvas, sarkanās notrulinātā klauvējiena spalvas, baltās noklusēšanas spalvas, melnos bezdibenī krišanas spārnus. Vajag atkārtoti runāt par baiļu daudzveidību, citādi, kaut kur noslēpusies, paliks pelēkā glaimīgās pačalošanas spalviņa, vai arī steidzīgās rosīšanās pūciņa, bet aiz tām tas pats baiļu elks. Jebkurš baiļu spārns velk lejup.

Svētais “Lauva”, bezbailībā tērptais, novēlēja mācīt drosmi.

Peldētāji, ja jūs izdarīsiet visu, ko vien spējat, kurp gan jūs var aiznest visbīstamākais vilnis? Tas var vienīgi pacelt jūs augšup. Un tu, kad būsi izdāvājis graudus, tu gaidīsi ražu. Un tu, gans, kad būsi pārskaitījis savas avis, tu iededzināsi skaidru uguni.

84.

Kas nespēj pieskaņoties izzināšanas Mācības nosacījumiem, tas dzīvos bailēs. Jāredz baiļu akra, lai apjēgtu, cik šī izjūta aplama. Aura nevien svārstās, bet tā sakļaujas, it kā sasilst un zaudējusi vibrācijas, karājas kā noziedznieka jūgs. Var pievērst uzmanību izstarojumu fotografēšanai. Fosforescējošas zivis taču fotografējamās viegli.

85.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Jau daudzkārt ir sacīts par jebkuru baiļu izskaušanas nepieciešamību, - tas paralizē. Bet it īpaši jāatbrīvojas no bailēm attiecībā uz Smalko un Ugunīgo Pasauli. Tāpēc, ka bailes no pārzemes pasaules ir viskaitīgākās. Tās jānomaina ar prieku. Lai gan visai nedaudzi sapratīs šo prieku. Pat ja vārdos viņi arī piekritīs, tad, tomēr, iekšējas trīsas allaž atvēsinās sajūsmas siltumu. Tieši silti un gaiši – tik viegli vajag ieiet smalkajā dārzā. Pār smalko dārzu visā krāšņumā lies gaismu Ugunīgā Debess. Tikpat bezbailīgi vajag iet pretī jaunajiem kaimiņiem. Tieši gaišā drošsirdība sargā no nepatīkamām būtnēm. Zemes sfērā cilvēki cer noslēpt bailes, bet tur tās nav noslēpjamas.

86.

Mēs vienmēr ieteicam ikkatru baiļu pārvarēšanu. Šī prasība nav abstrakta, bet domāta jūsu visdrīzākai augšupejai. Bailes, līdzīgi daudzām negatīvām īpašībām, pieņemdamās spēkā, rada it kā negatīvu magnetu. Šis magnets, nākošajos iemiesojumos, virzīs personību ierosināto baiļu sliedēs. Ja cilvēks no kaut kā baidās, tam neizbēgami būs jāiet tieši šis drausmu ceļš, kamēr viņš savas bailes neizdzīvos. Tāpēc ir lietderīgi, ja cilvēks, apzinādamies savas garīgās būtības neaizskaramību, jau tagad atbrīvojas no jebkurām bailēm. Jo visi biedi ir nenozīmīgi. Pat satikšanās ar spēcīgām tumšām būtnēm nav bīstama, ja saglabāta stipra saite ar Hierarhiju. Tāpat iznīdējamas arī citas negatīvas īpašības apzinoties, ka ir necienīgi atgriezties pie tām un tādējādi izbaudīt atsitieni.

87.

Neuztraucieties par demonu izskatu. Līdzjūtība pret tiem ir asāka par ugunīgo šķēpu. Ar līdzjūtību var atvairīt visnekaunīgāko uzbrukumu. Zvērs nevar panest līdzjūtības skatienu, bet uzbrūk, kad nojauš baiļu trīsas. Proti, bailes ir ļaunums. Bet savā dabā ļaunums ir niecīgs, jo tas ir tumsonīgums. Neretumis varējāt pārliecināties, ka ļaunuma izdomājumi ir tumsonīgi. Tāpēc iegādājieties līdzjūtības šķirstiņu.

88.

U. pazīst ugunību. Kur tad slēpjas šāda vērtīga kādība? Zināma ugunība mīt katrā cilvēkā, bet ir sevišķi ugunīgas dabas, kuras var viegli sazināties ar tālajām Pasaulēm. Cilvēki parasti zem ugunības saprot ātrsirdīgumu, iekarsīgumu, vieglu saniknojāmību. Bet šīs ir tikai zemes īpašības. Ne šādās izpausmēs jāmeklē patieso ugunību. Tā var būt samanāma saskarē ar Neredzamo Pasauli un Mūsu uzdevumu līdzdarbībā. Pie tam, nevajag saistīt ugunīgumu ar mediumismu, gluži otrādi, pie ugunības gļotāda sausa un ektoplazma neizdalās. Ļoti savrup stāv ugunīga savdabība. Tai piemīt varonība un norimst bailes. Ugunīgi cilvēki nejūt baiļu un nebīstas no Smalkās Pasaules izpausmēm.

Parasti ļaudis bīstas no katras parādības un šeit slēpjas viņu atrautība no Smalkās Pasaules, bet bez šādas dabīgas saites nevar tikt pārveidota arī dzīve. Ar visiem līdzekļiem Mēs steidzam cilvēkiem iedvest bezbailību. Mēs cenšamies klusi norādīt uz baiļu ļaunumu un šausmu bezjēdzību. Bet jau no seniem laikiem cilvēki pieraduši bīties no tā saucamās nāves. Cilvēkus iebiedēja ar Elli un tajā pat laikā nepateica par pilnveidošanās nozīmi. Neiespējami prasīt no cilvēka drosmi, ja viņš nezina, kādēļ viņš

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

ir uz zemes un kurp viņš virzās atbrīvots. Mēs uzdodam saviem līdzstrādniekiem, cik vien iespējams atkal un atkal apliecināt cilvēkiem par lielo mūžību un dzīves nepārtrauktību.

Mēs labprātīgi palikām pie Zemes. Mēs apzinīgi pieņemām Zemes dzīvi. Mēs varējām būt tālu, bet izvēlējamies palikt ar cietējiem. Mūsu Sardze nebūtu stingra, ja Mēs varētu krist bailēs. Bet Mēs kā Ārsti zinām, kādu tuksnesi cilvēka organismā rada bailes. Zemes ārstiem vajadzētu konstatēt sevišķus baiļu slimību veidus. Vajag pabūt Mūsu spriegumā, un sapratīs, cik bailes kaitīgas.

Nedomājiet, ka ugunība mēdz pati atlidot, to vajag izkopt daudzās dzīvēs.

89.

Padomājiet par to, kas ir briesmas? Tā saucamās briesmas nav nekas cits, kā bailes par mūsu pašreizējo stāvokli. Bet ja zinām, ka katru stāvokli rada apziņa, kas nav atņemama, tad miesīgu baiļu nevar būt. Apziņa izkausēs briesmas, no kurām tā parasts brīdināt. Tāpēc apziņas pieaugšana ir visbūtiskākais pamats augšupejai. Briesmu vietā paliks tikai šķēršļi, bet tie būs tikai līdzeklis enerģijas attīstīšanai. Ja kalns būs pavisam gluds, tad neuzkāpsiet virsotnē. Lai svētīti akmeņi, kas plosa mūsu apavus, kad dodamies augšup! Tā nostiprinieties briesmu neesamības apziņā.

Katra pārmaiņa stāvoklī būs apziņas eksplozija, bet no eksplozijām sastādās Kosmiskā pulsācija. Nabadzīga ir apziņa, ja tai nav pārejošu stāvokļu. Neievainojamība ir Mūsu Vairogs. Katrs baiļu traips ir mērķis ienaidnieka bultai. Bet šos kauna traipus nomazgājuši, kļūsim nesatricināmi, kā tālo pasaulu ķermeņi.

90.

Vai bailēm no Uguns nav tas iemesls, ka tās postošais spēks gan redzams zemes acij, bet Ugunīgās jaunrades process blīvajā stāvoklī nav saskatāms? Sevišķi pārliecinoši jāatklāj cilvēkiem, ka viņiem pēc dabas vienīgais ceļš - uz Uguni. Vai gan būs labs tas ārsts, kas izjūt pretīgumu pret slimnieku? Vai gan kareivis būs uzvarētājs, ja viņa gars drebēs šausmās? Tā mēs uzstādīsim sev augstāko uzdevumu un atbildīgi šim mērogam neievērosim pārejas pakāpes. Katra stihija, pirmkārt, izslēdz bailes. Apspiest bailes uz mirkli vēl nenozīmē tās iznīcināt. Nebūsim kā mazi bērni, kuri šodien ir droši, bet rītu var drebēt no tukša rēga. Nelīdzināsimies lutekļiem, ka šodien izšķiras par varoņdarbu, lai rīt ieraktos dūnu spilvenos. Nepadosimies bailēm no nākošās dienas, jo starp visām stihijām tieši Agni nepieļauj bailes. Mums jāizprot Agni nevis kā postītāja, bet jaunradītāja! Šie divi Agni veidi būs mūsu dabas īstenais pārbaudes akmens.

91.

Nevar būt nopietnas tiekšanās, ja tā atšķaidīta ar bailēm. Ķīmiski var izsekot, cik ļoti bailes satriec dzīvi. Protams, gan naidis, gan skaudība, un visi pārējie tumšie ieradumi ārda enerģiju, tādēļ cilvēks tikai vārdos vien nespēj pārliecināt, ka viņš ir

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

pašaizliedzības pilns. Pašaizliedzību, ja tā nav izveidojusies “kausa” dzīlēs, nevar sev iedvest. Cilvēki apgalvo, ka viņi ne no kā nebīstas, bet paši dreb pie pirmā iemesla.

92.

Brīdinām nepadoties nepamatotām bailēm. Nav iespējams domāt par Brālību, kad prāts raustās bailēs. Bailes aptumšo pašu labāko pieeju Brālībai. Neaizmirsīsim, ka cilvēki ieraduši baidīties no visa un visur.

93.

Cilvēki bīstas pārbaudes. Cilvēki bīstas eksperimentu, bet daudzus izzināšanas veidus nespēj pat iztēloties. Atkal ķermeniskās bailes, atkal miesas bailes sastindzina saprātīgās rīcības. Tāpēc starp mācības priekšmetiem, vispirmām kārtām, pielietoja disciplīnu, kas pieveica bailes.

94.

Bailes nav savienojamas ar varoņdarbu. Atkal jāaizrāda, ka bailes nav piesardzība.

95.

Bailes ir radošās enerģijas izbeigšanās. Bailes ir sastingums un atdošanās tumsai. Baiļu važas raksturīgas verdzībai. Gara dārgums nav no baiļu cietuma, tāpēc ieteicam cilvēkiem mīlēt un nostiprināties atdevības izjūtā.

96.

Šausmu aptumšotā acs zaudē redzes lauku.

97.

Bailes un šausmas izveido savdabīgu magnetu. Var noģist, kas ar tādu tumšu magnetu tiek pievilks! Tauta ievērojusi, ka no bailēm acīs tumšs metas. Tumsa uzbrūk tieši šausmu pārņemtajam.

Ik mirklī cilvēks izsauc vai nu Gaismu, vai tumsu.

98.

Man jādod padoms atmest bailes par nākotni. Kad ienāk baiļu saistīts cilvēks, viņš nerada atmosfēru, kas iedarbojas. Vajadzīgs cilvēks, kurš tiecas uz uzvaru.

99.

Tikai glēvulis var domāt, ka nedzīva plēnēšana ir labāka par dzīvi radošu virzību. Bet bailēm pakļautos bieži nākas sastapt, viņi dod priekšroku stingrai nīkuļošanai.

100.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Atbrīvošanās no bailēm nenotiek sevi pārliecinot katrā atsevišķā gadījumā, tieši otrādi, šādas iedvesmas iedzen baiļu izjūtu iekšienē, lai tuvākais cēlonis nākošo reizi tos izraisītu atkal visā šausmīgumā. Pie tam šausmas kļūs lielākas atbilstīgi mākslīgās iedvesmas spiedienam. Šausmu cietumnieks ļoti bīstams ieslodzītais, bet no bailēm nepieciešams atbrīvoties, tā saka visas Mācības. Bailes iespējams iznīcināt ar salīdzināšanas metodēm. Norādiet uz plēsīgu zvēru briesmām cilvēkam, kuru apdraud ugunsgrēks, viņš sacīs – no zvēriem izvairīšos, bet kā paglābties no ugunsgrēka? Tā sablīvējiet briesmu iespējamības un vieni pēc otras tās atkritīs kā sausas lapas.

101.

Skolotājs var norādīt virzienu, dažreiz arī brīdināt, bet liels daudzums darbību jāveic mums pašiem. Un pie tam šīs darbības jāveic brīvprātīgi. Vienīgi šāda brīvprātīga traukšanās sekmēs pilnveidošanos. Jebkāds patīgas iekāres vai baiļu piemaisījums pārtrauc glābjošo saiti.

102.

Ir tāda drosmes pakāpe, ka pat tumsas spēks apklust. Tumšos, patiešām, nav iespējams pārliecināt, bet viņus var paralizēt un stipri vājināt, tāpēc ir tik svarīgi pret tumsu izturēties aktīvi.

Nevajag apvaldīt spēku, kad gars zina, kur viņa ierocis. Pāri visām tumšo bagātībām pastāv gara spēks.

U. viņiem pareizi sacīja: “Jums šķiet, ka Sātans neuzvarams, bet es runāju pret jums visiem par Sātana sakāvi.”

3. apakšnodaļa: Mantkārība. Zemes labklājība. Greznība

103.

Nedomājiet, ka pēc gadu miljonu eksistences cilvēce ir atzinusi Būtības pamatu, nepavisam ne! Varbūt tieši tagad, kad plaukti lūzt no grāmatām, mantkārība un mirāžas sevišķi valda pār cilvēci.

Neviens no Skolotājiem nav novēlējis cilvēcei patmīlību un mantkārību. Ne no Gaismas izaugušas šīs odzes. Eksistē Melnās brālības, kurās izplatās visu apkaunojošo īpašību, sairuma, trūdēšanas un šķelšanās mācības.

104.

Mēs esam ļoti labvēlīgi pret vārdiem, kuros ietverts labā jēdziens. Bet viens no tiem runā pilnīgi pretī Mūsu paradumiem – tas ir labklājība. Tiešām, izpētiet cilvēces vēsturi un jūs pārliecināsities, ka labklājībā nekad nekas dižens nav radīts. Jau sen

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

atkārtoju par svētīgajiem šķēršļiem, bet maz ir to, kam patīk cīnīties varoņdarbā. Turpretim nenovēršami ir jāpieradinās pie cīņas, jo citādi nav iespējams norūdīt gara asmeni. Kā Zemes progress, tā arī tālo pasaulu labad ir nepieciešami šķēršļi un prasme tos uzveikt. Aprimšana nav noderīga Hierarham.

105.

Gara grauds it kā prasa spēcīgākus triecienus. Sastingusī labklājība un bezmērķīga uzdziņošana ir rīcība, kas ir pretēja dabai. Cilvēki nespēj apjēgt ierosinošo triecienu dziedniecisko īpašību, tie ir it kā dzinēju izlādēšanās. Enerģijas uzliesmojumi iekustina cilvēci. Vajag atskārst, kādā mērā Agni sāk darboties tikai ierosinot enerģiju. Novērojami daudzi piemēri dabā, bet cilvēki atrod par labāku izolēties no vienotības likuma. Taisnība, ka neizprotot nākotni, triecēji – dzinēji nav saprotami. Tie var izraisīt kurnēšanu un grūtsirdību. Tāpēc diženās nākotnes labā ir tik vajadzīga sevis pilnveidošanas pamatu izpratne. Tiekšanās nākotnē jau nozīmēs Agni izpausmi. Nedomājiet, ka ir lieki uzsvārot Agni un Nākotni. Bērns jāsamierina ar viņa pirmajām sāpēm. Kurnēšana nozīmē dzīvības uzdevuma neizpratni. Saņemot triecienus – dzinējus, sevišķi grūti nojaust to patieso nozīmi. Bet varoņdarba sākums ir jau triecienu – dzinēju atzīšana. Lai neaizmirstam triecienu-dzinēju formulu.

106.

Vēl pie jums griezīsies ar šaubām par karmas likumu – “kā gan iespējams, ka nelietīgie bauda labklājību, kur pretī ievērības cienīgie cieš mokas?” Sakiet – “Smaga ir to karma, kas nespēj atraisīties no zemes labklājības, jo ir sacīts: “labklājība ir gara kapsēta.” Pie tam zemes labklājība, kā jūs būsiet ievērojuši aizbāž garīgās ausis. Bet daudzi zem labklājības maskas slēpj vislabākās likstas. Tālab neviens no zinošajiem nepielietos zemes labklājības mēru. Vajag mērīt ar virsotņu mēriem, nevis vadoties no apakšzemes straumēm.

107.

Ar nožēlu raugāties uz vispārpieņemto labklājību – tajā slēpjas trulums un domu stingums. Mēs mācāmies apsveikt visus domu dīglus, bet kāpinājumu kā traukšanos uz priekšu vienmēr cienām. Var minēt daudzus piemērus no fizikas un mehānikas, kur kāpinājums ir dzinējspēks. Daudziem nav viegli būt vienis pratis, ka kāpinājums ir vārti uz augšupeju. Bet ja cilvēce atzīs šo patiesību, līdz ar to tā izpratīs arī progressa jēgu. No šādas atskārsmes nav tālu līdz Brālībai.

108.

Atmetīsim katru labklājības izjūtu un pieaicināsim visu saspringto modrību, un izpratīsim, cik Bezrobežībā labklājība ir nevietā, bet saspringtā modrība būs lūgšana mūžībai.

109.

Ir sacīts – greznībai jāizzūd no cilvēces. Ne velti cilvēki paši šo jēdzienu tik ļoti norobežojuši. To ne ar ko nevar aizvietot. Greznība nav daiļums, nav garīgums, nav

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

pilnveidošanās, nav jaunrade, nav labums, nav līdzjūtība, - neviens labā jēdziens nav ar to aizvietots. Greznība ir līdzekļu un iespējamību izšķērdēšana. Greznība ir pagrimums, jo visi neritmiskie veidojumi ir tikai pagrimums. Jau pietiekoši redzams, ka pasaulīgā greznība satricināta, bet vajag rast saskaņotu sadarbību, lai izārstētu no greznības sāgas. Patība cels ierunas, ka greznība ir pelnīta pārpilnība. Sacīs arī, ka greznība ir karaliska. Tā būs neslavas celšana. Greznība ir bijusi gara pagrimuma un aptumsuma pazīme. Arī attiecībā uz Smalko Pasauli greznības važas ir visbriesmīgākās. Tur nepieciešama augšupeja un nemitīga domas pilnveidošanās. Pieblīvējumi nenovedīs pie nākošajiem Vārtiem.

110.

Greznībai, patiešām, ir jāpamet jaunā celtniecība, jo vairāk tāpēc, ka greznība neatbilst ne skaistumam, ne zinībai. Bet greznības robežas ir līkumotas. Ar likumu vien nav iespējams tās nosacīt. Vajag pilnīgi iznīcināt katru banalitāti, kas mēdz būt greznības padome.

110.a.

Lai greznība jūs pamet.

4. apakšnodala: Skaudība

111.

Novērotāji, ar iepriekš pieņemtu nostāju, darbībā un tās reakcijā saskatīs vienīgi savu, uz neobjektīviem pieņēmumiem dibinātu, nolūku. Ja atcerētos visus sagrozītos faktus, pārņemtu šausmas, cik daudz jau īstenotu sasniegumu, iznīcināts. Nav iespējams iztēloties tādu progresu, kurš nebūtu, jau iepriekš izlemto viltību aptraipīts. Iepriekš pieņemtai nostājai ir daudz cēloņu – pirmais būs apziņas tumsība, tad ļaunprātība, skaudība, veiksmes nenovīdība, antipātija pret visu jauno, tā daudzas apkaunojošas īpašības izkropļos faktus. Vai gan viegli šādos apstākļos uzsākt varenās enerģijas izzināšanu?

Uz katra soļa jāstāpjas ar neizpratni un ļaunvēlību. Jābūt ar īpaši attīstītu gribu, lai pieņemtu šādus šķēršļus, kā kaut ko neizbēgamu. Bet ja cilvēks arī atradīs sevī pietiekoši daudz stingrības, lai tādas grūtības pārspētu, tad, tomēr, - cik daudz pašu izdevīgāko enerģiju plūsmju jau būs palaists garām.

112.

Kas gan cilvēkiem jādara, lai norobežotos no neredzamajiem dezorganizētājiem? Vispirms viņiem stingri jāapzinās šādu kaimiņu eksistence. Nedomājiet, ka šāds nosacījums ir lieks. Cilvēki neiedomājas šādu pastāvīgu neredzamu nelabvēļu

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

tuvumu, jo zemākajos slāņos reti mēdz būt labas jūtas. Tur ļoti attīstīta skaudība pret visu dzīvo.

Tumšos, neapmierinātos garus nav iespējams pārlicināt, ka viņiem jālūkojas ne uz zemi, bet jādomā, kā izklūt no cietuma. Bet viņiem katrs zemes izgarojums liekas patīkams un pievilcīgs.

Nedaudzie, kas tādu stāvokli saprot, uzņēmušies smagu darbu. Pati Brālība ne mazums cieš no Zemes iemītnieku vieglprātības, kuri aizsardzības vietā, pievilina sev kaitīgas būtnes.

113.

Kāpēc viņam un nevis man? – tā čukst skaudība pēc pusnakts. Izstumiet šo odzi no saviem pasākumiem. Gara augsne necieš varmācību. Ar to izskaidrojas cilvēces lēnā evolūcija. Garam nevar pavēlēt augt. Pat pamudināt nevar ar nelūgtiem padomiem. Var atbildēt tikai uz jūtīgas sirds klauvējumu. Ja sūtīsiet visacīmredzamāko padomu – skaudība posta veselību, arī tas bez gara apziņas izraisīs tikai jaunu liekulību. Bet gaiši būs pašizvēlētie gara augšanas ceļi. Ikviens okeāna piliens dod savu varavīksni, tāpēc, cik skaists ir Kosma mirdzums! Un tāpēc, cik ugunīgi jādod atbildes, ja tās paredzētas paša garam.

5. apakšnodala: Neiegrožotas kaislības

114.

Mācekļiem jāatrod sevī spēks pārvarēt ienaidniekus, kas, galvenokārt, mājo mūsos pašos, visādu neizdzīvotu kaislību un ieradumu veidā un bieži vien tikai ārējie apstākļi un nosacījumi liek tiem atmosties sirdī, saindējot mūsu apziņu.

115.

Pat starp tagadnes formām var sastapt daudzus zvēriem līdzīgus cilvēkus; tādus briesmīgus gadījumus parasti attiecina uz mātes izbailēm vai satricinājumiem. Bet starp daudzajiem cēloņiem bieži vien neņem vērā galveno. Var iedomāties, kā Smalkajā Pasaulē dažas personas pārdzīvo iekārību lēkmes. Tāda aptumsuma gadījienā viņas noslīd līdz dzīvnieku valstij. Agni pie tam tā saplok, ka dzīvnieciskie principi paņem kritušos savā varā. Protams, ar laiku viņi var atkal pacelties, bet dzīvnieciskā pieskārsme tik spēcīga, ka iemiesojoties tā var izpausties dzīvnieciskajā formā. Dažreiz iedzimtība veicina šādu zvēram līdzīgo dzimšanu, jo zemākie gari dod priekšroku sev atbilstošai ārienei. Bet dažreiz ne iedzimtība, ne atavisms, bet nožēlojamā iegremdēšanās dzīvnieku pasaulē uzspiež ārprāta zīmogu. Atkal pamācoši, ka Agni pamazināšanās noved dzīvnieku stāvoklī.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Glābēja Agni ved Daiļajās Pasaulēs, bet par to jārūpējas, nav jāaizmirst tā esamība. Daudzi gari, kaut arī nenoslīd dzīvnieciskajā stāvoklī, bet apkaunojoši mīņājas uz vietas un pat bīstas Agni. Zemes ceļojumos šie nedrošie baidījās no visa esošā, un Uguns viņiem šķīta visbriesmīgākais jēdziens. Viņi aizmirsā Gaismu, kas būtu varējusi viņus tuvināt Daiļajai Pasaulei, bet bailes ir – nelabs padomdevējs.

116.

It visas nelīdzsvarotības dabiskā kārtā pakāpeniski jāizskauž. Ar pavēli vai varmācību nav iespējams izbeigt nevienu kaismīgu nelīdzsvarotību. Izturīgu tiltu cels centieni, kas bāzēsies uz izkoptas apziņas pamatiem. Ir jāatskārš noderīgums, un tad iestāsies arī pareiza evolūcija. Bet bez atskārsmes nav iespējams pārvarēt zemākās pasaulīgās kaislības.

Sfēra, kas apņēma Zemi, cilvēku kaislību pieblīvēta. Nekādi spēki šo, cilvēces pašas izpausto miglāju, neizklīdinās.

117.

Neprātam nav daļas, kādi briesmoņi var izaugt no neiegrožotām kaislībām.

6.apakšnodaļa: Varmācība

118.

Katra varmācība ir peļama. Uzspiesta verdzība, varmācīga laulība, uzspiests darbs modina sašutumu un nosodījumu. Bet no visām varmācībām visnoziedzīgāko un kroplīgāko ainu rāda varmācīgi radīta vienkopa. Katra varmācība nolemta bojāejai, bet visļauņākā varmācība izraisīs arī visļauņāko reakciju.

119.

Lai nedomā, ka atgādinājums par inkvizīciju ir nevietā. Diemžēl, tas attiecināms uz daudz ko. Dažādas dzīves nozares atrodas zem inkvizīcijas spiediena. Proti, tumšā sākotne atņēma spēku labākajiem pasākumiem. Tumsa perinās pilis, tāpat, kā būdiņās.

Nemierināsim sevi ar to, ka it kā kaut kādi prāti visu vietā kaut ko izgudro. Cilvēcei pašai vajag domāt, tai kopīgi jātiecas uz sasniegumiem. Nedrīkst pieļaut, ka grezni tērptais gara tumsības haoss ielaužas un ņirgājas par zināšanām.

120.

Varmācība ir cilvēces lāsts. To rada gara tumsība. Jo pat kaut cik domājošs cilvēks izjūt sirdī šausmas, kad viņam jāstāpās ar nedabiskuma iezīmēm.

No visām izpaustajām šausmām pievērsīsimies draudzīgumam. Kaut gan Mēs nepagursim atkārtot par draudzīgumu, tad tomēr daudziem būtu pēdējais laiks iepazīt draudzīgumu. Ievērojiet vārdu PĒDĒJAIS.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

7. apakšnodāja: Atriebība

121.

Visas Mācības taisnīgi nosoda atriebību. Pati pirmā kļūdīšanās var būt arī neapzināta un pat nejauša, bet atriebība vienmēr ir apdomāta, apzināti pastiprināta sirdī. Atriebība līdzinās kļūdīšanās megafonam, tāpēc tās kaitīgums, telpiskajā nozīmē ļoti liels.

Atriebība drusku līdzinās sašutumam. Sašutums, kā draudējuma impulss, ātri pārejošs, bet pārdomātās atriebības norises plaši saindē atmosfēru. Sacīts, ka iepriekšējs nolūks līdzinās darbībai, bet jāņem vērā arī norise domās. Pie šiem apsvērumiem cilvēcei visgrūtāk pierast. Tagadnes cilvēces izpratnē doma kļuvusi par smadzeņu nesvarīgu reakciju. Acij nav saredzamas domas sekas, tāpat, to arī nav; bet tādējādi mēs nonākam pie domāšanas noliegsmes vispār! Sirds atrodas izdevīgākā stāvoklī, tā rada kustības un troksni, - tāpēc sirds spēj piekļaut.

122.

Pareizi norādīts, ka cilvēki iemiesojas ar dažādiem noteiktiem uzdevumiem. Vajātās, apspiestās tautas atgriezīsies uz zemes, lai atgādinātu par savām samīdītajām tiesībām. Ne daudzi sasniedz visu piedošanu un tīru pilnveidošanos. Daudz paliek atriebības un rēķinu kārtošanas robežās. Visdažādākie uzvarētie un aizvainotie bieži vien atgriezīsies vietās, kur viņi cieta varmācību. Šausmīga un daudzveidīga mēdz būt viņu atriebība. Viņi ienesīs jukas un sarežģīts valsts ceļu. Neviens nepazīs šos atriebējus, jo tie pacentīsies ietilpt tautas kalpotāju slāņos.

Ja cilvēki saprastu varmācības sekas, tad viņi varētu palīdzēt valsts celtniecībā. Bet kurš gan grib saprast, ka naidā izlietas asinis prasa tīrīšanu? Tā Mēs daudzkārt esam atgādinājuši par nepieciešamību pilnveidoties un saprast smalko pasauli. Katrs no Mums saucis cilvēkus uz izzināšanu.

Domātājs sacīja: “Fūrijas izlaižam mēs paši. Ne Dievi steidz mums atriebt, bet paši cilvēki rada briesmīgus nezvērus. Mēs esam aizmirsuši, kā gatavojām sev ceļu. Kā lai atrod pietiekami vienkāršus vārdus, lai pūlis tos uztvertu! Mums jāizprot šausminošo kļūdu un nesamierināmības cēloni. Bet kad atgādināsim sev, ka dzīvojam starp ēnām, tad varēsim pārliecināties, ka tur tiek gatavota nākošā dzīve. Būsim apdomīgi!”

8. apakšnodāja: Netaisnība

123.

Par visu briesmīgāk ir tas, ka zūd spriešanas godīgums un dažs grib visu novelt uz citiem, aizmirstot, ka viņa iekšējā būtība – Skolotājam ir atvērta grāmata. Laiks saprast, ka, nesekodami Norādījumiem mēs rīkojamies ne labāk par nodevējiem.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Pacentieties iedomāties, kas notiks ar jums, ja Mācība pārstās jūs vadīt? Kurp iesit? Kur griezīsities? Kas uzklausīs un palīdzēs bēdās? Kas norādīs izeju no smagā stāvokļa?

124.

Tāpat arī atskārtīsim, cik nepieciešami ir nenodarīt netaisnību. Vajag nostiprināt sevī ciešu apņēmību, ka netaisnība netiks pielaista. Ja šāda apņēmība būs stipra, tad radīsies arī jauns spēku uzkrājums. Nav viegli izvairīties no netaisnības, tā var izpausties jebkurā ikdienas sīkumā. Nevar būt sīkas netaisnības, katra no tām jau ārda evolūcijas pamatus.

Tā ceļā uz Brālību nosargāsim taisnīgumu.

9. apakšnodala: Nepateicība

125.

Izglābtais cilvēks parasti nevēlas pazīt glābēju. Uguni saņēmu – šais steidzas aizbēgt un nedomā, ka tumsa viņu aprīs.

126.

“Cilvēku izpazīst nelaimē”, - tāds ir zemes pieņēmums. Mēs to nesaucam par likumu, jo likumam jāattiecas uz katru satricinājumu. Liktos, ka sajūsmai un laimei vajadzētu cilvēku satricināt spēcīgāk, bet pat šķietamas sekmes padara cilvēkus līdzīgus koka stabiem. Kropļīgs būs stāvoklis, ja cilvēks tikai nelaimē sasniegs jūtu izsmalcinājumu.

Daudzas paaudzes cilvēki pieraduši godāt postu: - dievi sūta nelaimes. Cilvēks neaizmirsīs lūgt pēc palīdzības, bet ļoti reti pateiksies par laimi. Par šo trulismu nav vērts runāt, bet no zinātniskā viedokļa ir vērts pierakstīt.

Postā esošā jūtu attēlojums būs visjuceklīgākais. Var novērot, kādi zig-zagi lēkās uz ekrāna, kad tajā pat laikā sajūsmas attēls dos lielisku apli. Var pārlicināties, ka juceklīgums ne tikai rada indi, bet arī izsauc orgānos it kā stingumu. Visa organisma laboratorija dezorganizējas. Tādu sastingumu sauc par psihiskās enerģijas nāvi.

127.

Var iedomāties, ka uzdevuma nesēja ceļš ir nemiera pilns. Mēdz domāt, ka svinīgi soļo kaut kādi maģi, gandrīz vai zem neredzamās burvju cepures. Bet Pasaules Vienkopa tiek celta ar cilvēku rokām un kājām – te ietverts jauncelsmes daiļums. Bet pilsētas Vienkopas sūtni reti kad sagaida ar prieku. Jau pati pilsētas būtība naidīgi rēc uz viņu. Proti, pilsētā tiek noliegta pati vienkopas esamība. Jau pati atmosfēra nepielaiž tur sūtņa apmešanos.

Lūk, viņš, vientuļais, nostaiģājis, pārpeldējis, pārlidojis norādītos tālumus, viņš jau vēstī un ziņo. Bet kas gan viņu ir uzņēmis? Pirmkārt neticība – vai tikai tāda Vienkopa pastāv? Otrkārt – vai Vienkopa spēj būt aktīva un darboties līdzī tālejošos

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

pasākumos? Treškārt – vai sūtņa ierašanās un vajadzība pēc viņa ietekmes nav vienkārša sagādīšanās? Atceros, ka kāds sūtītais sašutumā par pēdējā slēdziena kroplīgumu, atbildēja: “Jūs, kas runājat par sagādīšanos, neaizmirstiet, ka jūs pats esat matērijas daļiņu sagādīšanās. Bet ja jūsu sagādīšanās ir neizdevusies, tad matērijas likumam ir bijis tur savs pamats.” Starp citu, kad lieta nonāk līdz naudas un priekšmetu pasniegumiem, tad domas lieliski sakrīt. Fakti un biedinājumi tiek vērīgi uzklausi. Izspiest noderīgas ziņas, kaut arī no Vienkopas, pilsētu iemītnieki neatsakās. Tā sūtnis, atskaitot dažus līdzstrādniekus, sastop sev visapkārt alkatīgu bezdibeni. Dod naudu, dod padomu rītdienai, atvairi ienaidnieku un pats ātrāk pazūdi, nesatrauc mūsu gremošanu ar domām par pasaules sadraudzību.

Protams, sadarbības-vienkopas atskārsme tuvojas, bet mietpilsoņa domāšana kļuvusi trulāka.

Aicinām līdzstrādniekus, kas pazīst grūtības. Aicinām tos, kas nevērsīsies atpakaļ. Aicinām tos, kas zina, ka prieks ir īpaša gudrība!

Mēs varam sniegt visgrūtākās zināšanas, bet Mūsu padomi noved pie gaviļiem.

128.

Cilvēki nevēlas stādīties sev priekšā, cik daudz briesmu ir ap tiem. Cik daudzkārt Augstākie Spēki un Smalkās Pasaules iemītnieki ir glābuši. Bet cilvēce prāto, ka, ja jau diena pagājusi, tad tas nozīmē, ka nekas nav apdraudējis. Tāds domāšanas veids notrulina pateicības jūtu dīglus, bet neattīstot šīs jūtas, cilvēce sekmes negūs. Pateicības vietā rodas prasīgums un vēlāk arī draudi. Bet ar draudiem, tāpat kā ar nātrām, tālu netiksi. Draudi pret Augstākajiem Spēkiem ir nožēlojami! Nav nekā postošāka par draudiem. No draudu putekļiem izkalst sirds.

129.

Nepateicība ir grimšana tumsā.

10. apakšnodaļa: Neiecietība

130.

Neiecietība ir gara zemiskuma pazīme. Neiecietība satur visļaunāko rīcību iedīgļus. Nav vietas gara augsnei tur, kur perinās neiecietība. Sirds ir neaprobežota, tāpēc, cik gan panīkušai jābūt sirdij, lai tā laupītu pati sev bezrobežību! Jāiznīcina katrs simptoms, kas var novest pie neiecietības elka. Cilvēce izgudrojusi visādus šķēršļus augšupejai. Tumšie spēki dažnedažādi pūlas ierobežot evolūciju. Protams, pirmais spiedienu būs uzbrukums Hierarhijai. Visi ir dzirdējuši par Svētīšanas spēku, bet aiz zināšanu trūkuma šī svētdevīgā norise pārvērsta par mānīcību. Bet īstenībā, magneta spēks jau ir tas pats spēka pastiprinājums ar Svētīšanu.

131.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Neiecietīgs cilvēks nespēj iegūt taisnīgu priekšstatu par lietām. Tas laupa sev vērtīgu un zaudē skata skaidrumu. Kādas gan atziņas var dzimt no patības, kura noraida īstenību? Ir daudz piemēru, kad lielās Patiesības tika izkropļotas neiecietības dēļ. Var sacīt, ka neiecietība ir gara tumsība, bet šāds apzīmējums būs pārāk mīksts. Neiecietība ir ļaunums. Nevar būt labas neiecietības. Tā katrā ziņā ietver sevī arī melus, jo slēpj patiesību. Tikai gluži aprobežotie var vieglprātīgi domāt, ka neiecietība nav nekas necienīgs.

11. apakšnodāja: Zaimi

132.

Augsti jānovērtē tie laiki, kad nebija zaimošanas. Vai gan šī odze nesaindē pašreizējo īstenību? Mums top smagi redzot, cik cilvēki bezjēdzīgi ierobežo savu dzīvi, nedomājot par lielo brīnumu, ko sevī nes ikviens cilvēks. Katram atmērīts no šī brīnuma. Sirds Soma visiem vienāda – ieliec tajā dārgumu!

133.

Jau sacīts, ka zaimošana ir jāatmet, ka nav pieļaujama nekāda un itin nekāda zaimošana. Cilvēki dažreiz atbrīvojas no zaimošanas tikai jēdziena šaurā apjomā, bet viņu mēle izrunā smagus zaimus, attiecībā uz kaimiņu. Kas gan spēj izspriest, kādus sirds vadus var skart šāda ļauna pulgošana? Tāpēc zaimi, vispār, izmetami no dzīves, kā necienīga un kaitīga rīcība.

134.

Iespējams veikt ne mazumu labu darbību, un pēc tam tos iznīcināt ar vienu vienīgu zaimu; to mēdz nosaukt par uguns dzēšanu, tas izraisa melno liesmu un aprij gaišo auru. Atgādiniet draugiem, ka robeža starp neslavas celšanu un zaimošanu ir ļoti šaura. Vajag izmest no dzīves neslavas celšanu tuvākam, jo šī kļūda ietver zaimiem pieeju arī pie Augstākā.

135.

Svētības atņemšana ir visnenākais patriarha akts. Tas nelīdzinās vēlākajām nolādēšanām. Nolādēšana ir jau tumsonības punkts, bet senais akts paredzēja saites pārraušanu ar Hierarhiju. Hierarhijas saite ir īstā svētība ar visām sekām. Tumsoņi sacīs: “Mēs daudzkārt esam zaimojuši visu Augstāko un tomēr mēs eksistējam; nekāda uguns mūs neapdraud.” – Tad vedīsim viņus uz laukumu, kur akli ubagi rāpo dubļos un sacīsim – “lūk, tie esat jūs.” Vedīsim viņus cietumos un raktuvēs, vedīsim pie ugunsgrēkiem, vedīsim uz soda vietām. Sacīsim – “vai jūs nepazīstat sevi?” Tiklīdz pārtrūka saite ar Augstāko un jūs jau lidojāt bezdibenī.” – Biedēt nevajag, dzīve pilna šādu drausmu piemēriem. Iegaumējiet, ka uguns sasprindze ir neredzama,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

bet no sekām neviens neizvairīsies. Tā redzams, ka pat senajie bija izpratuši likuma taisnīgumu un jau zinājuši, ka Sākotņu aizskaršana ir tik smaga un briesmīga, ka sekas nevar būt steidzamas.

136.

Patiesām, briesmas jau pienākušas. Cilvēki jautā – kā izpaužas Dieva dusmas? Tās izpaužas tādās nelaimēs, kad cilvēki novērsušies no Dieva, kad viņi kļuvuši par nodevējiem tiklab darbībās, kā arī domās un baiļu klusēšanā. Neuzskaitīsim visus šādus nodevības veidus, tā saindē planētu, tā pierāda noteiktu kādību. Lai cilvēce nebrīnās par uznākušajām nelaimēm. Lai cilvēks padomā – vai viņš, griežoties pie Dieva, vienmēr rīkojas šķīstībā? Vai viņš vienmēr atturējies no zaimošanas un vai ir spējis atsacīties no tumšiem nolūkiem? Tāpēc, lai cilvēks nesaka, ka Dieva varenība neizpaužas. Viņš nesoda, bet var novērsties, un tad zelts pārvērtīsies visuaprijošā ugunī! Tad līdzsvars izvēršas haosā un Zemes spēks var izsīkt.

Zaimu ir visur daudz. Zobošanās par Dievišķo Sākotni ir briesmīga! Cilvēki atmetuši domāšanu, un pat svētnīcu apmeklēšana bieži nav labāka par to sagraušānu.

137.

Kurš gan klusēs, kad tiek izrunāti zaimi? Bet ikviena dzīva sirds sacīs – mēs neesam ar jums, zaimotāji! Zaimošana ir ļoti bīstama slimība. Bet tas, ka tā ir slimība, nav vēl nekāds attaisnojums. Šī slimība taču tik apkaunojoša. Ja sirds ir dzīva, tā visādi pretosies zaimošanas sērgai. Var atsaukt atmiņā pat bērnu varonīgās pretošanās, kad viņu sirdis bija skaidras.

Esiet svētīti, kas pretojaties zaimošanai!

137.a

Ne jau paziņošanas dēļ sarunājamies, bet gan sirds ietveres dēļ. Drīz nobeigsit piezīmju pirmo daļu par Ugunīgo Pasauli. Tikai nevajag dot ziņkārīgajiem, kas var izraisīt zaimošanu. Zaimošanas jēdziens jāapzinās visā nopietnībā. Zaimošana ir nevien atgrūšana no Gaismas, tā nes sev līdzīgu infekciju. Zaimotājs pēc nonievājuma nav vairs tas pats, viņš jau samīdījis daļu sava aizsargtīkla. Var sagaidīt dažādas slimības, jo aizsargtīkls pasargā ne vien garīgi, bet arī fiziski. Tāpēc zaimošana jānoliedz jau no mazām dienām. Skumji, ka cilvēki kļuvuši tik bezatbildīgi, ka aizmirsuši vārdu nozīmi. Pie Ugunīgajiem Vārtiem nenāks pretī zaimu vārdi, bet ja mēs tos apzinīgi iesakņosim, tie kā nokarsēti naži dedzinās sirdi. Vārda harmonijas zaudējums pazemo cilvēkus. Kāpēc Pitagors spēja saprast Gaismas ķermeņa augsto nozīmi? Bet daudzi mehāniskie atklājumi lielos apmēros iznīcinājuši Kultūru. Protams, ārdošie spēki ļoti kustīgi; tie rada trūdēšanu, infekciju un trulumu pret visu daiļo. Ir daudz datu par tumšo spēku rīcību; nevis māņticība, bet dokumenti apstiprina viņu nodomus. No viņiem jānorobežojas visiem ugunīgiem spēkiem, bet šai nolūkā jāatzīst pati Agni. Tāpēc tie, kas vēlas saņemt piezīmju turpinājumu par Ugunīgo Pasauli, lai parāda, ka tā viņiem patiesi nozīmīga.

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

12.apakšnodaļa: Viltus sargi

138.

Starp Mācības zaimotājiem jāatzīmē sevišķa personu suga, kas uzņēmusies pienākumu stāvēt Patiesības sardzē. Bet paust Patiesību spēj tikai ugunīgā apziņa. Tā dēvēties Patiesības sargi nopūlas, pieņemot par Patiesību tieši to, kas viņiem patīkams. Tāpēc ir tik daudz Mācības un visu gaišo pasākumu nopelēju. Jūs pareizi esat norādījuši uz anatemu, uz lāstiem, kurus aizstāv šādi Patiesības sargi. Cik daudz daiļuma pazudinājuši šie tumšie dzenuļi! Kāpēc šie tumsas spēki necieš Mūsu Norādījumus? Tāpēc, ka Mūsu Mācība ir visaptveroša, viscaurnirstoša un stihiska. Tumsa it sevišķi cīnās pret Avotu, kas tuvāks Gaismas Hierarhijai. Ja mēs izsekotu visus viltus avotus, mēs pārlicinātos, kādā mērā tos atbalsta cilvēku apziņa. Šaubu un izkropļojumu sējēji pastāvīgi noliedz Patiesību un visu Gaišo. Tāpat arī Ugunīgajai Pasaulei ir savi Ugunīgie Sargi. Vai! viltus sargiem! Vai tiem! Kas izplatījumu piegružo ar viltus mācību! Vai tiem! Kas devuši un dod pasaulei izpratni par Hierarhiju necienīgi noniecinot Gaišos Tēlus! Tāpēc cīnīsimies pret izkropļojumiem.

139.

Meli un tumsa pilda Kali Jugas beigas. Tas ir jāsaprot, lai nepagurtu. Nevar izvairīties no tumšām dienām, bet vienīgi to cēlonības zināšana dos pacietību tās pārdzīvot. Cilvēki nevēlas vienkāršot ceļu uz Patiesību. Bet tādi pieblīvējumi kā tehnokrātija tikai parāda zemākās matērijas tumšās važas. Tāpat arī zaimošana visā nevaldāmā niknumā parāda tikai noliegsmju tumsu gaišās izziņas vietā.

140.

Kad patiesība saskan ar Valdoņu plānu, tad saskatīsiet katru kosmisko vibrāciju. Bet, kad patiesība pierādās kā cilvēka nesaprātība, tad enerģijas ieguves rezultāts ir pretējs.

141.

Bažas neizbēgamas, kad prātu aptumsums izraisa zemāko slāņu drebēšanu. Neievērosim tādas izpausmes. Mēs neesam miruši, lai neizjustu tagadnes apmulsumu, gluži otrādi, mums vajag smelties sevišķu spēku, tuvoties pie Hierarhijas. Ja mēs iedomāsimies, ka ir vēl cits ceļš, tad atdosim sevi saplosīt stihijām.

142.

Nolikto stundu vajag saprast paša darāmā pamata dēļ, jo bieži to attiecina uz detaļām un, tās neredzot, aizmirst pamatu. Un ko gan mums aizsargāt – detaļas vai pamatu? Jāatceras, ka detaļas bieži ir pazudinājušas pamatu, jo cilvēki labāk turas pie ilūzijām, nekā seko pamatiem, kam ir vispasaules nozīme.

143.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

To, kas pazīst graudiņu patiesības, dēvē par okultistu. Bet, kas sacēlas pret zināšanas pamatiem, to dēvē par racionālistu. Ņemot vērā tādus priekšnoteikumus, var iedomāties zemes domāšanas sakropļojumu.

13. apakšnodaļa: Sargājiet Dievišķo Uguni!

144.

Plūsmā iegājušā pazīme būs spēku ekonomija. Kur izprasta enerģijas vērtība, tur nav iespējama nekāda neprātīga izšķērdība. Ja mums ir dārgas zāles, kuras nevar papildināt, vai gan tās neprātīgi iznīcināsim? Vajag atzīt Agni, patiešām, kā visvērtīgāko vielu. Jāiedomājas, cik grūti iegūstama šī enerģija un ka tās pārmērīgo patēriņu nav iespējams papildināt. Vienkārši, vajag sevišķi saudzēt dievišķo Uguni. Kas var pielaist tumšos čukstētājus, tas nav sargājis Agni. Pat sevišķa apjukuma mirkļos vajag saglabāt pašsavaldīšanos, par kuru jau tika minēts. Daudz kas sacīts, vajag tikai pielietot darbībā. Nevienš nevēlas, lai laiks paietu bezdarbībā, bet miegs un nomods, abi būs tās pašas darbības daļas. Tāpēc arī šajā attiecībā nevajag spriest pēc zemes mēriem. Lai nekavējoši pieradinās pie abu pasaulu domāšanas. Vienbūtīgā un visuresošā doma nav ierobežojuma tikai zemes sfērā.

145.

Cik bieži cilvēki prasa neiespējamo. Ja viņi varētu ielūkoties tālajā senatnē, viņi saprastu, kādēļ daži apstākļi viņiem neiespējami. Bet izņemot visretākos gadījumus, cilvēki pagātnes aizkaru pacelt nespēj.

Bet paplašinot apziņu, viņi arī šādā stāvoklī var saņemt palīdzību. Apziņa var dot zīmi nojautai, kur iespējama un kur neiespējama. Ieklausīties apziņas balsī, cilvēks atšķirs, kur viņa vēlmju robeža. Bet atrast atslēgu uz apziņas vārtiem nav viegli. Cilvēki bieži aptumšo apziņu ar savām kaislībām. Gudra brīdinājuma vietā viņi dzird savas patības balsi. Viņi nespēj noteikt, kur patiesa palīdzība un kur viņu maldī.

146.

Nevar vien nobrīnīties, cik ļoti cilvēki nevēlas iztēloties viscaurnirstošo ugunīgo stihiju. Var atgādināt nodrāzto piemēru par skābekli tā cietajā, šķidrā, gāzveidīgajā un pat ēteriskajā stāvoklī. Ļaudis šādu vielas kustību pieņems gluži mierīgi, bet nekad neattiecinās šo spilgto piemēru uz ugunīgo stihiju. Uguns jēdziens iespiedies apziņā savā rupjākā formā, bet cilvēku iztēle ir tik neattīstīta, ka nespēj rupjo formu turpināt un bezrobežīgi izsmalcināt. Cilvēki sacīs – kāpēc mēs neredzam Ugunīgās Būtnes? Pie tam viņi drīzāk pacentīsies pārnest Ugunīgajai Pasaulei, nekā padomāt par savas apziņas stāvokli.

147.

Jā, jā, jā, labā graudi paliek garā, bet tiem nepievērš uzmanību. Nesaglabājot garīgo izpratni, cilvēki tiecas uzkrāt zemes priekšmetus. Cilvēki gara dzīlēs zina par

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

lidojumiem Bezrobežībā, bet aizmirsuši tālo pasaulu nozīmi, bez jēgas šaudās pa zemes garozu. Pret zemes priekšmetiem arī pret jaunrades produktiem nevar būt iebildumi; nevar nostāties pret ceļojumiem, kuri var kļūt par augstāko skolu, bet visa zemes esamība jāapjēdz no Augstākās Pasaules viedokļa vai iespējams zemes dzīvē veikt tikai derīgus darbus? Protams, iespējams. Viegli iedomāties visu dzīvi kā nepārtrauktu derīguma plūsmu citu labā. Santana nebija akmeņu bezjēgas pārvelšana. Tā – kā straume, kas baro apkārtējos laukus; kā strauts, kas atnes pavardam tīrību, kā lietus, kas liek sējuma graudiem uzdīgt. Tāpēc nav jābūt sevišķi gudram, lai iztēlotos derīgu dzīvi visās nozarēs. Kad ugunīgie viļņi piespiedīs cilvēkus meklēt glābiņu gara torņos, tad cilvēki riebumā nožēlos katru bezdarbīgu dzīvi. Apmulsumā viņi pūlēsies savākt pozitīvās domāšanas druskas. Cik gan lielu labumu var atnest padomi neizšķiest vērtīgo enerģiju! Jādomā par ļoti neparastu laiku tuvošanos. Ne cietsirdība, ne laupīšana, ne nodevība, ne meli nepalīdzēs pret ugunīgajiem viļņiem. Ne tik daudz kauns, kā ciešanas piespiedīs meklēt glābiņu.

148.

Cik ļoti gan cilvēki izkropļojuši visus varenos kosmiskos likumus! Cilvēki tik ļoti attālinājušies no Patiesības!

149.

Gandrīz neiespējami parādīt ugunīgā uzbrukuma steidzīgo tuvošanos, daudz zīmīga attiecībā uz to, bet ļaudis ziemā nedomā par vasaru. Neviens nesaprot, ka tautu cietsirdību nevar izlīdzināt ar pagājušā gadsimta līdzekļiem. Mācība par vissmalkākajiem fiziskiem procesiem visur paredz kaut ko, kam trūkst apzīmējuma. Līdzīgs kaut kas jāpieņem arī tautu uzbūves procesos. Vajag tā izpētīt tautu etnogrāfiju, lai spētu atzīt, ka planētas dzīvē nava viss kā nākas. Pasaules izpratne, kas aptvers arī Neredzamo Pasauli, pārveidos cilvēku psiholoģiju, bet līdz tam vēl tālu! Pat psihisko parādību pētījumu aprindas noveicina pieredzes rezultātu ieviešanos dzīvē. Cilvēki paliek tie paši, kā pirms eksperimentiem, tā arī pēc tiem. Bet nekas nedrīkst traucēt dalīties zināšanās un veicināt apziņas paplašināšanos – tā izpaudīsies mīlestība uz tuvāko.

150.

Ugunīgā Pasaule zemes apziņai liekas kā kaut kāds priekšmets visiem sadzīves jēdzieniem. Iedomājieties cilvēku, kas aizgulējis visus saullēktus, viņš pazīst tikai rietus un vakara ēnas. Bet reiz viņu uzmodināja zemestrīce, rītausmā, viņš izskrien no mājas un viņu pārsteidz nekad neredzētais apgaismojums pretējā pusē. Cilvēks nespēj ietvert apziņā pat tik parastu parādību, kā gan viņš spēs izprast smalkākās ugunīgās izpausmes? No smalkākajām ēteriskajām enerģijām cilvēku apgaismo tikai visraupjākās, bet brīnišķīgās ugunīgās zīmes nobīdītas māņticības sfērā. Ir briesmīgi, kad tieši tumsonība spriedelē par māņticību. Nevar pat iedomāties, cik kroplīga ir šāda zināšanas aizsegšana ar tumšām viltībām! Ķīmija, pat pamatfizika dod priekšstatu par augstāko nesēju. Bet arī tāds piemērs nepadara daudz cēlāku. Cilvēki grib mājot

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

ļauņumā, citiem vārdiem sakot, tumsonībā. Vajag cieši iegaumēt, ka ikviens Vienbūtīgās Gaismas atgādinājums būs iegansts ienaidnieku uzbrukumam.

151.

Kāpēc pat Smalkajā Pasaulē ir maz kas redz Ugunīgo Pasauli? Redze maz pielāgota. Zemes stāvoklī viņš neuzklausīja par Ugunīgo Pasauli, viņi zobojās par to, viņi noliedza visas augstākās Ugunis, viņi nevēlējās izzināt un kaunējās domāt par Esamības Pamatiem. Šādā noliegsmē viņi pārgāja Smalkajā Pasaulē. Vai tad viņu acis spējīgas saredzēt mirdzumu, kas viņu apziņai neeksistē? Katram tiek atmērīts pēc nopelniem; un šie nopelni nav grūti – tikai nepiegružoties ar noliegsmi Smalkā Pasaule pieļauj atkarībā no apziņas, bet ja purns bijis pievērstis zemei, vai tad nākošais sasniegums nebūs mežacūka?

152.

“Līdzpilsoņi, jūs esat netaisni. Par puvušu barību jūs maksājat zeltā, bet gara barībai jums žēl pat vara gabala.

Līdzpilsoņi, ja esat mitējušies kaunēties cits cita, tad novērsieties no zvaigžņotās debess, viņa ar pārmetumu raugās uz jums”, sacīja Domātājs.

14. apakšnodaļa: Materiālās intereses

153.

Neaizmirsīsim arī vēl kādu īpašību, kas nepieciešama ceļā, - nepieķeršanās īpašumam. Skopulība vispār nekur neder, šāda īpašība aiztur zemākajās sfērās. Skopuļa pieķeršanās ir nepārvarams šķērslis. Ja nav viegli apjēgt atsacīšanos no īpašuma, tad skopulība kļūs par vissmagāko apstākli, kas gremdē bezdibenī.

154.

Cik dažādi norisinās celtniecības plāns. Kādreiz Mēs sacījām – atdod visu. Tagad Ejam tālāk un Sakām – paņemiet visu, bet neuzskatiet par savu. Vienkāršs saprāts apjēgs, ka paņemt līdzīgas zemes lietas ir neiespējami. Bet tās ir radītas piedaloties garam, un tāpēc tās nevajag noniecināt. Kā var paiet garām dabas ziediem, tāpat darba augļi ir – cilvēces ziedi. Ja to smarža un krāsa ir nepilnīga, tad tas ir jānožēlo.

155.

Tagad sāk piepildīties Kalnu Mācības lielā jēga. Ir labs pret lietām, kuras mums pieder, attiekties bez privātīpašuma jūtām. Ir labi, ja lietas pieder tāpēc, lai tās uzglabātu un pat pildītu ar labu auru, paredzot nodot tās citiem. Jaunrades roka mīt mājā, īpašuma nepiesaistīta, un to uzlabotu, tā nesīs tālāk. Un allaž saglabāsies

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

devējas rokas zīme – tāds ir lietu attaisnojums. Ar šādu izpratni tiek atrisināts grūtākais jautājums. Saku to pasaules labad, jo galvenais pasaules posts ceļos no pieķeršanās neesošajam īpašumam. Darīt to zināmu jaunajai tautai, nozīmē izārstēt to no vecuma bailēm. Mantas pārvaldīšana, neturot to par īpašumu, atvērs ceļu visiem bez relatīvā konvencionālā mantojuma. Kas spēj uzlabot, tam arī pieder. Tas attiecas kā uz zemi, tā arī uz mežiem un ūdeņiem, - arī visi mehānikas sasniegumi un dažāda veida izgudrojumi pakļauti šiem nosacījumiem. Viegli iedomāties, kā sāks darboties tautas jaunradošās spējas, it īpaši, zinot, ka vienīgi gars dod labāko atrisinājumu. Uz gara mājokli sniegsies jautājumi, kā labāk? Un gara šķēpi satrieks katru viltību. Patiesi, izdevīgi ir paveikt labāk – likums vienkāršs, kā viss, kas no gara.

156.

Svētība tam, kas ar dzīves pieredzi un Hierarhijas godināšanu atbrīvojas no īpašuma izjūtas. Bet ja rupjā zemes čaula vēl neatļauj atbrīvot apziņu, tad piespiedu kārtā nevajag atņemt īpašumu. Tāda varmācība tikai attīstīs stūrgalvību un niknumu. Vienīgi ar personisko piemēru un Mācības ieviešanu var ietekmēt cilvēkus iespējami drīzāk izprast dzīvi.

Ceļiniek, vai tu vari saprast, kāds brīnišķīgs sasniegums tevi sagaida, kad tu spārnots tuvosies Ugunīgajai Mājai, un nekas nespēs izdedzināt mūžīgo liesmu!!

157.

Pieņemiet, pašapmierinātie, Mūsu padomu – nav ieteikts pārticību vienmēr taurēt par savu. Atcerieties ēnas pusi un neatstumiet Roku, kas norāda uz labāku likteni.

158.

Vairieties no vienmuļības, kā vietas, tā arī darba ziņā. Tieši vienmuļība atbilst vislielākajiem maldiem – privātīpašuma jēdzienam. Īpašuma vergs zaudē vispirms gara vingrumu. Tāds vergs mitējas saprast, ka katrai darba dienai jābūt sevišķas gara īpašības apmirdzētai. Tāds vergs nevar pārmainīt vietu, jo viņa gars arvien būs savās zemes mājās.

Jautāji sev, vai jums ir viegli pārvietoties? Vai jums ir viegli pārmainīt darba vietu? Ja viegli, tad tas nozīmē, ka jūs varat saprast Vispārības Labuma vērtību.

Ja katrs izbrauciens liek jums rakstīt garīgu testamentu, un darba maiņa dara jūs nelaimīgu, tas nozīmē, ka jālieto zāles. Tad jāparaksta sev visbīstamākie ceļojumi un jānozīmē visdažādāko darbu maiņu. Attīstīsies drosme un atjautība, jo pirmcēlonis ir bailes. Privātīpašuma sajūtas dīglis arī ir bailes. Kaut jel ar ko piesaistīties pie Zemes. It kā nožēlojama būda varētu būt pietekošs enkurs garam! It kā personīgi piederošu lietu kaudze varētu aizsargāt pret zibeni! Cilvēcei periodiski tika atņemtas kaitīgās privātīpašumu rotaļlietas, bet melu tēvs – bailes, atkal auž savu tīklu un atkal ir baiļu izdomājums. Tāpēc atcelsim bailes. Līdz ar tām aizies īpašums un garlaicība. Cik daudz jaunas veselības dod vietas un darba dažādība!

159.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Kad tieksme uz personīgo pārspēj tautas tiekšanās apstiprinājumu, tad nekas nespēj izkustināt apziņu. Tāpēc, kad pārsvarā ir personīgās tieksmes, tad sasprindzinās tā svira, kas apliecina kosmiskajam spriegumam pretējo virzienu. Tāpēc, kad ienaidnieki piesātina izplatījumu ar savām iekārēm, tad Kosmiskais Magnets sasprindzina savas sviras. Tā top Bezrobežība.

160.

Mūsdienu industrija un visu lietu produkcija ir tik lielā mērā – kvalitatīvi un kvantitatīvi, nelīdzsvarota, ka pagaidām izslēdz lietu pareizas sadales iespēju. Patvarīgs un neapjēgts sadalījums rada viltību un melus. Vai tad gaidīt jaunas iespējamības bezdarbībā, vai padziļināt apziņu pēc būtības? Jūs atceraties Budas vārdus par mācekli, kas lietu vidū tomēr bija atskārtis atsacīšanos no īpašuma. Nav ko pūlēties lietas atņemt patvarīgi un tādēji veicināt alkātību pēc grabažām. Galvenais ir saprātīgi atrisināt izglītojošo uzdevumu attiecībā uz privātīpašuma pazemojošo nozīmi. Nav svarīgi, ka dažs paliks savā atzveltnes krēslā. Svarīgi, lai jaunatne apjēgtu sava atzveltnes krēsla bezjēdzību. Nepieciešams, lai šī apziņa nebūtu atsacīšanās, bet brīvprātīgs sasniegums. Kad cilvēki neliekuļoti apzināsies privātīpašuma nepraktiskumu, tad izaugs līdzstrādnieku kolektīvs.

161.

Ikvienu organismu virza īpaša enerģija, bet vajag iezīmēt noteiktu pamattiekšanās virzienu. Reiz mācekļi jautāja Svētītajam: kā saprast baušļa pildīšanu, kas liek atsacīties no īpašuma! Kāds māceklis bija pametis visas lietas, bet Skolotājs turpināja viņam pārnest īpašuma tieksmes. Otrs bija palicis savu lietu vidū, bet pārmetumus neizpelnījās. Īpašuma tieksmes mērojamas ne lietām, bet domām. Dažam var piederēt lietas, bet viņš var nebūt to īpašnieks.

Skolotājs sūta novēlējumu, lai evolūcija attīstītos likumīgi. Skolotājs prot atšķirt tos, kas atbrīvojuši apziņu.

Tā sacīja Svētītais un lūdza vispār nedomāt par privātīpašumu, jo atsacīšanās ir domas tīrīšana. Galvenā tiekšanās var sākt plūst pa tīriem vadiem.

162.

Iegaumējiet, ka pret īstenību karos nevis analfabētu tauta, bet sīkie grāmatnieki nikni aizstāvēs savu īsredzīgo acīmredzamību. Tie domās, ka pasaule, kas ieslēgta viņu redzes lokā, ir reāla, bet viss pārējais, tiem neredzamais, tikai kaitīgs izdomājums. Kas gan guļ šīs nabadzīgās aprobežotības pamatā? Tā pamati, izskatu mainījusī privātīpašnieciskā tieksme. Tā ir mana cūkkūts un tādēļ viss, kas ir ārpus tās, ir nevajadzīgs un kaitīgs. Tā ir mana acīmredzamība un tālab ārpus tās nekas neeksistē. Pazīstamā fabula par ziloni un septiņiem aklajiem ir pietiekoši pārlicenoša.

163.

Nesenajā pagātnē pēc Mana Drauga plāna, Mēs bieži apmeklējām ritumu pilsētas. Pie tam, Mēs, protams, sastapām nejaušas personas, kuras Mūs turēja kaut kādās

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

aizdomās. Pie Mums griezās ar visneatmaidīgākajiem jautājumiem – par psihomehānikas paņēmieniem, pieprasot bioķīmiskās formulas. Un pie tam savā Rietumu iedomībā šie ļaudis nekad nerūpējās par savu apziņu, nepūlējās apjēgt, vai tiem ir arī atbilstīgas fiziskas kādības? Grūti saprast tādu uzbāzību, kura neuzrāda nekādas sabiedriskas intereses. Kā alu cilvēks, kas ar vāli rokās steidzās iegūt krāsainās gliemežnīcas savā nedalītā īpašumā, tā arī šie akmens piļu iemītnieki alka piesavināties savai būtībai neatbilstīgas kādības. Alinieks ar gliemežnīcām vismaz izgreznojās, bet modernie gudrinieki pazemoja zinātni patīkamā bezdarbīgā atpūtā – apkaunojošas vieglprātības skats.

Pēc Mana Drauga plāna Mums bija pietiekami pacietības, lai ziedotu laiku korespondencei. Bet jaunrades darbā nebija iespējams iesaistīt nevienu.

Par savu apziņu vismazāk rūpējas tas, kurš to spēj ietilpināt mazā naudas makā kopā ar vara naudas gabaliem. Vai gan iespējams atstāt novārtā apziņas stāvokli, kad pieskaramies vismalkākajām enerģijām? Proti, Mēs neignorējam rietumu zinātnes metodes, bet liekam pamatā psihisko enerģiju. Nākuši pie slēdziena, ka psihiskā enerģija vienādi vajadzīga tiklab mums, kā arī mēģinājumu procesiem, Mēs, vispirmām kārtām, pūlamies radīt labvēlīgus apstākļus šīs enerģijas uzkrāšanai.

Kas vēlas art, tam vajadzīgs savs arkls. Tam, kas vēlas sasniegt, vajag labi pazīt savu bruņojumu. Rietumu ļaudis aizņēmuši apziņu vismagākām domām, bet atziņas prieks kļuvis gandrīz par nepieklājību. Atziņas priekam jāklūst par Jaunās Pasaules privilēģiju.

164.

Kas nomocās ar zemes jautājumiem, tas atbildi Debesu lietās nesaņems.

165.

Nebrīvais cilvēks, kas aizņemts domām par sevi, sevis labad, grimst maldīgu rīcību okeānā. Pat valodu, kā domu ārējo izteiksmes līdzekli, cilvēks egoistiski pārkārto pēc sava prāta. Ievērojiet, kā pārvieto akcentus svešu dialektu vārdos, par spīti saturam un filoloģijai. Cilvēkā pārveido svešas skaņas pielāgojot tās savas zemes parašai. Taču valodas kropļojumos izpaužas iedomības garīgais trulums. Pārdomas un iedziļināšanās kaimiņa jūtu nozīmē nesaistās ar iedomības brutalitāti. Bezatbildības un neizdzīvotās privātīpašnieka jūtas rada mūsu tagadnes feodāļus. Ievērojiet, - kas sagroza valodas jēgu, nesaprātīgi pārvietojot akcentus, ir cilvēks, kam trūkst izpratnes par evolūciju. Smalkjūtīgs cilvēks atzīs par labāku lietot vienkāršus izteicienus, lai nesagrozītu viņam nesaprotamo saturu. Nevienam nav jāuzklausā vēstnesi, kas sagroza uzdevuma jēgu.

Nopēlēj, vērsies pats pret sevi! Netaisnais privātīpašnieks, neaizmirsti, ka citu pieķeršanās īpašumam ir tikai tavējās atspoguļojums! Parūpējies, vispirmā kārtā, par savas apziņas ietveres spēju. Ja tava apziņa nav uz visiem laikiem iznīcinājusi īpašuma alkatības zvēru, tu vienmēr būsi nebrīvs, Maijas mirāžas važās. Izzinot, var grūto īpašuma jautājumu risināt gaismas priekā.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Maizniekam ir atļauts apēst visas maizes, bet viņš to nedara. Cilvēks, kas apjēdzis visu lietu būtību, nejūt vairs pēc tam vajadzību. Apziņai ir jābūt tai lietai, kurai jāveltī vislielākās rūpes. Uztveriet visu reāli, visas dzīves apjomā.

Nebrīvais, kas rosās tikai sevis labā, nogrimis naidīgu rīcību okeānā.

166.

Atdodot saņemam. Nicinot lietas, saņemam debess tērpu.

167.

Vienmēr un visur mazizglītotie un nekulturālie ļaudis spriež vadoties no savām slepenajām iekārēm un, protams, jautājums, kas skar materiālo labklājību, viņiem ir nostādīts pašā pirmajā un goda vietā, tāpēc arī visas viņu aizdomas mēdz būt virzītas uz to pusi.

Vai gan neesam pieraduši dzirdēt no jebkuras pasaules valsts vienkāršā iedzīvotāja, ka viņa valdība domā tikai par savu labklājību un ka visi tās ierēdņi ir vai nu pērkami, vai arī pārdodami utt. Gluži tāpat ir arī tur, kur šādi iedzīvotāji redz viņu apziņai neaptveramu rosmes izpaušmi, vai līdzekļu patēriņu mākslas priekšmetu vajadzībām, kurus viņi savā neattīstībā nav iemācījušies cienīt, tur viņu trulais naids un skaudība sāk, pirmkārt, pīt savus iemīļotos izdomājumu režģus par kaut kādiem nezināmiem līdzekļu ienākumu avotiem un slepeniem nodomiem utt. Patiesais labums visos laikos ticis vajāts, vienīgi pseido patiesības ārišķīgums ir tīkams mietpilsoniskajai sirdij. Kāpēc gan domāt, ka mūsu – patvarību un rupjā spēka valdonības gadsimtā, vairākuma apziņai vajadzētu būt citādākai?

Šāda apziņa taču nebūs tāla to zemnieku apziņai, kas holēras epidēmijas laikā nonāvēja ārstus, apvainojot tos aku saindēšanā. Visādas tenkas nāksies attiecināt uz vienu un to pašu visa ļaunumu un posta avotu – uz gara tumsību. Jā, ja izglītība vēl cik necik pieietama, tad audzināšana jau grūtāk sastopama, bet kultūra jau ir izņēmums, jo tā ir īstā gara aristokratisma pazīme – gara un dvēseles aristokratisma pazīme.

168.

Katram laikmetam ir sava slimība – tagad ir spekulāciju slimība. Pret noziedzīgo spekulāciju vajag cīnīties nepārtraukti, jo zeme sirgst ar spekulāciju. Nevajag domāt, ka cilvēce vienmēr bija pakļauta šai slimībai. Bet tā ir būtiskas pārmaiņas pazīme, jo pamazām izbeigties tā nevar, lai uzvarētu sērgu, vajadzīgs evolūcijas paroksims.

169.

Pārejot Smalkajā Pasaulē uzliesmo visi īpašuma izjūtas vārdi, kas apgrūtina pat gluži lāga ļaudis. Šo apstākli vajag ļoti iegaumēt un nostiprināties apziņā, ka zemes īpašums neeksistē. Par īpašumu jau daudz runāts, bet tikai ugunīgā apziņa spēj parādīt šāda īpašuma iluzorumu. Tikai tad, kad par vienīgo īpašumu mums kļūš mūsu apziņa, mēs izjutīsim augšupejas brīvību. Ļoti grūti līdzsvarot pacelsmi, kas ved augstāk, cauri

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Smalkās Pasaules vidējiem slāņiem. Tajos cilvēki nemaz nedomā šķirties no visvisāda veida īpašuma, viņi, patiešām, eksistē ar šīm pievilksmēm. Bet ja augstāka parādība pacels viņu apziņu, tad sāksies ārkārtīga cīņa. Tāpēc jau zemes stāvoklī vajag sev noskaidrot, kur ir nederīgā nasta. Tas jādara nevis Smalkās, bet gan Augstākās Pasaules vārdā.

170.

It īpaši jāizsargājas no jebkuras netaisnības, no tās izaug nekrietnība. Cilvēkam ir jāsaprot, kur sākas netaisnība. Tas nosakāms ne ar vārdiem, bet ar sirdi.

171.

Zemes rūpes ir kā akmeņi, kas veļas no kalna, jo zemāk, jo brāzmaināks nobrukuma spiediens. Vai tad nav labāk uzkāpt pašā virsotnē, kur nav brūkošu akmeņu? Tiekšanās augšup pārveido arī rūpes par laicīgo. Kaut arī tās paliek, tomēr mainās to būtība.

Tā iespējams atskārst, par cik virsotne derīgāka par aizu.

15. apakšnodaļa: Verdzība. Mājas dzīve

172.

Mūsu nosauktie jēdzieni jāsaprot visā pilnībā. Kad Mēs runājam par verdzību, Mēs domājam par visiem šī negoda veidiem, nenorādot tikai uz rupjo pirkšanu – pārdošanu vien, bet arī uz izsmalcinātu personības pazemošanu, it īpaši jāatzīmē tieši pēdējo.

Ne reizi vien esam Redzējuši, kā visneciešamākie verdzinātāji nostādīja verdzību. Bet, patiesi, ne mazāka verdzība kā mežonīgajos tirgos, zeļ civilizētajās galvaspilsētās. Cilvēki nav atbrīvojušies no verdzības jēdziena, bet lai apmierinātu laikmeta prasību, izgudrojuši jaunus skaļus nosaukumus. Zem šīm segām paslēpušās visnelietīgākās iekāres. Cilvēka personībai zemākā vērtība kā sunim. Patiesi, sunim dažreiz veltīs vairāk rūpju nekā cilvēkam.

Tempļos dziedās par cilvēka labvēlību, bet turpat aiz sliekšņa tiks atgrūsta lūdzēja roka un pat nepajautās, kas ir par bēdām un vai nevar palīdzēt?

Svešu bēdu saprašana var paplašināt apziņu. Viena īsa doma var noaust glābjošu pavedienu, bet arī šādas domas nemēdz būt sevišķi biežas. Tā cilvēki auksti paiet garām karmiskajiem atrisinājumiem. Bet tam, viņi nenojauš, cik ļoti tie sarauj saites ar Mums un Smalko Pasauli, no kurienes var tikt sūtīta vislabākā palīdzība. Tāpēc dzīves pamatu izpratni ietversim visā tās pilnībā.

Mēs minējām piemēru, cik nepilnīgi tiek izprasts verdzības jēdziens, bet šādus piemērus var minēt no jebkuras nozares. Var norādīt uz izglītības stāvokli; var nosaukt ģimenes stāvokli un tautas labklājības stāvokli vispār. Tas var izsaukt niknus strīdus, jo neliks lietā sintēzes izpratni.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Domātājs norādīja, ka tautas labklājība dzimst cilvēka sirdī.

173.

Gūstekņus kādreiz ieskatīja par uzvarētāja nepieciešamu atribūtu. Vēlāk atzina, ka šāda mežonības pazīme nav savienojama ar cilvēka cieņu. Bet palūkosimies, vai gūstekņu skaits tiešām ir mazinājies? Tieši otrādi, tas pieaudzis visās dzīves nozarēs. Šāds pazemojums it īpaši duras acīs, novērojot gara tumsonības gūstekņus. Nav iespējams stādīties priekšā māņticības un dažādu aizspriedumu savažotos barus! Vergi, tie vispazemotākie, nevarēja atrasties dzīvnieciskākā stāvoklī, nekā gara tumsībā iekaltie divkājainie. Vienīgi ar vissteidzamākiem izzināšanas paņēmieniem iespējams novērst pūļu neprātu.

174.

Vai tiešām kāds nespēj iedomāties, cik daudzveidīgi tiek sniegta palīdzība? Nevajag domāt, ka palīdzības veidi ierobežojas vienīgi ar labdarības iestāžu statūtiem. Labākā palīdzība tiek sniegta negaidīti, bet vajag to pieņemt. Ir daudz nolemtu satikšanos. Daudz nezināmu vēstuļu. Tiek piesūtītas daudzas it kā gadījuma grāmatas. Pēc daudziem gadiem vērtīgs prāts salīdzinās šīs savādās nejaušības un, ja tam netrūks pateicības jūtu, tas raidīs savu atzinību nezināmajiem Sargātājiem. Bet nocietinājusies sirds ne vien aizmirsīs saņemto palīdzību, bet vēl pasmiesies par nelūgtajiem palīdzētājiem. Brālība vispirms iemācīs daiļās atzinības jūtas.

Tas, kurš atsacījies no sadarbības, nenovēršami kritīs verdzībā. Lai apjēdz dažādus verdzības veidus, citādi apzīmogotais vergs iedomāsies sevi esam brīvu un pat tā pieradīs pie savām važām, ka sāks tās ieskatīt par goda ķēdi. Vajag izprast, ka sabiedriskajā dzīvē var būt vai nu brīva sadarbība, vai verdzība visos tās veidos.

Brālība ir augstākās sadarbības izpausme.

175.

Aplūkosim visai smagu jēdzienu. Zemes ikdienā cilvēki ar grūtībām piesavinās sadarbības jēgu, bet vēl daudz grūtāks un neizprotamāks tiem ir Brālības jēdziens. Fiziski sarežģījumi, piemēram, asinsradniecība, neļauj pieņemt Brālības apjēgsmi. Cilvēkiem vieglāk vispār ir atsacīties no Pasaules Brālības izpratnes. Tie dziļāk nosauks to par utopiju, nekā padomās par iespēju to likt lietā dzīvē.

Ja cilvēki pat šaurā ģimenes lokā neatrod sevī Brālības apstiprinājumu, tad plašākā nozīmē tā tiem liekas jau nereāla. Bez tam, cilvēki nevērīgi lasa Senos Rakstus, kur minēts daudz Brāļu un Māsu.

Tāpat cilvēki sevī aptumšojuši atmiņu par Smalko Pasauli. Bet vienīgi tur sastopama paplašināta Brālības izpratne. Blīvais ķermenis ir traucējums daudziem plašiem jēdzieniem. Tikai paceļoties pāri blīvā ķermeņa izpratnes robežām iespējams atzīt Brālīgo sadarbību. Uzkrāsim šāda paplašināta stāvokļa pazīmes.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

176.

Jebkuras cilvēku apvienības radītās sekas skar visus dalībniekus. To atkārtoti jāatgādina ikvienam cilvēkam, jo lielākais vairums vispār nesaprot, par ko tiek runāts, un pat izglītoti cilvēki domā, ka tiek domāta kaut kāda svarīga darbība un parastai ikdienas dzīvei nav nekā kopēja ar sacīto. Jāpasvītro, ka Mēs runājam par jebkuru darbību, neatkarīgi no tās apmēriem.

Var sacīt – vai tiešām mājas ikdienas dzīvei var būt dziļa nozīme? Patiešām, var būt. Allaž mēdz runāt par nelaimīgajiem, kas cieš nevainīgi, bet kad ielūkosimies sadzīvē līdz pašam saknēm, tad arī atradīsim ļoti daudzus šo ciešanu cēloņus. Cēloņi var būt tieši un netieši. Cilvēks var ciest cita vainas dēļ, tomēr kaut kādai seku saitei jābūt. Vai tad vienkārša ģimenes dzīve nerada daudzas sekas? Ģimene ir aizmirsta, un bieži vien tā kļūst par ļaunāko ienaida audzētavu. Vai šādi dīgsti var palikt bez sekām? Turklāt parasti tie piesaistīti vienai noteiktai vietai, un ar to pastiprinās šo postošo baktēriju vairošanos. Un šādas cilvēku radītas audzētavas ir bīstami cilvēces laimes ienaidnieki. Bet tāpat neaizmirsīsim ļaužu pilnās iestādes, kur perinās cilvēknīšana. Tāpēc lai cilvēki atceras savu pienākumu un nesaindē izplatījumu. Mūsu rīcībā ir aparāti, kuri uzrāda izplatījuma saindēšanos. Valdnieki aicina atrisināt Miera jautājumus, bet nesaderība pamatojas nevis neveiksmīgā pavēlē, bet tautas ikdienas sadzīvē.

Domātājs sacīja: “Ne Arhonti pasludina karu, bet katrs pilsonis to slēpj savā mājā.”

177.

Lai saredzētu dzīves sekmes apziņas paplašināšanā, nevajag jau būt pieredzē pārbaudītam garam. Cilvēki tā pieraduši pamatot dzīvi uz lietām, kam zemes nozīme, ka tikmēr, kamēr cilvēks paliek savos parastajos apstākļos, tam nav ietverami pat esošā pamati. Tātad, dzīves apstākļi jāizveido neparasti. Nav likumu šai neparastībai. Dzīves apstākļus nosaka gara dzīve. Ģimeņu nelaiimes ir tai apstākļi, ka gara dzīve neņem dalību viņu ikdienas dzīves norisē. Ir iespēja un ar labākiem mērījumiem dzīvi izdaiļot un pacelt gara straumes. Bet ir kāda ikdienišķā dzīve, kas pārvēršas par meža zvēra midzeni.

Pazaudējuši tiltu uz augstāko pasauli, cilvēki kaitē ne tik vien sev, bet arī visam apkārtējam. I viņu suņi pilni kaitīgu parašu, i viņu mājlopi, i putni, arī viņu stādi nav derīgi evolūcijai.

Vajag norādīt cilvēkam – “paraugies, ko radi ap sevi!” Dzīvs vai nedzīvs sākums atrodas visas dzīves iekārtā.

16.apakšnodaļa: Aizspriedumi. Aizdomība

178.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Aizspriedumainība, kā negatīvā, tā pozitīvā, nav laba. Tā neatbilst nevienai Jogai, tā traucē augšupejas fenomenālo aspektu. Bieži sajauc aizspriedumainību ar jūtziņu, bet šīs divas kādības ir pilnīgi pretstati. Aizspriedumainība dzimst saprātā, bet jūtziņas mītne ir sirds. Tālab saprāta bērņus nevar pielīdzināt sirdij. Tāda iespējamība ne tikai kļūdaina, tā, kā sirds izpaušmes noniecinājums, ir pat kaitīga. Var novērot, kā uzkrājas aizspriedumu slāņi, un visa dzīve sāk pārvērsties par pašceltu cietumu. Bet jūtziņa pieskaras kosmiskai patiesībai un tālab nesatur nekā noniecinoša. Jūtziņas pašattīstība nes sev līdzī izjūtu svētsvinību. Tā pa dažādiem vārtiem tuvojamies Svētsvinības Miteklim.

179.

Daudz ko iespējams sasniegt, ja acis neaizsedz ar aizspriedumiem.

180.

Psihiskās enerģijas pētīšanu atviegļina pamatlikumu vienādība. Kā ārēji fiziskās, tāpat arī psihiskās norises pakļautas veidošanās un seku analogiskam procesam. Vienkāršs piemērs: cilvēks iet pa vējam vai pa plūsmu un ietaupa daudz enerģijas. Kad cilvēks pievienojas pareizai evolūcijas plūsmu, viņš brīnišķīgi viegli pārvar šķēršļus. Galvenais ir prast saprātīgi noteikt evolūcijas konstrukciju.

Iet evolūcijas virzienā nepavisam nenozīmē vilkties vairākuma astē. Visa cilvēces vēsture pierāda, ka evolūciju nojaudis mazākums. Un šie nedaudzie tomēr no kaut kurienes smēlušies spēkus pārvarēt šķēršļus.

“Kosmiskās reformas kontakts ar psihisko enerģiju rada laimīgas plūsmas stāvokli,” – tā runāja Buda. Viņš parādīja izšķirību starp acīmredzamību un īstenību viņa acīmredzamības un mirāža salīdzinājums iederas ikvienā mūsdienu sarunā.

Vai gan iespējams izpažīt patiesās evolūcijas plūsmu, ja neredzīgā acīmredzamība aizēno īstenību un aizspriedums kļuvis par stabilu uzskatu?! Kad cilvēki apjēgs aizsprieduma mirāžu?! Katrā aizspriedumā ietverti ļaunprātīgi nolūki pret cilvēcisku esību. Tā nav morāle, bet praktisks biedinājums. Kāds priekšstats par kopienu gan var izveidoties aizspriedumainiem ļaudīm! Ir aplam runāt ar tiem par apziņas brīvu paplašināšanos, tiem nav brīvības izpratnes, bet nebrīvībā nav atrodama laimīgas plūsmas gultne.

Padomājiet par psihiskās enerģijas likumiem.

181.

Vajag izvairīties no aizspriedumainības tiklab svarīgajās, kā arī sīkajās lietās. Aizspriedumu dēļ zudušas daudzas iespējas. Ugunīgā enerģija, patiešām, ļoti jūtīga pret aizspriedumiem. Bet pazīstot šādu enerģijas kādību, iespējams darboties pretī ar suģestiju.

182.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Cik greizi tiek iztulkoti pat lieli varoņdarbi. Vai gan daudzi darbības uztver bez aizspriedumiem? Ņemsim vecu, parastu ainu, - negaisā, pa dziļiem dubļiem ar grūtībām iet ceļinieks. No logiem viņā noskatās un smīn, - kādēļ viņš tādā vētrā nav palicis pajumtē? Salīdziniet, cik daudz būs smīnētāju un pēlēju un cik maz būs to, kuri padomās par ceļinieka mērķi. Varbūt viņš iet glābt savu tuvāko? Varbūt tas ir ārsts, kurš steidz palīdzēt? Varbūt tas ir vēstnesis, kurš nes glābiņu veselai tautai? Daudz labu mērķu var iztēloties cilvēks, kas kalpo labumam, bet dzīvē tas mēdz būt tik reti!

Cilvēki spriež tikai pēc sevis un ir vienmēr nelāgās aizdomās. Viņiem katrs ceļinieks ir tikai klaidonis un zaglis. Bet neviens nepadomās, ka aprunāt nevainīgu, ir visnenomazgājāmākais noziegums.

Jau kopš seniem laikiem runā par nolādēšanu, bet ar šādām netaisnām aizdomām cilvēks nolād pats sevi. Izdariat mēģinājumu, sūtiet labāko cilvēku uz varoņdarbu, uz grūtakajiem darbiem un palūkojieties, kā viņu nopulgos, nepadomājot par uzdevumu vairums izrādīsies nopēlējs, un tikai nedaudzi, kas paši vajāti, domās par varoņdarbu mērķi. Nopēlumu zākas ir galvenais kavēklis evolūcijas sekmēm. Un cilvēki pat nepadomās, kas sūtījis Vēstnesi? Nepadomās, kam viņi kaitē ar savām ļaunajām runām. Atradīsies arī tādi, kuri galvos, ka viņu paļas ir nekaitīgas. Bet viņiem jāzin, ka katrs gruzis grauj tīrību.

Mēs ne reizi vien esam bijuši spiesti pielietot sevišķus izplatījuma tīrīšanas paņēmienus. Bet šādi lādiņi var izsaukt satricinājumus, kuru sekas iesniegsies pat Smalkajā Pasaulē. Ne bieži var sūtīt šādas bultas. Mums daudz rūpju, kad redzam, cik neprātīgi rīkojas cilvēki, radot bumerangus.

183.

Smalkajā Pasaulē tiek sniegta liela žēlsirdīga palīdzība. Pat tur, kur verd atriebība un naid, Vadītājs pielieto lielāko palīdzības un pamācīšanas mēru. Protams, brīvā griba bieži pretojas un labāk izvēlas no jauna pakļauties smagam pārbaudījumam.

Vai neuzskatāt par pretrunu, ja Saka, ka katrs, kurš iemiesojas, saņem apskaidrības staru. Žēlsirdībā neviens netiek apiets, no katra paša atkarājas, kā šo labojumu izmantot. Pat zemes ikdienā jūs zināt, ka tiek noraidīts vislietderīgākais padoms. Tāpat Smalkajā Pasaulē Mēs bieži novērojam, kā sakropļo apgaismību.

No Zemes atnākušie atnes daudzas pagātnes paliekas. Aplamas ietekmes ir spēcīgas ne tikai uz Zemes. Tie tam neizdzīvotas kaislības var būt mazāk kaitīgas, kā aizspriedumi. Kaislības var sekmēt kustību, bet tumsonīgi aizspriedumi ir sairuma perēkļi. No tā nav jāsecina, ka Mēs atzīstam kaislības, Mēs tikai norādām, ka kustībā var ietverties sekmju dīglis, bet tumsonība jau bezcerīga. Ar vārdu tumsonība, Domāju apzinātu pretošanos zināšanai, - pastāv arī tādas lietas, kā uz Zemes, tā arī Smalkajā Pasaulē. Tur ir arī tādi izdzimumi, kuri apgalvo, ka zināšanas esot cilvēcisko nelaimju cēlonis.

Gribu, lai līdzstrādnieki iztēlotos dažādos Smalkās Pasaules slāņus. Nav nekā jaunāka, kā iztēloties smalko pasauli par kaut kādu izskaistinātu labklājību! Lūk,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Zeme vaid no slepkavībām, varmācības un meliem. Maldu sekas pilda Smalko Pasauli. Mēs nebrīnāmies, ka cilvēki nepieņem labākos padomus, - augsne, tātad, nav gatava.

184.

Visbīstamākā lieta ir tiekšanās tikai vienā virzienā. Var saglabāt kāju, bet zaudēt galvu. Tāpēc aizspriedumu ietekmēto apsvērumu izraisītā tiekšanās ir viskaitīgākā. Cilvēki viegli ļaujas vadīties no aizspriedumaina gadījuma un tādējādi sabojā labāko likteni.

185.

Ja kādreiz izglītības trūkuma dēļ, vai aiz niknuma ir ieviesušās kļūdas, tad taču nedrīkst tajos pašos maldīgajos uzskatos audzināt veselas paaudzes. Daudz runā par aizspriedumiem, un tomēr ir gatavi nomākt jauno paaudzi ar prasībām, kam nav jēgas.

No ikdienišķās dzīves ceļa līdz pat Kosmogonijai jūs visur atradīsiet lielu daudzumu ar novērojumiem un pieredzi nenopamatotu, neapstiprinātu apgalvojumu.

186.

Vai tam! Kas pašpārliecināts par savu nozīmību un kas uzskata sevi par Mācības balstu, briesmīga būs viņa krišana!

Tāpat Man jūs jābrīdina no zemiskas vulgāras aizdomības. Cilvēks, kas tura aizdomās citus, ar to pašu atsedz sevī esošus līdzīgus uzkrājumus. Aizdomās turētājs atrod sevī spējas visam tam pašam, par ko viņš tur aizdomās citus. Centīsimies iznīcināt pat mājieni uz šo vulgaritāti. Aizdomās turēts vergs, turēs visus aizdomās. Gara valdnieks redz visu skaisto un līdz ar to iedzīvina visu labāko. Magneta likums darbojas visur.

187.

Aizdomas ir jau izaicināšana. Izaicināšana var būt apzinīga, bet aizdomu gadījumos izaicinājumi ir sevišķi haotiski. Atskaitot visādus dzīves sarežģījumus, aizdomība rada vieglu saindēšanos. Cik daudz epidēmiju izplatās tikai caur aizdomību! Karmiskie slimību dīgli kļūst aktīvi aizdomības izaicināti. Baiļu robeža tikpat kā nav atšķirama no aizdomības. Sardzē stāvošajam jābūt modram, bet ne aizdomīgam. Līdzsvars nerodas no aizdomības. Drosmīgums meklē cēloni, bet nav aizdomās. Tāpēc aizdomība ir, pirmkārt, tumsonība.

188.

Kas ir aizdomība? Daudzi to sajauc ar pašiedvesmu, bet pēdējā ir tikai pirmās sekas. Aizdomība savā būtībā ir ļoti lipīga un postoša. Fizioloģiski to var apzīmēt kā sirds enerģijas sabrukumu. Šāds process pārtrauc nervu centru aizsardzības darbu. Ne jau

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

tas ir svarīgi, ka pašiedvesma ievēd ienaidnieku cietoksnī, bet vēl ļaunāk, ka cietokšņa aizsargātāji atver ienaidniekam vārtus. Aizdomību grūti izārstēt, jo tā ne vienmēr pakļaujas iedvesmai. Sabrukuma procesu nav iespējams aizpildīt ar iedvesmu. Šī nervu audumu brūce ir jāizdziedē. To nostiprināt iespējams vienīgi ar nervu varoņdarbiem. Tātad, aizdomīgie cilvēki jāpakļauj viskrasākajām iedarbībām, pie tam – visnegaidītākajām, lai izraisītu nervu auduma tiešu sasprindzi. Tāda sasprindze ir nervu centru ģimnastika. Aizdomību nevajag sajaukt ar šaubām. Šīm abām māsām, protams, ir kopēja māte – garīga neattīstība. Aizdomība jau būs tomēr zināms domāšanas process, kamēr šaubas ir tumšs aizsprosts. Grūti pasacīt, kura odze ir kaitīgāka?

189.

Cik zemiska izjūta ir aizdomīgums, tam nav nekā kopēja ar Ugunīgo Pasauli! Aizdomīguma lēkme cilvēku padara ļaunāku par dzīvnieku, - tam paliek kaut nojauta, bet aizdomīgums izdeldē visas jūtas. Protams, tas ir atlieka no vistumšākajiem laikiem.

190.

Pārbaudot savas rīcības ir vieglāk modri novērot citu darbus. Jūs pietiekoši labi zināt, cik lielā mērā Mēs esam aizspriedumu un pagātnes palieku pretinieki. Tieši to apzinoties Mēs sakām – izturieties apdomīgi pret svešām parašām. Bieži pamatā ir bijusi attīstīta zināšana un kā realisti, mēs gan drīkstam aizpludināt visus uzsērējumus, bet kropļot saprātīga pamata jēgu būtu nepiedodami.

Ja arhitekts pārliecināts par pamata izturīgumu, viņš to izlieto jaunai ēkai. Vajadzīga līdzekļu ekonomija visas pasaules apmēros. Postīšanas luksuss atkāpies vēstures lappusēs. Pasaulei vajadzīgi nevis jauni elementi, bet gan jauni veidojumi. Un jaunā iekarotāja ceļš ir nevis ugunsgrēka, bet atkal no jauna iegūtās enerģijas dzirksteļu apmirdzēts. Nedalāmi savienoti iespējamību vadi. Traucēt enerģijas strāvu nozīmē lielas briesmas. Par piesardzību Mēs runājam ne tikai, lai ievērotu ekonomiju, bet arī lai novērstu briesmas. Ir viegli pārgriezt pazemes vadus un laupīt gaismu visai pilsētai. Ir viegli iespējams noārdīt derīgu pamatu un uz ilgu laiku izsaukt kaitīgu sajukumu. Tālab slavējam saprātīgu apņēmību un nožēlojam postīšanas luksusu.

191.

Aizspriedumi atver durvis netaisnībai un gara tumsībai. Bet cilvēkiem jāapjēdz aizspriedumu robeža. Šis tārps dzīvo vienā mājā ar šaubām, kā to jaunākais radinieks. Jābūt ļoti vērīgai acij, lai pamanītu šādu bīstamu mazuli. Katru parādību, katru priekšmetu cilvēki parasti saņem lielākā vai mazākā mērā ar aizspriedumu. Cilvēki centīsies taisnoties, ka tie cenšas iepazīt priekšmetu un tiem pagaidām jāsauglabā sava bezaizspriedumainā nostāja. Bet patiesībā tie objektivitātes vietā pierāda visrupjākos aizspriedumus. Šī cilvēku vājība jāiegaumē, lai zinātu no kā ir jāatbrīvojas.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

17.apakšnodaļa: Šaubas. Neticība

192.

Kāda uzticēšanās vislabākā? Kādas šaubas visļauņākās? Visļauņākās ir paviršās šaubas. Uzticēšanās, kas apstiprina bez vārdiem, vislabākā. Nekremtošā šaubu čūska ir drausmīga, ar vienu varoņdarbu var čūsku iznīcināt, bet lielais daudzums mazo tārpu prasa ilgstošas zāles. Tā visciešākā uzticēšanās nav aizvainojama ne ar domu, ne ar vārdu. Labāk norīt indi, nekā sirgst ar šaubām. Ar uzticību apveltītajam nav vajadzīgas bruņas.

193.

Šaubu tārps ir ļoti raksturīgs simbols. Tieši tārps līdzinās bacilim, kas dezorganizē psihisko enerģiju un ietekmē pat asins sastāvu. Kādreiz zinātnieki parādīs šaubās nonākuša cilvēka psihisko un fizisko īpatnību. Šaubu slimības sekas būs starp vislipīgākajām.

Pret šaubām jau no agrīnas bērnības jālieto ietekmīgākā profilakse. Veselīga, saprātīga zinātkāre šaubas neizraisīs, bet jebkurš analfabētisms kļūs par viskropļīgāko šaubu avotu. Vispirmā kārtā, šaubas būs kroplums un galu galā, tās novedīs pie nodevības. Nodevības epidēmija ir jau planētas nelaime.

Tā no nenozīmīga tārpa izveidojas visbriesmīgākais pūķis.

199.

Lai cilvēki mācās no vēstures piemēriem, cik daudz visspīdošāko darbu nobālēja pēdējā brīdī radušos šaubu dēļ. Neaizmirsīsim, ka cilvēka zemākie spēki nīst jebkuru darbību, tādēļ vēl jo vairāk laba darbība vienmēr būs zem tumsas spēku trieciena. Tie izvēlēsies pēdējo mirkli, lai apstādinātu drosmi.

Skolotājam ļoti jānāca, lai drosmē ar gatavību augtu harmonijā. Var iedomāties mirušu drosmi, kura nekad nav gatava un atrod sev attaisnojumu visniecīgākajos sadzīves apstākļos.

195.

Būs taisnīgi savīt, ka Hierarhijai sveša katra patvarība. Tā gatava palīdzēt un sūtīt padomu, bet cilvēce gatava turēt aizdomās katru labo nodomu. Bez uzticības nav arī sadarbības. Neaizmirsīsim, ka neuzticēšanās ir nepilnības pazīme. Šaubu pilns cilvēks vispirms jau neticēs savam tuvākajam. Nenosauksim šādus atgādinājumus par ētiskiem padomiem. Lai cilvēki tos dēvē par fiziskiem un mehāniskiem likumiem. Gluži vienalga, kā nosaukt Esības pamatus, ja vien tos izpilda!

196.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Nav nekāds gods, ja dažu labu iekārdina tumšie. Nav nekāds gods, ja nav atjautības runāt pretim tumšo viltībām. Nedomāsim, ka uzbrucēju viltības mazināsies. Nav pareizi domāt, ka kādreiz iestāsies netraucēts miers. Katrs satricinājums ir tikai pārbaudes akmens. Tā jāsaņaida visi spaidi, kā saspringtības kāpinājums, lai izdarītu lēcieni. Kas gan izsmels gara dzelmes, ja tādas pastāv? Kas gan un ar kādiem mēriem izmērīs sirds pārpilnību? Patiesi, sirds atbild par sevi. Patiesi, tikai sirds valoda spēj izpaust esošā būtību. Tāpēc nebīsimies kāpināto spaidu. Šaubas spēj vājināt ikvienu spriegumu, tāpēc šaubas atmetas, un to radītājs tiek dēvēts par melu tēvu.

Notiekošā detaļas atbilst nolemtā lielajai jēgai. Jāpriecājas par šīm detaļām, jo tās atgādina dažas slavenas lappuses.

197.

Jāatgriežas pie šaubu indes. Ir divējāda veida šaubas. Vienas, kas sataisa midzeni tumsā, nekustīgas un dzelīgas; otras – kas vienmēr lien, slīd un lokās. Pirmās parasti pieder jaunībai, otrās – vecumam. Pamats tām ne tik daudz bailes, cik melīgā daba. Paturēdami prātā savu bijušo melīgumu, cilvēki notiekošajam piedēvē savas īpašības. Lai gan cilvēkam netīk sevi novērot, tomēr viņš vienmēr spriež pēc sevis. Lūkojiet pamēģināt notvert šaubu galiņu. Nelaupiet sava soļa brīvību ar šiem traipainiem ceļiem. Patiesi, vieglāk nēsāt čūsku uz krūtīm, nekā apvīties ar šaubu žņaudzējčūsku.

198.

Princips atļauj mums atrast priekšstatu par tā paša rakstura nākošajām pakāpēm. Ikviens cilvēks spēj iemācīties peldēt, tikko viņš apziņā būs pieveicis stihiju. Tas pats princips atļauj cilvēkam gulēt uz ūdens, attiecīgi vingrinoties cilvēks var sēdēt uz ūdens. Progresējot tālāk, cilvēks – Jogs var stāvēt uz ūdens. Protams, šāda stāvēšana, tāpat kā levitācija jau būs ugunīga darbība. Jūs pazīstat levitāciju un atceraties, kāds iepriekšējs ugunīgs spriegums tur vajadzīgs. Bet levitācija nav tik grūta, jo Uguns stihija tuva gaisam. Neskatoties uz ķermenisko pilnību, pie vismazākām šaubām cilvēks tūliņ noslīks vai nokritīs. Šaubu reflekss ir vispārsteidzošākais.

199.

Šaubas, tās ir parādes durvis tumšajiem. Kad šaubas sāk mosties, Uguns saplok, un parādes durvis atveras melnajiem čukstētājiem. Vajag kāpināt vienprātību un rast prieku kaut vai par visticamā, kas izdējusi oliņu. Tādējādi apmētājam ienaidnieku i ar mazo, i ar dižo.

200.

Šaubas ir kvalitātes bojā eja. Šaubas ir sirds kaps. Šaubas ir nevēlēšanās sākums. Šaubas ir jāpiemin katrā sarunā, jo – kurp gan iesim bez kādības? Ko izpratīsim bez sirds? Ko sasniegsim bez daiļuma? Jautās – kāpēc vispirms “Bezrobežība”, tad “Hierarhija” un tikai pēc tam “Sirds”, kālab ne citādi? Tāpēc, ka vispirms virziens, tad saite, pēc tam līdzeklis. Šo svētīto līdzekli nevajag sabojāt ar šaubām. Ievērosim

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

šaubu pilna cilvēka pulsa kādību un tā paša cilvēka pulsus uzticīgas tiekšanās brīdī. Ja šaubas spēj mainīt pulsus un emanācijas, tad cik gan fiziski ārdošī tās iedarbosies uz nervu sistēmu. Psihisko enerģiju šaubas tieši vai aprij.

Pēc šaubām atgādināsim par pašu nodevību, jo kas gan tuvāks šaubām, kā nodevējs? Bet šo tumsu iespējams pieveikt vienīgi pievēršoties Hierarhijai, tai visneatvairāmākajai, kā saules spožumam. Tiesa, tā dedzina, bet bez tās tumsa.

201.

Lai apklust šaubas, kas ne vienreiz vien dzēsušas sirds ugunis. Jāatbrīvojas no tārpas, lai izsargātos no pūķa. Sevišķi pašlaik šaubas kaitē, jo var būt tikai viens šķēps. Kaujā nevienam nav divu šķēpu, neviens nemet reizē divus pūķus, un neviens nelaiž reizē divas bultas. Mērķi iespējams sasniegt vienā cirtienā un ar iedrosmi vienā virzienā. Grūti, bet sekmes līdzās sirds ugunij.

202.

Var pierādīt, ka šaubas un mākslotība ir ļaunākie ienaidnieki. Tie aprij dzīvības enerģiju. Tie ir – kā skaudri šķēršļi.

203.

Šaubas ir kā plaisa gaisa balonā. Tās ir kā cauras kabatas – dimantus tajās nesaglabāt.

Svārstīgais izšķiež ne vien savus dārgumus, bet apzog arī citus. Šausmas pārņem redzot, kā šaubas runā pretīm visiem ugunīgajiem pamatiem. Pie tam ievērojiet, ka svārstīgais nešaubās vis par sevi, bet tieši par citiem un tādējādi izraisa trūdēšanu.

204.

Dzeniet prom sīkās domas, izvairieties no jebkuras pazemināšanas, jo uzticēto darbu pamazināšana ir Skolotāja pamazināšana. Tā ir nodevība un plaisu radīšana pamatos uz kuriem balstās kā jūsu labklājība, tā arī Vispārības Labums. Dzeniet prom visas šaubas, jo kur ir šaubas, tur nav iespējama apziņas augšana. Šaubīgais, neuzticīgais nevar cerēt uz Skolotāja uzticību, tātad arī augšupejas ceļš tam ir slēgts.

205.

Starp neticību un šaubām grūti novilkt robežu, abas čūskas no viena perēkļa.

Tagad zinātnieki vārdu “neticība” nomainītu ar autoritātes noliegsmi. Ir gluži vienalga, kādus izteicienus lieto, bet jēga viena. Enerģijas strāvas pārrāvums izposta pat visspēcīgākos sūtījumus.

Šo fizisko parādību var novērot sākot ar visikdienišķākajiem stāvokļiem. Kad Mēs brīdinām par šaubām, Mēs Runājam par fizisku likumu. Cilvēki var atgrūst spēcīgu palīdzību, jo brīvā griba var iznīcināt visveselīgākos apstākļus. Cilvēks skaišas – un atgrūž Roku, kas attura to no krišanas. Skolotājam jābrīdina par šaubu ļaunumu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Var atgādināt, kā skolnieki šaubījās par Skolotāja Spēku un nekavējoties saņēma triecienu, ko sauca par likteni. Bet šāds apzīmējums ir nepareizs. Kāds gan tur liktenis, ja cilvēks sarāvis dziedniecisko saiti!

206.

Neticība ir šaubu kristāls. Tāpēc tās jāšķiro. Šaubas, kā kaut ko nepastāvīgu, var izdziedēt ar psihisko enerģiju, bet neticība ir tikpat kā neizārstējama. Kādā gan drūmā bezdibēnī gremdējas neticīgais, lai tur nodrebētu un saņemtu šķīstītāju triecienu. Nedrīkst iedomāties, ka ceļš uz Brālību iespējams neticībā.

207.

Jūs redzat, ka Mūsu Vārdu nopulgo pat tie, kas varētu izpazīt Patiesību. Tāpēc Mēs norādām uz jaunajiem, kas nav aplipuši ar neticību. Patiesi, daudzveidīga ir neticība! Tā aizsegta dažādiem viepļiem. Vajag atšķirt, kur paslēpusās nāvīgās odzītes.

208.

Kādam māksliniekam pasūtīja simbolisku ticības atveidu. Meistars attēloja nelokāmu cilvēka figūru. Seja bija vērsta pret debesīm, tajā izpaudās nesalaužama tiekšanās, pats skats kvēloja ugunīgā mirdzumā. Parādība bija majestātiska, bet no drānu krokām izlocījās it kā melna čūsķiņa.

Kad māksliniekam jautāja – kāda nozīme šim tumšajam piedēklim, kas neatbilst gleznas mirdzumam? Viņš sacīja: “neticības astīte”.

Jēga tāda, ka pat stipras ticības pakāpē bieži iezogas arī melna neticības astīte. Lai tā atgādina indīgu čūsķiņu. Daudz indes izsēj šādas čūsķiņas. Pati spožākā ticība kļūst kūtra indei iesūcoties. Ir minēts ticības varenais spēks, bet pilnīgas, nesaindētas ticības spēks.

18.apakšnodaļa: Nodevība

209.

Kas tad ir nodevējs? Tas, kas pauž ļaunu, kas noklusē, kas piesavinās, liekulīgais, noliedzējs un Mācības bojā ejas gaidītājs.

210.

Nodevējus pieņemts saukt par Judasiem, kas simbolizē vienu no visniknākiem nodevējiem. Jāpalūkojas, vai Jūda arī iepriekšējās dzīvēs nebija tāds pats drūms ļaunuma realizētājs? Vajag ņemt vērā, ka Grieķijas labākajos gadsimtos ielīda nodevības čūskas. Varētu nosaukt viņu vārdus, bet izrunāt vārdus, kuri apzīmē vienīgi

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

nodevību, nav lietderīgi. Tikai skaidri jāapzinās, ka katrai lielai Mācībai ir nodevēji, aiz kuriem rēgojas demonu spārni.

Rs nesen redzēja, kā mēģināja tuvoties tumsas Hierofants, bet Mūsu ugunīgās bultas viņu atsveda un viņa roka saņēma zibens zīmogu.

211.

Kura no ļaundarbībām vispostošākā pašu ļaundaru monādei? Protams – nodevība. Tāds noziegums visasāk pārmaina jau ievirzīto strāvu un notiek briesmīgs atsitiens. Nodevējs nespēj ilgi dzīvot blīvajā pasaulē, bet kad viņš pāriet Smalkajā Pasaulē, tad dzīvinošās enerģijas trūkuma dēļ viņš tiek ierauts haosā un pakļauts sabrukumam. Nodevība nemēdz būt nejauša, tā vienmēr tiek izdarīta ar iepriekšēju nodomu, un tādējādi savā liktenī kļūst smagāka.

Jāsaprot, ka atgriešanās haosā, pirmkārt, neizsakāmi sāpīga. Bez tam, pirmatnējā gauda izjūta paliek, un drīzas pārveidošanās bezcerīgums prasa ārkārtīgu drosmi. Bet nodevējam trūkst drosmes, viņš, pirmkārt, ir iedomības pārņemts. Tāpēc brīdināsim cilvēkus, ka pat no materiālā viedokļa nodevība nav pielaižama. Nodevējs ne vien notiesā pats sevi, bet viņš saindē plašus slāņus sev visapkārt, izraisot ugunīgas vētras. Nav jādomā, ka cilvēka pretdabiskā rīcība neatbalsosies visā apkārtējā. Pirmkārt, tā var ietekmēt mazus bērnus līdz septiņu gadu vecumam, kad gars vēl nav pakļāvis visu organismu sev. Šajā laikā ugunīgās vētras sevišķi bīstamas, tās izraisa īpašu nervozitāti to cilvēku sirds darbībā, kuriem jau bez tam uzlikta smaga atavisma nasta. Tādējādi nodevējs nodod ne vien personību, bet vienlaikus apdraud veselu dzimtu un, varbūt, pat veselas valsts labumu. Lai katrs, kas padomājis par Ugunīgo Pasauli, izsargājas no nodevības, kaut vai tikai domās. Nav mazas nodevības ļaunuma ziņā un attiecībā pret Visumu tā ir liela. Tāds ļaunums jau ir šķērslis uz pilnveidošanos.

212.

Senāk atvērās zeme un aprija nodevējus. Kas gan spēj iedomāties tagadējo nodevēju desmitkārsoto likteni?! Viņi paši vismazāk to saprot. Briesmīgs liktenis! Šī parādība pieaug un apakšzemes dusmas rēc.

213.

Vai gan var pasargāt aci vērīgam nodevējam?

214.

Trīs apstākļi var sevišķi smagot karmu; pirmais – atteikšanās no Skolotāja, otrais – aizdomas, ka sakars ar Hierarhiju var atnest nelaimi un, trešais – izvairīšanās no atbildīga uzdevuma. Vienīgi sirds pateiks, kur sākas atteikšanās, aizdomība un izvairīšanās. Vairākkārtīgs Skolotāja nodevējs neprātībā apgalvo, ka tas pat nekad nav domājis par nodevību, nav arī gribējis izvairīties. Tūkstoš attaisnojumus izdomās aptumšotais prāts, lai apslēptu jau sen karmas grāmatā atzīmēto. Labāk netuvoties, nekā atkāpties. Tumsa ap nodevēju neizgaisīs, un ne jau sods tas būs – vienīgi izsētā pļauja. Sirds prot atšķirt nodevības graudu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

215.

Galvojums kļūs par vairogu, bet šķirosim atkrišanu no nodevības. Atkrišanas gadījumā darbosies karmiskie cēloņi, vai fiziskās īpatnības. Bet nodevībai nav attaisnojošu apstākļu. Apliecinu, ka nodevības sekas ir visnenovēršamākās. Nekas neatbrīvos nodevēju no likteņa – pašam tikt nodotam. Nodevība attiecībā uz Mācību ir uzskatāma par vismazāko. Cilvēks nedrīkst nozaimot Augstāko Garu. Pētot sirds darbību, var konstatēt, kādus fiziskus satricinājumus izraisa nodevība, kas izdarīta pret visaugstāko. Ne tikai personības robežu apjomā, bet plašos apmēros nepārtraukti norisinās nodevības izraisītā trūdēšana. Kā augstākās sfēras izjūt ikvienu svētīgu pacelšmi, tāpat nodevība dārd, kā sabrūkošs tornis. Pieņemiet deodara salīdzinājumu, jāsaka, ka nodevība līdzinās dobumam ar siks pārņu midzeni.

216.

Ugunīgā Pasaule nodreb no nodevības. Tāds haosa uzbrukums pretīgs visam manifestētajam.

217.

Galvenā nodevība – zināt Mācību un to nepildīt. Mācības paļāšana ļaunāka par gara nāvi, jo ar to cilvēks izslēdz sevi no līdzdarbības un nosoda uz Saturnu.

218.

Nodevība liecinās par visrupjāko gara tumsonību, kad nekāda izsmalcināta uztvere vai izzināšana nav iespējama.

219.

Pasekosim, kā pūlas melnie. Vajag iegaumēt viņu īpatnos paradumus. Viņi neuzbudināsies parniecīgu cilvēku. Viņi domā, ka pirmās Kalpošanas pakāpes tiem sevišķi noderīgas. Niecība irniecīga arī nodevībā. Tieši nodevība ir galvenais iemesls melno intrigām. Lai kļūtu par nodevēju, kaut kas ir jāzina. Šo relatīvo zināšanu, atdevības nenostiprinātu, var atrast pirmajās pakāpēs. Ir jāzina, kādā mērā nopaļāšana kā uguns iedarbojas uz svārstīgu atdevību. Ir skumji vērojot, ar kādiem nemanāmiem novirzieniem māceklis sāk ieviest sevī vienaldzību, atrodot daiļrunīgus attaisnojumus! Sirds, kā naža asmens, zaudē savu aizsargtīklu! Bez šās maksts asmens griež pašu nēsātāju. Bet tādi pieši nevada uz varoņdarbu, tie rada tikai uzbudinājumu. Ja viena diena pagājusi veiksmīgi pazemojot Skolotāju, tad kāpēc arī rītu nesatricināt sevi ar visaugstākā nopelšanu! Un kad sidraba pavediens taisās trūkt, tad stinguma asmens jau negrozāmi uzasinājies.

219.a.

Nepieciešami uzraudzīt šos svārstīgos, jo no viņiem ceļas liels ļaunums. Viņiem pašiem bieži vien jau jāienirst melnajā masā, bet paļājumi, ko viņi šķiež, ievaino daudzus nevainīgos. Jūs pareizi bruņojaties pret vienaldzību, tā saēd visus pasākumus. Un kādas gan uguns iespējamas no vienaldzības aukstuma? Bet Skolotāja

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

apstiprināšana līdzinās ziedu laistīšanai. Aplaisītais dārzs nepanīks! Mūsu rūpes ir virzīt tālāk. Mums ir apstiprināti jauni izmēri. Attiecībā pret Mūsu apstiprinājumiem vienaldzība nav pieļaujama. Sargājiet Skolotāju kā vienīgo saiti!

220.

Vai tiešām tumšie, kas nevēlas izprast Hierarhiju, ir akli? Vai tiešām Augstākā likuma apstiprinājums nav pieņemams kā vienīgais glābiņš? Cik svarīgi izšķirošā brīdī saprast Hierarhijas Likumu! Tāpēc lai sāk pārdomāt nodevēji, tāpēc lai pārdomā tumsas kalpi, kuri rīkojas pret Hierarhiju. Ikviens, kas pulgo Hierarhiju, ir lielākais nodevējs.

221.

Atbildīgas sadarbības vietā cilvēces vairums labāk paliek apātiskas skolniecības robežās. Tas vēl nav viss, viņi vēlas būt tikai par klausītājiem un lasītājiem, bez jebkādam sekām. Ja pienāks stunda, kad nepieciešams parādīt gan spēku, tad arī klausītāji pajuks uz visām pusēm.

Jāatceras vēsturiskās nodevības, kad sekotāji parādīja neparastas spējas pazust. Jābrīnās, ka zinošo sekotāju vidū vienmēr atrodas nodevēji. Starp citu, nedrīkst brīnīties, jo citādi nebūtu ko nodot. Bet pamācoši novērot šādu nodevēju likteni. Dažreiz viņi beiguši dzīvi tumsā izmisumā, bet bieži viņu dzīve pārvērtusies pelēcīgā dzīvības vilkšanā.

Atcerieties, kāda bija Upasikas nodevēju dzīve. Visu acu priekšā viņi zaudēja savas dotības un aizvainoti steidzās tumsā. Daži no viņiem mēģināja atjēgties, bet karmas krava viņus smagi aizplīvuroja.

Cilvēcei doti daži termiņi, lai atgādinātu par nodevībām, kuras radīja veselas tautas karmu. Protams arī tādi pārsteidzoši piemēri maz skar cilvēku apziņu. Kā mazs akmens rada nelielas šlakatas, tā arī nejūtīga sirds nespēj sacelties pret tumsu.

222.

Velti cilvēki domā, ka ikkatra nodevība vai ļaunprātība neizraisa atsitienu. Dažreiz atsitiens nenāk nekavējoši, un bieži tas bez redzamām sekām nogriež iespējamības. Bet līdzsvara likums ir negrozāms. Svāra rādītājā vajadzētu attēlot Sirdi, jo tā ir līdzsvara tiesnesis. Tālab visi brīdinājumi attiecībā pret ļauno gribu ir ne tikai ētika, bet vērtīgi arī kā dziedniecisks līdzeklis.

223.

Zaudēt samērību nozīmē pazaudēt ceļu. Vai gan iespējams atspēkot to, kas nav zināms? Vai gan iespējams apstiprināt nīcību Bezrobežības vaiga priekšā? Vai var pieļaut ķengāšanos, kad sarunas priekšmets ir nepazīstams? Vai gan pretim visai Gaismai un visai domai var nostādīt sevi? Kā ārprāts aptumšo prātu, tā arī nodevība Gaismas ceļus iegremdē tumsā.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

224.

Sacīsim visiem nodevējiem – jūs paši esat sevi atmaskojuši. Nodevēju liktenis, patiešām, ir pašatmaskošanās. Nodevēju jūgs nav panesams. No kurienes gan tik daudz nelaimīgo? Tie ir pārgērbtie nodevēji, zagļi, slepkavas. Viņu somā parasti atradīsies veci parādi. Nodevēji nesaprot, kā viņi nomaksā. Bet viņi nes savu parādu nomaksu.

225.

Cilvēces vēsturē tika ierakstīti arī nodevēju vārdi. Bet kurp dosies nodevēji Smalkajā Pasaulē, kad noskaidrosies atmiņa? Nevis kauns citu priekšā, bet neremdināms negoda rūgtums sirdī iedzīs nodevējus ledū un briesmās. Un kur atradīsies tie, kas iečukstējuši viņiem nodevību? Kālab viņi nepalīdz saviem dēliem? Viņi nenāks tos tumsā meklēt. Drausmīgs ir nodevēju – miesas un gara slepkavu – stāvoklis!

226.

Nodevība paredz uzticēšanos no pretējās puses. Un jo lielāka nodevība, jo stiprāka ir bijusi uzticēšanās. Kā lakta un veseris liek izlēkt spēcīgai dzirkstelei – tā arī radošā uzticēšanās saņem no nodevības ugunīgu spēku. Ļoti sens nostāsts par pretējo sākotņu mijattiecībām. No sevišķas nozīmes notikumiem izriet arī briesmīgas nodevības.

227.

Kaitīga ir ikviena nodevība. Bet nevajag aizmirst, ka atklātā nodevība dažkārt ir pat mazāk smaga, kā aplēptā. Bieži vien nodevējs pat pats sev neatzīstas izdarītajā nodevībā. Šādas izsmalcinātas nodevības mērs ir ļoti komplicēts. Apzinoties nodevību, nodevējs, kaut arī tikai daļēji, mazina spriegumu, ko tas kāpinājis. Būtu bijis vēl negodīgāk, ja Judass nebūtu atzinies.

228.

Prasme padarīt apziņu vienkāršāku ir jau žēlsirdība. Apmazgāt vāti arī ne vienmēr ir patīkami. Bet vēl nepatīkamāk ir redzēt nodevību, bet arī šādu nekrietnību iespējams pārvarēt. Ceļā uzvara tik vajadzīga. Uzvara garā ir jau augšupeja.

229.

Novērosim apstākļus, kas parādījušies visos laikmetos. Var saskatīt daudzas kopējas viņu nodevības iezīmes. Tāpat var novērot, ka tie pa karmiskiem ceļiem atraduši pieeju personām, kuru esamība tumsai nīstama. Var saskatīt arī tos melīguma paņēmienus, ko tie lietojuši dažādās valodās. Bet tāpat arī var apliecināt, ka neviena nodevība nav aptumšojusi vajātā vārdu – tā vēstī visu laikmetu patiesība.

Atrodamas neparastas piezīmes par nepieredzētiem tumsas mēģinājumiem sagraut zināšanas dīgļus.

230.

Senatnē cilvēka naidis pasvieda mazu čuskulēnu, bet nevis žņaudzējčūsku. Vērtējiet ļaunumu ne pēc garuma. Tieši mazā čuskiņa daudz vairāk atbilst ļaunuma barībai, no

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

tās ceļas īsts sabrukums. Nepaļausimies uz ārējiem apmēriem, ļaunums cenšas kaitēt caur mazām būtnēm. Tāpat arī sabrukums sākas ar mazumu. Var novērot, kā vienas paaudzes laikā pārmainās veselas tautas būtība. Nav vajadzīgi gadsimti, lai nodevības čūska savilkto midzeni. Jābrīnās, kā acu priekšā sabrūk nācijas cieņa, bet cilvēku prāti parasti neietver šādu pārsteidzošu parādību. Varbūt pamatā ir bijis viens atraidīts vārds, bet līdz ar to tas ir uzdūries nodevībai. Kad atcerēsimies notikumus astoņpadsmitā gadsimta beigās un deviņpadsmitā gadsimta vidū, tad mūs pārsteigs līdzība ar neseno notikumu. Tā pārmainās veselu zemju raksturs.

231.

Tīras atmosfēras radīšana pielīdzināma ugunīgo enerģiju uztveres kanālu izveidošanai. Katra dzīves izpausme ir pilna indes, ko radījusi cilvēku vide. Šī infekcija pielīdzināma visbriesmīgākajam slimību perēklim. Bieži brīnās, kāpēc tik daudz grūtību, kāpēc tik daudz neveiksmju un posta? Cilvēka saprašana neietver, ka sabrukums garīgajā sfērā ir daudz spēcīgāks, nekā fiziskajā. Fiziskajai pasaulei ir savi redzami simptomi, bet infekcija garīgajā sfērā ir tik daudzkārt spēcīgāka, ka bieži parāda, kā nobriest tīrā ļaunuma izpausme. Tāpēc nodevēji, kūdītāji un tumšo darījumu veicēji ir visbriesmīgākie Kosmiskā Līdzsvara grāvēji. Tāpēc ceļā uz ugunīgo Pasauli attīstīsim spēju izpazīt sejas un centīsimies nodibināt Līdzsvaru.

232.

Padomājiet par samulsumu, kas pārņem nodevēja garu. Tā ir visšausmīgākā, drūmākā nogrimšana tumsā, tā ir visbīstamākā ugunīgās saites pārraušana. Šķiet, it kā nodevējiem saule un mēness būtu tie paši, bet viņi savā neprātā saskaldītu arī sauli. Tieši nodevēju neprātu psihiatriem vajadzētu izpētīt. Iespējams izsekot drudža lēkmes – paroksismus, kurus nomaina šausmas. No vienas puses, viņi ir it kā parasti cilvēki, bet no otras puses, viņi jau vairs nepieder planētai, un gars pazīst tādu ceļu!

233.

Sidraba pavediens – mirdzošais saites un uzticēšanās simbols. Var priekšstatu par saiti attīstīt līdz tādai skaidrībai, ka pavediens būs it kā sajūtams. Vadītāja Tēls, tāpat kā saites pavediens, nepametīs. Bet grība ir Brīva; tā var pārraut jebkuras arfas stīgas. Jau Sacīju, cik žēlabaini skan uz mūžiem pārrautās stīgas. Patiesi, pat visbriesmīgākās apsēstības tvanā dzirdami sarauto stīgu vaidi. Haosā vissatricinošākie tieši ir šādu bojā aizgājušu pavedienu veidi. Tādas noziedzīgas darbības ir par cēloni slimībām. Nodevēji sarauj vissvētākās saites. Tāpēc nodevība ir ļaunākais pārkāpums pret Ugunīgo Pasauli. Kas gan var būt vēl apkaunojošāks?

234.

Starp psihiskajām slimībām visbriesmīgākās, gandrīz neizārstējamās ir – nodevība un zaimošana. Vienreiz nodevējs – vienmēr nodevējs. Tikai visspēcīgākais ugunīgais trieciens spēj notīrīt tādas saindētas smadzenes. Ja tāda noziedzīga stāvokļa cēlonis ir

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

apsēstība, tad šāds cēlonis tik pat bēdīgs. Vai gan ir iespējams iedomāties sadarbību ar nodevēju vai zaimotāju? Viņi ir kā sērga mājās. Tāpēc Ugunīgajai Pasaulei nav mierinājuma nodevējiem un zaimotājiem.

235.

Nav tāda ļaunuma, kas būtu tik neizdzēšams kā mazdūšības noziegums. Tajā slēpjas nodevība, tās redzamajā izpausmē slēpjas viltus draudzīgums; tajā slēpjas graužoša divkosība, tās pavēlnieks ir Sātans; tās potenciāls ir patība; tās rīcība ar vienu roku ceļ ar otru ārda; tās vaigs izrāda tiekšanos, bet īstenība pierāda patību; tās valstība ir patība; tās liecinājums ir patība; tā ir kompromiss un katra tās tiekšanās it kā uzlabo ir acīmredzamas ārdišanas pašapstiprinājums un pašcēlonis. Mazdūšības pamatā guļ garantēta patība.

236.

Kā iznīcināt mazdūšības un nodevības domu trumus? Auru nevar ārstēt ar ciedru sveķiem, trumus ir jāapdedzina ar satricinājuma liesmu un jārod vīrišķība uzņemties sāpes. Bet kā gan mazdūšībā radīsies vīrišķība? Šausmas satricina mazdūšību, bet šausmas Mums nepavisam nav noderīgas.

Tu, kas nodrošinies ar ieguvumu, domā par kādību!

237.

Aizmāršība, izklaidība, divkosība, ziņkāre pieder pie nepilnībām, kas jāizdeldē. Jebkuru no tām var atzīt par nodevību, jo no tām izveidosies pats zemiskākais. Ir jāsaprot, cik neizbēgamas šo īpašību sekas attiecībā pašam uz sevi. Maza apziņa slīkst kļūdās un jo sevišķi grimst dibenā, mēģinot attaisnoties, citiem vārdiem sakot, samelot pati sev. Var pa vairākām dzīvēm izsekot, kā zied seku dārzs. Agri vai vēlū ir jāpārliecinās par kļūdu kaitīgumu. Galvenais pārbaudes akmens būs apziņa – vai nav nodevības? Beidzot ir jāiepazīst, cik daudzveidīga mēdz būt nodevība. Bez klasiskā skūpstā atradīsies daudzi izmeklēti nodevības veidi.

238.

Viena no visgrūtākajām kādībām ir neizpaust nenolemto un nenodarīt ļaunumu. Stihijas uzbrūk tam, kas tās izvedis no atbilstības stāvokļa. Nav iespējams glābt tādu vieglprātīgu nodevēju. Jūs zināt, ka tādas nodevības notiek, tiklab mazas, kā lielas, un daudzas – nevis ļauna prāta, bet aiz neapdomības. Nav svarīgi, kāpēc tiek atvērts mežonīgā zvēra krātiņš.

239.

Skolotājs sacīja: “Ja cilvēks jau pielaists pie dārgumu glabāšanas un tos zog, tad viņam nevar uzticēties. Viņš sagatavojis sev smagu likteni, dažreiz tas viņu panāks ātri, bet sevišķi grūti tad, kad lemtais liktenis kavējas.”

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Tā Skolotājs noteica nodevības mēru. Viņš zināja par nodevību un mierināja skolniekus, kuri nodevēju nojauta. Niknuma būtības attīstību nevar pārtraukt, straumei jāizlejas. Bet nodevēja liktenis smags! Vissmagākais starp zemes noziegumiem.

239.a.

Izdot atslēgu nepiemērojoties apziņai, jau nozīmē nodevību.

240.

Domātājs sacīja skolniekam: “Liekulības mājās dzimst nodevība. Vēsture atzīmē nodevību kā viszemāko noziegumu. Ne jums saku, jo jūs pietiekoši daudz zināt par varenību un arī par cilvēciskajiem noziegumiem, Runāju izplatījuma labā. Lai tas sāk kliegt, vaidēt un lai tas brīdina cilvēkus par viņu bojāeju. Kad būšu tālajās Pasaulēs, arī no turienes nemitēšos aicināt glābt cilvēci.”

Noziegumi jāsaprot kā visļaunākā sērga. Cilvēki var runāt par slimību likstām, bet negrib atzīt, ka no noziegumiem rodas dvēseles un miesas sairums. Nezaudējiet laiku, lai brīdinātu draugus par nodevības bīstamību.”

241.

Ir doti likumi, kas paredz dažādus noziegumus, bet vajadzīgs ir arī sirds kodekss. Vajag izsēt labumu ar katru skatienu, ar katru pieskārienu. Un šajos labuma vingrinājumos augs sirds. Jūs, protams, redzat, ka sirds darbība atkarīga ne tik daudz no karstuma, kā no strāvām. Izsmalcinātai sirdij piemīt spēja pārdzīvot vissīkākās parādības. Ir daudz nodevības. Izsmalcināta sirds jo sevišķi nojauš šo negēlību.

242.

Var jautāt – ko darīt ar nodevējiem? Viegli izraidīt meļus un sliņķus, bet neiznīdēt nodevību nedrīkst.

Varam pastāstīt gadījumu, kad kāds Mūsu līdzstrādnieks pieļāva nodevību. Sardzes atbildīgais tam sacīja: “Tiesā pats sevi!” Nodevējs pasmējās, it kā nekas nebūtu noticis un dzīvoja tālāk. Bet gadu vēlāk viņš, bezmiega mocīts, gaidīja nāvi un baidījās no tās. Nāves šausmas ir vissmagākā paštiesāšana. Nāves šausmas vairās no attīstības un apskauž ikvienu, kas apsveic dzīves nomaiņu. Nāves šausmas ir neaprstāmas – ne bēguļojošas bailes, bet ledains stingums. Var sacīt nodevības potenciālam: “Piesargies no nāves šausmām.”

243.

Dzirdu jautājumu – kāpēc tik daudz vārdu par nodevību? Tieši tāpēc, ka nodevību ir tik daudz. Kad kobra ielīdusi mājā, tad par to tiek daudz runāts. Pirms zemestrīces čūskas izlien ārpusē. Pašreiz daudz tādu čūsku.

244.

Par nodevējiem skumji jāsaka – tie ir miruši uz mūžu Gara grauds nespēs nest nodevības smagumu – šo nekrietnību.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

245.

Nodevību vajag paredzēt. Katra nodevības pazīme atklājama. Ja bailes daudzkrāsainas, tad vēl daudzkrāsaināka ir nodevība.

Būsim modri!

19. apakšnodaļa: Haoss

246.

Haoss ir greizsirdīgs un nikns. Tas pāršļāc visu, kur sastop mazāko nenoteiktību. Haoss nepalaidīs garām gadījumu, lai nepārautu neizturīgu aizsprostu. Var novērot, ka nodevība notiek izcili derīgu darbību priekšvakarā. Nav bijis gadījuma, kad nodevības būtu notikušas ārpus sevišķiem termiņiem, bet gan tad, kad jau ir bijuši ievirzīti jaunu sasniegumu ceļi. Proti, tumsa un haoss necieš neko radošu. Tie uzmana ceļus un meklē, kas būtu spējīgs tiem palīdzēt. Var minēt daudz piemēru, bet arī daudz zīmīgu darbību, kad siržu vienība uzveikusi tumsu.

247.

Nemiers ir nelaiemes atvars. Tas, kuru pārņēmis nemiers, līdzinās cilvēkam degošā mājā. Liesmu viļņi viņu gandrīz apdedzina. Viņam tikai viena vēlēšanās – izlēkt no mājas. Juceklīgas domas šaudās un uztrauc. Šādā haosā rodas bailes un griba paralizējas. Tāpēc jāizvairās arī no nemiera. Bet miers nav nejutīgums un bezdarbība.

248.

Katra Pestītāja, Skolotāja un Varoņu zaimošana noved pie mežonības un iegremdē haosā. Kā paskaidrot, ka haoss ļoti tuvu; viņa dēļ nav jāpārpeld okeānu. Grūti ir arī ieskaidrot, ka mežonīgums sākas no vissīkākajiem sīkumiem. Kad svētsvinības dārgums zaudēts un sirds zināšanas pērles izbārstītas, kas tad vairs paliek pāri? Jāatceras, kā izsmēja Lielo Upuri. Vai gan tāds mežonīgums neatbalsojās visā pasaulē? Redzams, ka tas atspoguļojas paseklinājumā. Par visu ļaunāka ir paseklināšanās. Saku – esiet svētītas, enerģijas, kaut tikai neiekristu trūdēšanas marasmā. Tā paturēsim prātā visas Dižās Dienas!

249.

Haosa spēki cīnās neatlaidīgi. Cīņai pret tiem jābūt apzinīgai. Tikai ar šādu kādību var uzvarēt stihijas, kuras izmanto ļauni spēki. Tā iespējams izšķirt divas straumes: viena būs izplatījuma haotiskā straume, otra – haotiskā iedarbība uz vājo cilvēka gribu. Par haosa uzplūdu upuriem var kļūt pat ne slikti cilvēki.

Starp notikumiem var atzīmēt tādus, kurus nav iespējams izskaidrot ne ar ko citu, kā ar haosa uzplūdiem. Jūs esat dzirdējuši par meiteni, kura spēj dziedināt ar psihiskās enerģijas spēku. Pret viņu tiek virzīti ļauni spēku plūdi. Pat ne visai slikti ārsti saceļas,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

lai aizšķērsotu ceļu vērtīgam varoņdarbam. Tādu piemēru daudz visos novados. Pie tam uzkrītoši, ka saceļas pat tādi cilvēki, kuri necieš nekādus zaudējumus.

Var pabrīnīties, ka pat šķietami izglītoti cilvēki nekaunās aptraipīt sev liekot šķēršļus visvērtīgākai darbībai. Kāpēc viņi kļūst mežonīgi un saka apkaunojošas runas? Varbūt viņi ir apsēsti? Arī tas nereti gadās. Bet bez tā var būt arī haosa viļņu apdullinātie, arī šāds apstāklis prasa zinātnisku novērošanu. Uz laiku iestājas it kā jūtu aptumsums un cilvēki var pieslieties visapkaunojošākām izpausmēm, pat nepamanīdami savu rīcību. Ar laiku viņi paši kaunās, bet lieta jau notikusi un karma izveidojusies.

Jautās – vai ir taisnīgi, ka cilvēki atbildīgi par haosa apdullinājumiem? Bet ja viņu brīvā griba būtu bijusi sardzē, viņi varētu tam pretoties. Nevar nevainot cilvēkus, kuri paši sevi dara aklus un attaisno savu nevērību. Tā mums jāšķiro apzinīgie tumsas kalpi no neapzinīgajiem apreibinātiem klenderiem. Viņi tāpat kalpo tumsai un dažkārt ir pat kaitīgāki par pašu tumsu. Haosa strāvas jāizskaidro no zinātniskā viedokļa. Lai par to dzird visdažādākie cilvēki, jo šāda kalpība tumsai notiek dažādās sfērās, kā blīvajās, tā smalkajās.

250.

Ir iespējams lasīt aizvērtu nepazīstamu grāmatu. Jūs to esat redzējuši. Iespējams pēc vēlēšanās uzzināt laiku, domās radot pulksteņa priekšstatu. Tādējādi var piespiest izplatījuma Uguni nojaukt visus šķēršļus. Cilvēki šādu parādību dēvē par gaišredzību, bet labāk būtu to nosaukt par ugunīgu apskaidrību. Bet jāpiezīmē, ka ne vienmēr šī ugunīgā iespēja mēdz būt vienāda. Tāpat kā var pārliecināties, kā šādu spēju kāpina lieli satricinājumi, gluži tāpat kā pilnīgs miers. Bet eksistē kaut kāds vidējs gara stāvoklis, kurš kā mākonis ietin mūsu apziņu – tas ir gara mulsums. Tā ir tā pati svārstība, kas modina šaubu tumsu. Uztvērēja skaidrība plok ne tikai no sava paša apmulsuma vien, bet arī no apkārtējo un ar viņiem karmiski saistīto apmulsuma.

251.

Pilsēta bija pilnīgi nocietināta; sienas un torņi izturīgi, pie katriem vārtiem stāvēja sardze – ienaidnieks nevarēja iekļūt cietoksnī. “Bet, sargi, esiet modri, lai jūs nesamulsina ienaidnieka bultas. Ir izdomātas bultas ar sevišķiem uzrakstiem, lai pievērstu sardzes uzmanību. Uzraksti savaldzinās sargus. Prāts apmulsīs un vārti paliks bez aizsardzības.” Tā kādā Mistērijā tika aprakstīts psihiskās enerģijas stāvoklis gara apmulsuma brīdī.

Vai nu to pasacītu dzejiskos tēlos vai simbolos, hieroglifos, vai medicīniskos terminos, vai arī skarbā pavēlē – visas formas vienlīdz uzsvaros pamatenerģijas nozīmi. Bieži Mistērijās lietoja brīdinošus simbolus, lai atvairītu kaitīgo apjukumu. Var labi nostiprināt psihisko enerģiju, bet jau mazākais apmulsums spēj atdarīt vārtus visbīstamākajam ienaidniekam. Apjukuma brīdī vajag prast kaut uz mirkli rast mierīgumu. Šāds miers un kaut arī tikai viens prānas ieelpojums, jau radīs tvirtu vairogu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Ārstam vērīgi jāiedziļinās senajos simbolos. Kad Bībeles stāstījumi pauž par uzsūtītajām slimībām un epidēmijām, var saprast, ka panīkušais gars pielaidīs visbriesmīgākās sērgas infekciju.

252.

Kļūsim līdzīgi tiem, kas gaida lielo atnākšanu; ieklausīsimies soļos un apzināsimies, ka mūsu sirds ir atdota, lai tā palīdzētu pasaulei. Nepielaidīsim apjukumu un noliegsmi, jo šīs īpašības pavērsīs liesmu mēles pret mums.

20. apakšnodala: Skepse

253.

Ir divējādi skepse veidi: viens – labvēlīgs, kurš meklē apstiprinājumu, otrs – bailīgs, ar privātīpašnieciskām tieksmēm, kas izvairās no jauninājumiem. Otrā parādība ir parasta mazizglītotās aprindās. Nekad neuzsāciet strīdu ar šiem slāņiem. Ieteiciet tiem palasīt un papildināt izglītību. Pirmā veida skeptiķi ir Mums patīkama parādība, no tiem izveidojas derīgi līdzstrādnieki. Parasti tie, protams, ir izglītotāki un viņu agrākā pieredze bagātāka. Tie spēj arī vieglāk salīdzināt dažādu nozaru dotās zinības. Viņi, protams, ir gatavi atzīt vienkopu, un salīdzinājumi tiem liksies kā pagaidu neredzības novēršana.

254.

Liktos, ka uz visiem laikiem vajadzētu atmet divus rietumu izdomājumus – misticismu un metafiziku. Jau vidēji nostādīta laboratorija pārlicinoši runā par vienīgās matērijas īpašībām. Bet tiklīdz cilvēki pārkāpj pagājušo dienu pieredzes robežas, tie sāk aizsegt savu nevarību nenoteiktiem, putekļainiem nosaukumiem. Tie saceljas pret metafiziku un misticismu, aizsedzot ar šiem baidekļiem visas nākošo dienu zinātniskās iespējamības. Pagājušo dienu metafizika izvērtās par viduvēja grāmatnieka zinātnisko patiesību un misticisms par vēsturisku faktu, un zārka siena pārlicināja vairāk kā visplašākās apziņas.

Tad Mēs jautāsim – kādēļ gan skeptiķis – mietpilsonis nemitīgi vij leģendas un auž mītus? Pietiek tūkstoš gadu, lai noslīpētu visizsmalcinātāko mītu, un sabiedriskais darbinieks tiek pacelts papīra Olimpā. Un jaundzimušie skeptiķi velk to aiz hitona, pierunājot savus biedrus iedēstīt jaunus debesu iemītniekus. Jums drēbnieks pāršūs hitonu un mīts būs gatavs. Ne jau lai izjauktu smaidu Runājam par šiem fēniksiem. Vajag, beidzot, apjēgt īstenību. Bet jebkādu gara tumsību ir reāli jāatklāj un jāizmet no vienkopas. Mietpilsoniska mīta radīšana nav raksturīga vienkopai.

Ar Mūsu Vienkopu var iet tikai tie, kas izpratuši realitāti un patieso materiālismu. Nav iespējams iedomāties mistiķi un metafiziķi Mūsu pagalmā. Metafiziķis, saņēmis triecienu kliez – esmu ievainots fiziski! Mistiķis berzē acis, nepanesot dzīvības mirdzumu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Kādēļ jūs dzīvojat? Lai izzinātu un pilnveidotos. Nekas miglains mūs neapmierina.

255.

Nejēga – skeptiķis jautās, - “Kādēļ domāt par kaut kādām – tur Augstākām Pasaulēm? Nekad neesmu par kaut ko tamlīdzīgu dzirdējis.” Vajadzēs atbildēt: “Dažas dzīvnieku sugas nezina par Augstākām Pasaulēm, bet cilvēki ir redzējuši un neskaitāmas reizes sajutuši Augstākās pieskares un var apliecināt īstenību. Ja kāds ne reizi nebūs jutis Neredzamās Pasaules tuvošanos, tas nozīmē, ka viņa centri pamiruši.” Tā vajadzēs atbildēt tumsoņiem – skeptiķiem.

256.

Neuzskatīsim skeptiķus par īstenības kalpotājiem, tie aizvada dzīvi, ietinušies pelēkā segā. Viņi iedomājas, ka saceļas pret ilūziju, bet paši nemitīgi pārklājas ar zirnekļu tīmekļiem. Vajag atlasīt cilvēkus, kas jau no mazotnes mīl patiesību.

21. apakšnodaļa: Sevis žēlošana. Grūtsirdība

257.

Priecājos, ka saprotat visu neīstā garīguma kaitīgumu. Bieži vien nevis paplašinātā apziņa, bet psihiskās enerģijas slimīgs kropļojums top par aizvietotāju. Kur bailes, kur pašnožēlošana, kur iedomība, kur bezdarbība, kur izvairīšanās no pašreizējās, kur nesamērība un kur neatbildība, vai gan tur ir kalpošana evolūcijai?

Tiem, kas izvairās no darba plaušas, stingri jāliek saprast, ka viņu nopūtu nozīme ir mazāka par zāles stiebra kustēšanos. Tāpat tiem, kas gremdējas Austrālajā pasaulē bez augšupejas apziņas, jāzina, cik viņi atbildīgi par izplatījuma piebīvēšanu. Tikai apziņa var vest un tā ļaus izzināt pareizo virzienu. Tāpat arī tie, kas ieskata kalpošanu evolūcijai par upuri, par kuru pienākas atalgojums, var tikt atalgoti ar metālu, bet nevis ar apziņas paplašināšanos.

Grūtsirdīgus cilvēkus dēvē par dzīves pabērniem. Iedziļinieties pēdējā vārdā. Kas gan šiem cilvēkiem ņēmis viņu pienācīgo tiesu? Pirmām kārtām viņi paši sev atņēmuši iespēju. Jau sen iesākuši savu iznīcināšanu. Neapmierinātība, ļaunprātība, īgns uzbudinājums nogriezis viņiem ceļu uz prieku. Patība čukstējusi – prieks vienīgi personīgajā labumā. Tā visauglīgākais prieks slēpies aiz grūtsirdības nejēdzīgās kaudzes. Grūtsirdības aklotie ir visnožēlojamākie divkājainie.

Cilvēkam dota visaugstākā dāvana – pazīt prieku. Augsta spēja dota, lai saredzētu Augstāko. No tālajām pasaulēm līdz sīkajam ziedīņam, viss cilvēkam sola prieku. Jauns spēku krājums pieplūst katra prieka gadījumā, jo rodas spriegums, kas atver vēl vienus vārtus.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Kas cilvēkiem devis tiesību iedomāties, ka viņi uz visiem laikiem ir dzīves pabērni? Šos melus izklieguni tumsonība. Bet gudrais varonis pat vajāšanas stundā zina, ka ceļš uz prieku nav slēgts. Cilvēki aizmirst vienkāršo patiesību, ka viss atrodas kustībā. Skumjas aizmirstas, bet prieka dzirkstis mirdz vienmēr. Mūsu ilgajā dzīvē Mēs varam apliecināt, ka prieks nav aizmirstams un rosina spēku pieplūdumu. Kad Mēs sakām – “prieks steidzas”, tas patiešām tuvojas. Bet cilvēki bieži negrib to ievērot, jo saistījuši sevi ar aizspriedumainu domu. Tā prieks var aiziet garām un nenest vēlamās sekas. Vērsieties plašumā un saņemiet visas prieka liesmas.

Ievērojot smagos laikus, vajag runāt par prieka nepieciešamību un par grūtsirdības briesmīgo kaitīgumu. Tāpēc citēju runu, kas noderīga visai grupai.

Pat smagajās dienās jūs zināt, ka spēku izraisa prieks. Jau esmu sacījis, ka “prieks ir sevišķa gudrība”. Tieši tām jo prieku vajag pamanīt, vajag atskārst un apjēgt. Grūtsirdīgus ļaudis aptumšo sirdēsti un bēdas. Šādā drūmā aizsegā viņi nespēj ieraudzīt prieku. Skumjās cilvēki kļūst akli un zaudē spēkus. Un nevar viņi sev palīdzēt. Nepielaiž mūsu palīdzību, jo grūtsirdība un īgns uzbudinājums nav izbrienami. It kā neviens nekad viņiem nebūtu stāstījis par grūtsirdības kaitīgumu.

258.

Protams, imperils ir galvenais psihiskais enerģijas izpostītājs. Tāpat nav jāaizmirst trīs traucētāji: bailes, šaubas un pašnožēlošana. Kad psihiskās enerģijas izmērīšanu varēs izdarīt mehāniski, tad būs pamācoši redzēt, kā aptumšotāji pārtrauc enerģijas plūsmu. Šo plūsmas ķēdi uzturēs tādi piespiešanās veidi, kā pašai izliedzība un varoņdarbs. Abstrakti jēdzieni kļūs par izmērīšanai un atziņai pieejamas dzīvības sākotnes enerģijas atzīšanas liecību.

Apstiprinu, ka ar norādīto ritmu ierosinātās ugunis var ne tik vien pavairoties, bet arī lietderīgi pakalpot, kā psihiskās enerģijas nostiprinājums. Izplatījuma uguns it kā šķēps, satriec aptumšotājus.

259.

Jāatradinās piedēvēt sev dažādas atbrīvojošas īpašības, sevis žēlošana ir kaitīga, citiem vārdiem runājot, katra sevis žēlošanas lēkme saēd drosmi. Nav gudri pārskaitīt, kas viss būtu varējies notikt pagātnē. Tādas aprēķināšanas sauc par pagātnes aku, daudz pieņemamāks ir nākotnes avots. Ikviens var padzerties dzīvē ūdens.

Jāiemīl doma, ka gars dzīvo nākotnē.

260.

Ikviens žēlums sažņaudz sirdi. Bet žēlums pret citiem vēlāk pilda sirdi ar jaunu gaismu, kamēr sevis žēlošana dara sirdi līdzīgu savītušām mango augļiem. To pašu var attiecināt arī uz ekstāzi un labdarību. Laiks novilkt robežu starp patīgu iekāri un vispārības labumu.

261.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

No sevis žēlošanas neradīsies prieks, nedz no šaubīšanās drosme.

Grūtsirdība

262.

Grūtsirdība nav nekas cits kā izlaidība. Nostādiēt grūtsirdīgu cilvēku pietiekoši lielās briesmās, un viņš būs spiests kļūt možs, bet, lai cilvēku varētu piespiest mainīt savu noskaņojumu, satricinājuma pakāpei tiešām jābūt lielai. Satricinājums izdziedina pat dažas slimības. Bailes no nāves, kā liekas, pārspēj visas cilvēciskās vājības, bet var saskatīt kaut ko, pat vēl pārāku par šo baiļu pakāpi. Ir daudz nostāstu par to, kā neizdziedināmas slimības gadījumā dziedinošā palīdzība radusies vienīgi pateicoties briesmām. Cik daudzkārt paralizētie izskrējuši no degošas mājas. Cik daudzkārt izdziedinātas iekšējas traumas, jo centrs pavērsās citā virzienā.

Jājautā, ja cilvēki atskārtīs apkārtējās briesmas, varbūt, ka viņi izārstēsies no vienas visbīstamāko slimību skaitā – no izlaidības.

263.

Ir daudz sablīvējumu, un jāmacās priecāties par varoņdarbu. Varoņdarbs nav iespējams grūtsirdībā. Grūtsirdība ir nāve, vai kā caura soma! Visdārgākais grūtsirdības stāvoklī izbārstās un grūtsirdību var dēvēt par nāvi.

264.

Nospiešība ir jebkuras pilnveidošanās ienaidnieks. Šaubās nav iespējama radīšana. Bailēs nevar būt pētīšanas spēju. Novērošana ir solis uz taisnīgumu. Patība ir pašaiizliedzības nodevība. Bez varoņdarba nav ceļa.

265.

Sarūgtinājums ir Pasauls sērga. Tā iedarbojas uz aknām un rada attiecīgus baciļus, kuri ir ļoti lipīgi. Imperators Akbars, ja nojauta kādā sarūgtinājumu, ataicināja muzikantus, lai jaunais ritms izgaisinātu sērgu. Tātad, pat fiziskā iedarbība ir derīga.

266.

Enerģijas kāpināšanas process līdzinās sūknim. Tā enerģijas augšuptraukšanos katrā ziņā nosaka spiediens uz leju. Šo spiedienu cilvēki parasti uzskata par nelaimi, neveiksmi, lai gan tas ir pacelšmes fiziskais sliksnis. Nospiešana uz leju izpaužas, protams, ļoti dažādi, bet ikviens, kas nonācis līdz pacelšmei, var konstatēt iekšējās vai ārējās nospiešības momentus. Sāpīgi redzēt, kā nekompetenti cilvēki padodas depresijai neizprotot sūkņa likumību. Šis apstāklis sevišķi svarīgs tagad, kad tiek kaldināta masu apziņa. Kad tik nepieciešami koordinēt tūkstošiem apziņu, kas vēl ir nedisciplinētas, neizglītotas un nepazīst pašus vienkāršākos negrozāmos likumus. Cik viegli šīs masas var pazaudēt depresijas nozīmes izpratni, šo pacelšmes vārtu, izpratni!

267.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Uzticēšanās pretstats ir drūma grūtsirdība. Tieši neuzticēšanās rada šo briesmīgo odzi. Vajag audzināt uzticēšanos, citādi cilvēki grimst sastingumā.

268.

Cilvēks, kas jūtas nelaimīgs, tika dēvēts par debess aptumšotāju. Tas savāca ap sevi tumsu un saindēja plašu izplatījumu. Viņš kaitēja sev, bet vēl vairāk visam esošajam. Viņš, kas bija aizmirsis apkārtējo, bija patmīlis. Laupīdams sev laimi, tas kļuvis par likstu izplatītāju. Tāpat kā pašapmierinātais zaudē veiksmes pavedienu, - tā arī tas, kas sevi nožēlo, pārtrauc savus panākumus. Cilvēkam nepiederas sevi nolemt likstām. Kādreiz sen izsētie vaidi un vaimanas izvēršas postošā viesulī. Skaudības kašķis pārvēršas spitālībā. No ļaunprātības sastingst mēle. Veselu posta perēkli rada cilvēks, kas nodevies nelaimes ilūzijai.

269.

Ļoti bēdīgi, ka cilvēki ar savu pastāvīgo neapmierinātību kaitē paši sev, tas ir tas pats līdzsvara traucējums, kas kaitīgs plašam izplatījumam. Sastopami pietiekoši gudri cilvēki, bet kuri tomēr žēlojas par likteni. Pat Zemes bagātības nepalīdz atturēties no neapmierinātības. Par garīgajām bagātībām protams nemēdz runāt.

270.

Neapmierinātības postošais tārps jāizdzen no ikviena kooperatīva. Daži sevi attaisnos ar tiekšanos pilnveidoties, citi nosauks to par šaubām. Var minēt daudzus izvairīšanās veidus, bet tomēr tie visi slēps sevī nelāgo neapmierinātības izjūtu. Cilvēki neapzinās, no kurienes rodas šis tārps? Drausmi domāt, cik daudzus sasniegumus iznīcina neapmierinātība. Vajadzētu vērīgi papētīt, no kurienes tā ceļas.

271.

Atnāks un apgalvos, ka pat visaugstākā Mācība viņus neapmierina. Viņi vēlas vēl kaut ko. Pajautāji viņiem – kādu personisku labumu viņi vēlas? Jautājumā nekļūdīsities. Neapmierinātība visai bieži ceļas no kāres pēc personīgas priekšrocības. Pati Bezrobežība nevaldzina šādus liekuļus. Viņu ziņkāre izriet vienīgi no kaislīgiem miesīgo baudu meklējumiem. Neilgi viņi būs Mācības piekritēji, tiklīdz nojaukīs ne miesīgo, bet garīgo, - novērsīsies. Paši briesmīgākie nodevēji izveidojas tieši no šādiem, sudraba grašus neatradušiem. Ne svētdeve, ne AUM tādus nedz aizkustinās, nedz arī izglītos – pārņēlotā sirds paliks melna un izplēnēs.

22. apakšnodaļa: Melīgā aizņemtība. Sveša laika zagļi

272.

Piesargieties no tiem, kam nav laika. Melīga aizņemtība vispirms norāda uz neprasmī izlietot laika un telpas bagātības. Tādi cilvēki spēj paveikt tikai primitīvus darba veidus. Tos nav iespējams iesaistīt jauncelsmē. Mēs runājam par termiņu viltotājiem, kas zog svešu laiku, tagad runāsim par sīkumainajiem sliņķiem un aprobežotajiem,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

kas aizsprosto dzīves ceļus. Viņi aizņemti līdzīgi traukam, kas piepildīts ar pipariem; darbs tajos vienmēr izraisa rūgtumu; tie ir uzpūtīgi kā tītari, jo aizņemti aplēsēm par pīpēšanas smirdoņas daudzumu, darbu tie atvieto ar apreibināšanos. Ir izdomāts simtiem iebildumu, kas aizpilda satrūdējušā darba plaisas. Tie neatrod brīža visneatliekamākajam. Savā trulībā tie gatavi kļūt nekaunīgi un noliegt to visbūtiskāko. Tos vajag izslēgt no jaunām kombinācijām. Tie ir neauglīgi tāpat, kā ir sveša laika zagļi. Tiem var atstāt ķieģeļu pienešanu.

Mēs pazīstam daudzus darbiniekus, kas atradīs stundu vissvarīgākajam; tiem neliekas, ka tie aizņemti. Kas ar darbu neskopojas, tas bagātīgi saņems. Šī darba ietveres kādība ir nepieciešama apziņas paplašināšanai. Vai tad ir iespējams ar kaut ko atvietot apziņas izaugsmes prieku?

Mūsu Indusu rakstos jūs esat sastapuši izteicienu “rotaļa” attiecinātu uz kosmiskiem jēdzieniem. Dižās Pasaules Mātes rotaļa, vai tad apskaidrotai apziņai tā nav saredzama? Un vai asins drāma nav nomaināma gaismu nesošās matērijas mirdzumā? Bet mirdzošai rotaļai nepieciešams labprātīgi ziedots laiks.

273.

Laupīt kaimiņa maizes kumosu noliedz likums, bet gara spēku izsūkšana un izlaupīšana nav noliegta. Tādēji aiz nezināšanas pieļauj dažādus vampīrisma veidus. Patiesi, pārņem šausmas, novērojot, kā tiek izlaupīti spēki, ne jau lai pielietotu tos par svētību labajam. Dažādu veidu vampīri nelaupa vis spēkus labiem darbiem, labākajā gadījumā tie sūc tos savai patībai, bet pēc tam seko visas tumšās noziedzības. Nav iespējams uzskaitīt vērtīgo spēku ļaunprātīgas izmantošanas gadījumus. Bet ja ieteicam piesardzību, tad to izprot kā bezdarbību. Un ja runājam par sirds nozīmi, tad to izskaidro kā māņticību.

Un tomēr, ne smadzenes, ne saules pinums, ne kundalini neziņos par spēku izlaupīšanu. Tikai sirds nemitīgi dos zīmes, bet cilvēki parasti negrib tās saprast. Mūsu laikmetam nepiederas tā nicināt sirds daudzveidīgo darbību. Pie tam laiks saprast, ka neapjēgtas, visas sirds zīmes neauglīgi aiziet zudumā.

273.a.

Energiju savstarpēja apmaiņa ir dabiska parādība, bet svešas enerģijas dzeršana, nedodot pretim savējo, jau ir nepieļaujama rīcība. Šāda parādība ir tikpat izplatīta, kā lipīgas slimības. Bet līdz zināmai pakāpei ar šo nikno patību iespējams cīnīties. Ja cilvēki jau no mazotnes ietekmēs sevi ar domām par enerģiju savstarpējo apmaiņu un sadarbību, tad viņi ar enerģiju saprātīgi arī rīkosies.

Daudzi vampīrisma veidi nav nekas cits, kā ļauna izlaidība.

273.b

Daudzi vēsturiski piemēri parāda, ka pat spēcīgākie cilvēki tikuši paralizēti enerģijas ziņā mazāko klātbūtnē. Pie tam, iespējams konstatēt, ka traucētāji ir divējāda veida.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Vieni traucējuši tikai zināmas personas, bet otrie vispār pārtraukuši psihiskās enerģijas strāvas.

Pirmais veids būs saprotams, jo jebkura disharmonija jau traucē enerģijas brīvo traukšanos, bet otrais veids uzrāda it kā kosmisku parādību. Strāvu pārtraukšanā nav nekā laba, jābūt liela, negatīva spēka īpašniekam, lai pārtrauktu pat stiprākās iedarbības. Tādus cilvēkus sauc par kosmiskajiem vampīriem. Pie tam no ārienes viņi sevi nenodod un šķiet pat kā nenozīmīgi radījumi.

Ja nojaušat tādu būtni, nevajag enerģiju mocīt.

23. apakšnodaļa: Ieradumi

274.

Daudzi sarunu biedri droši vien vēlētos drīzāk dzirdēt par Pašu Brālību, bet vispirms lai tie atmet ziņkārību un traucētājus ieradumus. Vajag ienākt ar cieņu, tāpēc vispirms jāpārbauda dažādu jūtu izpratne. Nevar atdot uzglabāšanā vērtīgas lietas, ja ir aizdomas, ka tās nevis rūpīgi uzglabās, bet izdos citiem.

To, kurš vēlēties izzināt, atziņu ceļš negarlaikos.

275.

Pilnveidošanos jāsāk ar atteikšanos no mazajiem kaitīgajiem ieradumiem. Vēršam uzmanību uz maziem ikdienišķiem ieradumiem. Cilvēki parasti domā, ka jābaidās no pašiem galvenajiem šķēršļiem, bet šāds ceļš parasti nav pa spēkam. Bez tam var novērot visai kroplīgu parādību, kad cilvēks domā, ka viņš atbrīvojies no pašiem galvenajiem šķēršļiem, bet taņī pat laikā, viņš palicis apkrāviens ar visnejēdzīgākajiem maziem ieradumiem. Ir bēdīgi skatīties uz koku, kas liecas zem atbaidošu augļu smaguma.

Tāpat jāatceras, ka dažu mazu ieradumu izdzīšana nebūt nav viegla lieta. Starp tiem būs arī tādi, kuri pašam nav pamanāmi, tikai vērīga acs tos spēj atklāt. Bet šādi slēpti ieradumi parasti ir atslēga pašai galvenai pārdzimšanai. Atcerieties vecu sakāmvārdu: “proti noķert pie astes pašu mazāko velnu un viņš parādīs, kur viņu lielākais.”

Tādu tautas gudrību nākas atkārtot, lai no paviršas Mācību grāmatu lasīšanas pārietu pie darbības. Var norādīt, ka daži tieši pēc visu grāmatu izlasīšanas bija tādi – it kā neko nebūtu ieguvuši. Var pat atrast, ka šādi atmiruši lasītāji ir atkāpušies atpakaļ un izrādījušies ne labāki par lasīt nepratējiem.

Bet lai viņi padomā, ko viņi lasīšanas laikā tieši pārvērtuši darbībā? Lai viņi pasaka, no kādiem paradumiem viņiem izdevies atbrīvoties? Lai pieraksta, kas no lasītā viņiem devis labumu. Vismazākais ieradums palicis neskarts. Vai var gaidīt, ka disonances ķņadā iestāsies harmonija? Tātad, neaizmirstiet brīdināt draugus par atteikšanos no vismazākajiem ieradumiem.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Domātājs pats prata atteikties no maziem un lieliem ieradumiem. Viņš mācīja nenēsāt apģērbā nevajadzīgus akmeņus.

276.

Jogam nav ieradumu, jo tie nav nekas vairāk kā trūdēšana. Bet jogam piemīt noteikts darbības veids. Jogam nav grūti pārcirst ieradumu saites, jo modrības spriegums atklāj viņam pastāvīgi jaunas pieejas apstākļiem. Bet nekustīgums ir garīgas tumsības skelets. Cik daudz valstu sabrucis nekustīguma dēļ!

277.

Vecs sakāmvārds saka: “Sātana pavada stipra,” vai, “kas Sātana vaigu redzējis, mūžam to neaizmirsīs.” Veciem cilvēkiem uzglabājušies jēdzieni par cilvēka apziņas gausumu.

Mūsu galvenais padoms – pārvērtēt uz priekšu saprātīgu kustīgumu.

Tīra, brīva, neiebiedējama apziņa, kādu dārgu mantu tā var dot cilvēcei! Bet paradums, kā važas, tura nepiedzīvojušos.

Var dot aparātu, kas sakrāj psihisko enerģiju, bet kas būs vadītājs? Un vai daudzi spēj novērtēt enerģijas pielietojumu dzīvei?

278.

Jāsaprot, ka tuvošanās tādām jēdzieniem, kā Brālība, neuzliek vieglu pienākumu. Jebkura sīka ieraduma atmešana jau prasa gribas kāpinājumu. Un pie tam dažreiz notiek, ka šķietami atmettais ieradums atmetas no jauna un vēl jo stiprākā mērā, tas nozīmē, ka apziņas dziļumā šis netikums joprojām dzīvojis.

Var jautāt, vai ieradumi paliek tie paši vairākos iemiejumos? Var palikt un pat pieaugt, ja uzturēšanās Smalkajā Pasaulē nav noritējusi Augstākās sfērās. Impulsam visur ir noteicoša nozīme. Tā pārejot Smalkajā pasaulē dzenulis būs vadītājs. Neizpaužies, bet izjūts impulss būs skaistāks par visizdaudzinašajiem darbiem. Vienīgi pats cilvēks zina, kā viņā radusies viena vai otra izjūta. Viņš var iekšēji izsekot pieaugsmes procesam. Vislabākais tiesnesis ir cilvēkā pašā. Bet lai cilvēks iegaumē, ka pat zemes esamībā dots objektīvs liecinieks – vissākotnīgā enerģija.

279.

Ja visas pilnveidībai kaitīgās darbības sakopotu vienā grāmatā, tad būtu redzams, cik viegli tās pārvarēt. Varētu redzēt, kādās niecīgās rīcībās uzkrājas šis ļaunums. Vai tiešām tik grūti dzīvē atsāties no sīkiem ieradumiem? Vai tiešām tik grūti atgānīt niecīgos ļaunumus, kas indē ķermeni? Vai bērns nekaunas no pirmajiem melu mēģinājumiem? Tikai ieradumi nocietina bērna sirdi. Tālab ieradums devējam par dvēseles sarepējumu. Kurš gan nesaprot biedinošo sirds balsi pirms ikviena ļauna

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

darba? Šīs sirds balsis raida labākos aicinājumus, bet cilvēki bieži piespiež sirdi klusēt. Tas ir liels noziegums. Tas ir tikpat kā pārraut vadu, kurš nes glābiņu tuvākam.

280.

Ieradums ir otra daba – gudra paruna, kas rāda, cik ļoti ieradums valda pār cilvēku. Patiešām, ieradumi padara cilvēku nekustīgu un ar vāju uztveres spēju. Ieradumus var apspiest, bet iznīdēt tos nav viegli. Allaž sastopami cilvēki, kas lielās ar uzvaru pār ieradumiem. Bet pavērojiet šāda uzvarētāja ikdienu un jūs redzēsiet, ka tie ir ieraduma vergi. Tie tādā mērā ieradumu piesātināti, ka pat vairs neizjūt šāda jūga smagumu. Pārliecība par brīvību, kad cilvēks iekalts savu ieradumu važās, ir sevišķi traģiska. Visgrūtāk ārstēt slimnieku, kas noliedz savu slimību. Ikviens savu paziņu vidū var atrast līdzīgus neizdziedināmos. Bet lai ietvertu Brālības jēdzienu, ir nepieciešami valdīt pār saviem ieradumiem. Ar ieradumiem Mēs saprotam nevis kalpošanu labumam, bet sīkos patības paradumus.

Pie Mums pieņemts tos, kas tuvojas Brālībai, pārbaudīt, par cik tie spēj atbrīvoties no ieradumiem. Šādiem pārbaudījumiem jābūt negaidītiem. Un labāk ir sākt ar sīkajiem paradumiem. Tos cilvēki visvairāk sargā. Tie līdzīgi dzimumu zīmēm, tos piedēvē iedzimtajām īpašībām. Bet jaunpiedzimušajiem ieradumu nav. Gan atavisms, gan ģimene un skola rada ieradumu piepi. Bet ikdienas ieradums, katrā ziņā, ir evolūcijas ienaidnieks.

281.

Ja nodarbotos ar cilvēku ieradumu diagrammu sastādīšanu, varētu iegūt savdabīgu priekšstatu par planētas dzīvi. Daudzi ieradumi pārdzīvo rases un pat veselus periodus. Nekāda visas dzīves apstākļu pārmaiņa neietekmē ieradumus, kurus izveidojusi stūrgalvība. Var pabrīnīties, cik senseni ir inertuma ieradumi un tie neatkarājas no sabiedriskajām formām. Tāpēc tik bieži Runāju par prasmi pārvarēt ieradumus.

24. apakšnodaļa: Sektantisms. Fanātisms

282.

Atsacīties vai pavairot? Protams, pavairot pilnasinīgi un līksmi, bet Vispārības Labuma vārdā. Bet visniecīgākā nosliece uz sektantismu un liekulīga ierobežošana nesaskanēs ar vienkopas saulaino evolūciju. Skarbs prieks vairās no tumsas. Aizliegsmes un ierobežojumu kurmji nekad neieraudzīs sauli.

Var līdz tādai pakāpei asimilēt apziņu ar verdzisko iztapību, ka katra jauna zināšana šķitīs noziegums vai neprāts. Vai gan īstenība spēj paciest nejēdzīgus ierobežojumus? Mēs drīkstam tā runāt, jo neesam anarhisti, bet vienkopnieki.

Jau daudzkārt runāts par gribas disciplīnu un apziņas pavēli. Jau sen ieviesta atbildības drosme. Tagad mums vajag virzīt modrību uz sektantisma un māņticības

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

aprobežotības iznīcināšanu. Sektants sapņo iegūt varu, lai visu pakļautu savai sastingušai apziņai. Mazticīgais visvairāk baidās lai ar kādu nejaušu kustību neatgādinātu svešu parādību izpausmi un ļoti daudz domā par sevi. Mānticība un sektantisms ir ļoti zemas apziņas pazīmes, jo, kam svešs ir ietveres princips, tam jaunrades potenciāls ir niecīgs.

Ir nepieciešams visiem līdzekļiem atklāt mānticību un sektantismu. Nekautrējieties pakavēties pie šiem jautājumiem, līdz ar to izskaudīsiet melus un bailes.

283.

Mirāžas melīgums liek būties no dažiem izteicieniem. Jūs sākat būties no vārda “gars”, lai gan zināt, ka tas ir zināms matērijas stāvoklis. Jūs bailēs izvairāties no vārda “Radītājs”, lai gan ļoti labi zināt, ka ikvienam matērijas veidojumam ir savs radītājs. Meli un bailes ir nelabi padomdevēji.

Var minēt daudzus mānticības piemērus, kas pieaugušos pielīdzina bērniem. Lūdzam – atmetiet visas mānticības un topiet zinoši visā īstenībā. Žēl to, kuri lec uz vienas kājas. Šāds skats atgādina pasaku, kurā aukle, lai bērns neaizskrietu, bija tam iedvesusi, ka augstas kārtas pārstāvja pazīmes ir – staigāt uz vienas kājas.

284.

Mānticību var izdzīt vienīgi cienot cilvēka iedzimtos spēkus. Jāzina, kā cilvēki gaida Manu atnākšanu. Cilvēku ilgas kaldina kāpēm jaunu pakāpi.

285.

Tieši sekotāju fanātisms ir tas, kas sagrauj visus tos pamatus, kurus viņiem snieguši Pamatlicēji un Skolotāji. Tā tas ir bijis un tā tas ir.

286.

Nedomāsim tikai par Indijas kastām vien. Par nožēlošanu, zem dažādiem nosaukumiem kastas pastāv visās tautās, - tās ir tikpat kaitīgas un būtu likvidējamas.

Jāmeklē līdzekļi, lai varētu pretoties mānticībai un mežonībai. Te nekas cits nepalīdzēs, kā vien zinātne. Jāpierāda, ka visi kastu ierobežojumi ir nezinātniski. Kādreiz šādiem dalījumiem bija savi sadzīves cēloņi, bet tie sen izdzīvoti un tie nevar būt pat nopietnas diskusijas vērti.

Cilvēki nemeklē zināšanu un tādēļ viņi cenšas apgāzt katru jaunu iespējamību.

287.

Daudzi, patiešām, vēlētos iznīcināt katru derīgu pasākumu. Grūti pasacīt, kurš kaitīgāks – tumšie vai fanātiķi? Pēdējiem sirds bieži vien vēl nocietinātāka. Viņi piesavinājušies svešu mantojumu, sankcionējuši nežēlīgus draudus visai cilvēcei. Nebrīnieties, ka viņi piesavinās labākos simbolus, lai tos izkropļotu. Ne jau bez pamata fanātiķus nosaukuši par izkropļotājiem. Vien no viņu zīmīgākajām īpašībām ir daiļuma izjūtas trūkums. Viņi spējīgi nomelnot to visdaiļāko nevis aiz ļaunprātības,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

bet aiz daiļuma izjūtas trūkuma. Šāds pagrimums, protams, pielīdzināms vistumšākajam slānim, bet fanātiķu ir daudz, un viņi apgrūtina zinības ceļus.

288.

Cilvēciskā apziņa, izņemot ļoti retus gadījumus, vienmēr nomirdinājusi visu, kam vien tā pieskārusies, un forma ir ņēmusi pārsvaru pār saturu. Arī tagad, vairāk kā jekkad, mēs redzam, kā šī forma aprij un paverdzina.

Ja baznīcas dogmas novecojušās, tad ir radušās citas, kuras tikpat varmācīgi tiek iekaltas masu apziņā. Grūti noraudzīties, kā cilvēce, sapņodama par brīvību, tās meklējumos ir nodarbināta ar jaunu, vēl ciešāku važu izgudrošanu. Brīvība, šis paradīzes putns, dzied vienīgi tīrās sirdīs, kas atbrīvojušās no sava vienīgā cietumsarga, kura vārds ir – Patība.

25. apakšnodaļa: Viegļprātība. Paviršība

289.

Viegļprātība, ziņkārība, šaubas un neticība ir no vienas tumšas saimes. Iedomāsimies izcilu matemātiķi, kurš pamatskolas mazuļu priekšā risina sarežģītas formulas. Viņi ne tik vien kā nesapratīs lielus uzdevumus, bet tūdaļ kritīs neticības zobgalībās. Tāpat no kāda, kas aiz ziņkārības tuvojas Augstākajai Pasaulei var gaidīt visas sekas - šaubu un nodevības veidā. Ja apziņa ir tādā līmenī, ka pieļauj būt ziņkārīgam tur, kur jābūt cieņas pilnam pret diženumu, tad tur jāpieredz arī kosmiskie grūži. Vai gan iespējams pietuvoties Augstākajai Pasaulei aiz ziņkārības? Drīzāk roku var ielikt iegurnī, tā šaubas tiks apdedzinātas.

290.

Par Uguni, kā par augstāko elementu, nevajag zoboties. Sīkās zobgalības un joki noved apziņu tikai neceļos. Cilvēks, beigu beigās, pazaudē tās robežas, kas sākas svētīvinība un tiekšanās.

291.

Cilvēku trūkumu un netikumu lielākais vairums attīstās uz viegļprātības pamata, tādēļ iznīcinājuši sevī šo lielāko ļaunumu, mēs milža soļiem dosimies pa pilnveidošanās ceļu.

292.

Neņemsim līdzi stūrgalvību. Nav nepanesamākas nastas par stūrgalvību. Neviens pat neizvēlēties stūrgalvīgu zirgu; pat stūrgalvīgu suni neviens neņems līdzi ceļā. Stūrgalvība ir labāko centru paralīze. Psihiskās enerģijas eksperiments nedos rezultātus, ja pētnieks būs stūrgalvīgs.

Saprātam un gudrībai nepiemīt aprobežota stūrgalvība.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

293.

Vajag apgūt Dižās Kalpošanas izpratni. Tīrās sirdis Kalpošanai spēj atdoties bez paguruma un bez paviršības truluma! Un cik daudzi, pat zinošie, nespēj no tā izsargāties! Senatnē to dēvēja par “Pelēko Čūsku”. Lai draugi kļūst modri un vērīgi.

294.

Cilvēku nevērība ir pārsteidzoša! Izmēģiniet pamazām piepildīt istabu ar dūmiem un novērojiet, kurš no klātesošiem to sajūtīs pirmais. Apmierinātības stāvoklis parasti mēdz nomainīties ar izmisumu. Uzskatiet aritmiskās svārstības kā galveno nelaimi. Mēs vispirmām kārtām piegriežam vērību novērošanas spējām, kas palīdz harmonizēt centrus.

295.

Visas grūtības un neveiksmes izriet tikai no nevērības pret dotajiem norādījumiem, no aizmāršības, vieglprātības, šaubām un patīgas skaudības. Jo šaubu tārps nav apslēpjams, viņa klātbūtne ir nosakāma pat ar neasinātu novērošanas spēju. Pret šo parazītu pielietosim visiedarbīgāko līdzekli, tāds līdzeklis būs sirds piepildīšana ar pateicību Lielajam Skolotājam. Dažreiz ir lietderīgi salīdzināt sevi ar miljoniem svaidīgo dvēseļu, kas nezin rītdienas. Lietderīgi paraudzīties atpakaļ un dot sev, cik tālu tas iespējams, objektīvu atskaiti – kas esam bijuši un par ko esam tapuši.

296.

Cilvēki tik viegli aizmirst, it īpaši kaut ko viņiem nepatīkamu. Bet pati apziņa, ka jūsu doma paliek fiksēta, piespiedīs visus negribot saņemties un kāpināt savu jaunradi, jo katram gribēsies atzīmēt to labāko. Tas fakts, ka neviena mūsu doma, neviens impulss, lai cik acumirkļīgs tas arī būtu, nepazudīs, bet kāpināsies mūsu izstarojumā un izplatījumā, mūs nesatrauc. Jo nabadzīga ir mūsu iztēle un smadzenes nespēj to aptvert. Tādēļ palīdzēsīm paši sev arī šajā svarīgajā spējā – aptvert un, to, ko iespējams, kāpināsīm paši. Pārbaudot savus nolēmumus un salīdzinot tos ar sekām, mēs bezgalīgi izaugsim spējā izprast.

297.

Nevar būt abstraktas apziņas, nevar būt arī teorētiska vērīguma. Bet drausma ir cilvēku izlaidība, tā rada kaut kādu neīstu pasauli. Būdami patīgi, cilvēki saredz tikai savus pašu rēģus.

298.

Dārgi mēs maksājam par vieglprātību un pļāpību.

299.

Neatstājiet itin neko bez ievērības. Nevērībā slēpjas daudzu nelaimju cēlonis.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

26.apakšnodaļa: Vienaldzība. Apmierinātība

300.

Visnāvējošākā būs mirusi vienaldzība. Patiesi, dažreiz drīzāk var attaisnot niknu noliedzēju, nekā nejutīgu vienaldzību.

Mēs dažkārt pasmaidām noliedzējam, jo katrā noliedzējā ir daļa apliecinājuma, bet vienaldzības ledus ziedus nedod. Lūk, kāpēc izcelti karstie un aukstie, bet noraidīti remdenie. Neviens noliedzējs nepiekritīs, ka viņš palīdz tam, ko viņš noliedz. Kā pastāstīt viņam, ka viņš ir uguns pilns un ka viņa aukstums var pārveidoties par lielu karstumu. Parasti noliegsmes mainās ar apstiprinājumiem, - tā mēdz būt ar esības jautājumiem. Bet to ledi, kuri "Atklāsmē" nosaukti par remdenājiem, kūst lēnām.

Nelaieme tā, ka šo remdeno ļoti daudz. Kā kosmisko gružu radītāji viņi ar savu bezveida būtību traucē evolūciju. No Smalkās Pasaules mācības viņi paņem līdzīgu gaužām maz. Mēs nevaram viņiem palīdzēt, jo trūkst ugunīgo izstarojumu, kuri būtu kā vads iedarbībai. Cik daudz labu bultu notrulinājas pret amorfajām zvīņām! Drīzāk var izšķīlēt dzirksti no noliedzēja, nekā pārsist Vienaldzības bruņas. Uguns var iekļūt tur, kur noris cīņa.

Jāiemācās iepazīt katru mazāko enerģijas daļiņu un pievērst tai rūpīgu uzmanību. Cilvēki kliedz: "viņš nav mūsējais, šit viņu krustā!" – Nejēgas, viņš nav jūsējais, bet ir ugunīgais. Tikai tumsoņas dzēš gaismu, lai paliktu tumsā un tad žēlosies par likteņa cietsirdību.

301.

Nevar būt vienaldzības, kad gars ir pilns tiekšanās. Kad gars liesmo, vienaldzības nevar būt. Šī kādība ir imunitāte pret vienaldzību. Tikai kad gars virzās uz egoisma pusi, var iestāties gara nāve. Tāpēc gars kvēli jāaizsargā no apātiskuma, kurā atradīs patvērumu ļaunums, kas radies no garām palaistās tiekšanās: kur ļaunums dos triecienu, kas nesīs savus augļus. Ļaunuma sakni, kas radusies no vienaldzības, grūti samantīt. Tikai nebeidzamā sargājošā trauksmainībā meklējama celtniecības darba aizsardzība. Tāpēc īstenojot varenos pasākumus, ir jāsaprot, ka nav pieļaujama patība un vienaldzība.

Tāpēc Mēs aicinām, lai pirmā doma būtu veltīta Skolotājam. Vai gan iespējamas sekmes, kad māceklis sevi stāda pirmā vietā? Vai gan visu neveidojam uz Dižā Vārda pamata? Vai gan neieguldīsim pamatos daiļumu? Jo varenos pamatus devām taču pasaules labā, tāpēc katra doma jāvērtē kā varenās celtnes pamats! Patiesi, dižena nākotne!

302.

Briesmas tanī apstākļi, ka labāko enerģiju izpaudumi nevērš uz sevi uzmanību. Var atcerēties, kad cilvēki ir gan redzējuši, gan dzirdējuši ko ļoti ievērojamu, bet aprakuši to starp atkritumiem. Kādi pārveidojumi vajadzīgi cilvēka acij?

303.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Neskumsim novērojuši vienaldzību, tā tikai parāda, ka nedrīkst samierināties ar šādu apkaunojošu kroplību. Mēs pat paguruma brīdī nepārtraucam apvienošanās darbu. Dažreiz nevar savest kopā pat diezgan tuvus cilvēkus. Nekas, lai uz laiku padzīvo dažādās mājās, kaut tikai atturētos no uguns dzēšanas. Tāpēc jārupējas, lai Uguns neapdzistu.

304.

Ja kāds apgalvo, ka viņš kādā lietā nav ne par, ne pret, tad uzskatiet, ka viņš ir pret. Starp šādiem balsīgajiem ir daudz vairāk pretinieku, nekā starp klieudzējiem. Cilvēki cer noslēpt savu pretnostāju zem liekulības maskas. Tāpēc ir sevišķi vērtīgi, ja cilvēkam piemīt drosmē pasacīt savas domas. Bet lai pareizi novērtētu, tad vajag apzināties Brālību, kā Pasaules sviru. Nevajag atzīt tikai savu personību vien, jo vientulības nav, un tas, kas nošķiras, nokļūst zemākajos slāņos un kaitē sev.

305.

Nepieciešami novērot šos svārstīgos, jo tie vada spēcīgu infekciju. Viņiem pašiem bieži vien jau laiks iegremdēties melnajā masā, bet paļājumū, ko tie šķiež, ievaino daudzus nevainīgos. Jūs pareizi bruņojaties pret vienaldzību, tā saēd visus pasākumus. Un kādas gan uguns sagaidāmas no vienaldzības aukstuma? Tāpat apliecinājums Skolotājam līdzinās puķu aplaistīšanai. Laistītais dārzs nepanīks! Mums rūp virzīt tālāk. Mums ir jaunu lielumu apstiprināšana! Vienaldzība attiecībā pret Mūsu apstiprinājumiem nav pielaižama!

306.

Viszemiskākā sajūta ir apmierinātības sajūta. Kura katra jūta var radīt sekas, bet apmierinātība ir nāve. Nav viegli uzskatīt neapmierinātību par svētību, bet var sevi pieradināt pie šās bezgalīgās sasniegšanas.

Ja iedomāsimies visaugstāko sasniegumu, tad salīdzinot ar pilnību tas tomēr būs kroplīgs. Mūsu darbiem pamatā meklējumu avots, ir neapmierinātība. Bet visgrūtākā atbilde jaunatnākušajam būs uz vaicājieni – “Brāli, vai tu vari ietvert mūžīgu neapmierinātību?”

307.

Jūs bieži jautājat, kā savienot norādīto prieku ar bezprieka attieksmi pret cilvēku? Ikviens Skolotājs, protams, priecājas par tālo pasaulu bezgalīgo daiļumu un mocās iemiesoto divkājaino kuprainā truluma dēļ. Vai gan tiem var dot tālo pasaulu atslēgu? Pēc stulbuma akmens nastas viņi vēl pārdzīvos šaubu indīgās gļotas un iedomības šausmas. Tad nāks baļķa belziens pa pakausi un, novēlušies pa kāpnēm, gliemeži sapņo pielipt kaut vai pie zemākā pakāpiena. No šā cilvēka gara kūleņošanas varētu

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

salīmēt pamācošu bērnu rotaļlietu. Patiešām, gliemeži stiprāk turas uz savas kāpas. Bez tam gliemeži nekaru nejēdzīgus karus.

308.

Tīksme jau ir apmierinātības kaimiņš. Apmierinātība ir niecīguma un neattīstības pazīme. Nevis apmierināties, bet priecāties par mūžīgo darbu ir diženā un augšupejošā tiesa. Tagad muļķi var ņirgāties, Mēs runāsim par mūžīgo augšupeju: pat kaps neglābs muļķi no Mūžības. Ja būt bērnišķīgām smadzenēm, lai nesaprastu, ka zemes tārps nav nobeigums.

309.

Katru sfēru iedzīvina vienīgi dzīvības impulss un apmierinātība apstiprina sabrukumu. Tāpēc var galvot, ka saspringta meklēšana nesīs jaunradi.

27. apakšnodala: Slinkums. Mazdūšība

310.

Daudz nelielu apvienību izkaisīts uz planētas. Melnās ložas zina ko darīt, bet gaišie bieži vien ar savu dezorganizāciju pat kaitē cits citam. Melnajām ložām svešinieks klāt netiks, bet gaišie labsirdībā, vai, pareizāk sakot, neattīstībā, bieži vien gatavi apskaut pašu kaitīgāko nodevēju. Vajag izskaust vienaldzību, kas paralizē labākos spēkus. Patiešām var zaudēt spēkus ne tik daudz ienaidnieku, kā vienaldzīgu draugu dēļ. Kāda gan vienaldzības slinkumā var būt ugunīguma izpratne? Uguns īpašības ir pretējas vienaldzībai. No šāda inerta cilvēku smaguma vajag izvairīties, bet pie gadījuma viņus vajag kaunināt, lai izraisītu kaut sašutumu. Nedzīvā, garīgā atrautība ir aiziešana no dzīves.

311.

Priecājos, ka esat nākotnes vērtības pilni. Tagad ir sevišķi svarīgs laiks. Vecie aizspriedumi rada neizpratnes kalnus. Tumši ir ļaužu ceļi. Īstenībā tikai Mūsu pūles spēj grozīt notikumu gaitu. Zvēriskas parašas ir piepildījušas cilvēces vaļas brīžus.

Kristus mācīja būt līdzcietīgam, bet ir samīdīts mīlestības likums. Gautama, saukts Budha, lūdās vīrišķību un enerģiju, bet Viņa piekritēji padevušies slinkumam. Konfucijs mācīja par harmonisku valsts iekārtu, bet viņa piekritēji tapa uzpērkami.

Grūti pateikt, kurš noziegums ļaunāks, tāpēc nevar runāt par tautām, var runāt tikai par personībām. Slinkums ir šausmīgs un var pielīdzināties noziegumam. Grūti pārredzēt slinkuma sekas, bet tās pārvērš cilvēku kustonī. Teikšu – slinkums ir ceļā viens no galvenajiem šķēršļiem. Garīgajā plānā slepkava dažreiz ir darbīgāks.

Tāpat uzpērkamība atņem cilvēkam Brālības uzticību, jo tādu cilvēku nodevība ir liela. Tāpat līdzcietības trūkums padara cilvēku nederīgu varoņdarbam, jo tādām cilvēkam trūkst drosmes.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

312.

Neprāts nerada varoņdarbu. Mazdūšība neatbilst patiesajai saudzībai. Pienākuma apziņa pačukstēs pareizo enerģijas lietā likšanu. Lai padomā par kādību saskaņošanu. Neprāts un mazdūšība nav noderīgi Ceļam.

313.

Garīgais slinkums ir ļoti parasts traucējošs apstāklis. Ir sastopami garīgi ļoti spējīgi cilvēki un tanī pat laikā viņi pilnīgi atpaliel aiz slinkuma. Katram redzams, ka viesulis aizrauj labākās iespējamības tikai domāšanas slinkuma dēļ.

314.

Bezdarbīgā, miegainā Zemes dzīve kavē pilnveidošanos Smalkajā pasaulē. Nervu centri, kuriem ir savi prototipi smalkajā organismā, bez darbības nevar asināties.

Domātājs sacīja: “Vai var uzticēties kara vadonim, kurš nav bijis kaujā? Vai varam noteikt jūrā nenolaista kuģa īpašības? Patiesi, lai svētīti spēku saspringdējumi un darbs, kurš māca mums augstāko izpratni.”

315.

Starp visām cilvēces nederīgajām īpašībām ir īpaši jāatzīmē mazdūšība. Šī īpašība robežo ar daudzām tumšām iezīmēm. Vistuvāk šis jēdziens ir nodevībai. Mazdūšība robežo ar bailēm, glēvumu un patību. Un Ugunīgajā Pasaulē mazdūšībai nav vietas. Un drosmes vainagu var uzlikt vienīgi galvai, kas pašai dziedzības rotāta. Jā, lai arī kareivis cīnās viens pats. Lai liekuļu bultas ietriecas krūtīs. Lai katru tiekšanos sagaida noliegums. Bet viņa bruņas grezno drosmi. Kas gan pazīst kareivja ugunīgo tiekšanos? Kas gan pazīst saspringtās sirds patiesību? Tikai ugunīgā sirds. Smalkā apziņa svētīs drosmi. Mazdūšība ir augstākā Ego nicināšana. Mazdūšība ir gara verdzība. Tikai galva, kas nenoliecas mazdūšības priekšā, tiks cildenā vainaga greznota. Un gara vergu nicināšana ir kareivja sasniegums, kareivja, kas iet ugunīgo ceļu; un vientuļš mazdūšības nicināts, drosmīgais kareivis atradīs Ugunīgos Vārtus uz Gaismas Hierarhiju. Patiesi, mazdūšība un nodošanās ilūzijām ir tumsas māsas.

316.

Protams, arī jaunajā Pasaulē neizbēgami sastopami tā saucamie nekustīgie mezgli vai apziņu konglomerāti [samētājumi], kuri nesaprot patiesās evolūcijas uzdevumus. Jā šī aprobežotība attiecas uz garīgo neizpratni vispār, jebkurš tālākais evolūcijas progress kļūst neiespējams, tad iestājas it kā tukšums – proti, tukšums garīguma vai dzīves stimula trūkuma nozīmē. Garīgums ir izsmalcināta traukšanās uz patieso evolūciju, kura vienmēr ir sinteziska, ietverdama visus jēdzienus, visu esošo. Var apgūt visjaunākās mehanizācijas attīstības pamatus, vai arī šauri materiālistisko, bet noraidot gara nozīmi tas viss neizbēgami nonāks strupceļā, jeb radīs jau minēto tukšumu. Šis tukšums bīstams tādēļ, ka tas negaidīti var piepildīties ar visārdošāko, vistrūdošāko vielu, ar trūdošas apziņas vielu, kura sekmēs mūsu planētas nīknākā ienaidnieka – brūnās gāzes (veidošanos) sabiezēšanu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

317.

Cik bieži vērsoties pagātnē, pārņem kauns un skumjas, ka mūs varējuši apbēdināt un darīt necienīgus ikdienišķi dzīves sīkumi. Ļausim savai sirdij tā nostiprināties uz izvēlēta Ceļa, ka apkārtējo svārstības nespētu traucēt mūsu līdzsvaru. Tas nenozīmē, ka mums jāpieradina sevi pie vienaldzības, bet vienkārši jāpārvieta uzmanības fokuss.

318.

Kā ūdenskritums joņo dzīve, bet ne daudzi pamana šo kustību. Kā kaps dzīve tiem, kas tiecas uz mieru. Kas ir miers? Šis jēdziens ir tumšo izgudrots. Cik redzamu saudzību cilvēki pauž, kad runā par mieru! Mieru saprot kā atpūtu. Atpūta vienmēr saistīta ar zemes prieku, bet šis bezdarbības prieks nav Mūsu. Kad gan dabā ir bezdarbība? Mēs, kā tās daļa, pakļauti tam pašam likumam.

Nav visu laiku jāskraida, bet nevar arī iedomāties ieslodzījumu. Salīdzinājumā ar jebkura strīda dzīvi, var parādīt nepārtrauktas darbības piemēru.

28. apakšnodaļa: Noliedzēji

319.

Ja kaut kas satur sevī trulu, ar domu nenopamatotu noliegumu, tad uz tādu kroplumu jāraugās kā uz neprātu. Cik reižu jūs paši esat sastapuši tādus neprātīgos. Tie nemodina neko citu, kā nožēlu. Tāpat kā sīkpreču veikalniņš skaitļus atpazīst vienīgi savai ieraušānai, bet smejas par augstāko matemātiku. Tā arī nejēga no dižā varoņdarba ērkšķiem taisa sev zobu bakstāmo.

320.

Mācības noliegums var būt dažāda veida – dažs vispār nespēj ietvert Mācību, tāpat kā tas vispār nepieņem gudrus padomus. Bet daudz kaitīgāks ir tas, kurš izprot Mācības vērtīgumu, bet apzināti darbojas tai pretī, jo atrodas jau tumšo kalpībā.

Ar cilvēkiem mēdz notikt arī tā, kad šķietami jau vizizteiktākās traukšanās gaitā pēkšņi notiek lūzums. Tas tā notiek sirds nepilnīgas attīstības dēļ. Šo mācības priekšmetu vajag apgūt i ģimenē, i skolā. To vajag izvērst par eksperimentu, bet stingri virzīt uz atmiņas, vērtības, pacietības un labvēlības attīstīšanu, un pēc tam pievērst uzmanību sirds izjūtām. Tā tiks likts pamats svētsvinībai un mīlestībai uz Daiļo. Tā tiks noteikta Gaismas un tumsas robeža. Bērni mīl Gaismu.

321.

Augstākās enerģijas dzirksts dota katram cilvēkam un, kā tās nesējs, viņš uzņemies augstu pienākumu. Viņš – tilts uz Augstākām Pasaulēm, tātad, nejēga, kas noliedz Augstāko Pasauli, līdz ar to noliedz arī savu cilvēcību.

Atgādinājums par Augstāko Pasauli ir pārbaudes akmens katra gara pārbaudīšanai.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

322.

Senie sacīja – “Mātes kalns sniedzas no Zemes līdz Debesīm”, ar to norādot uz esošā vienību. Vai tiešām kultūras laikmetā cilvēki var piekrist sevis iznīcināšanai vai reliģiju sagrozījumu konvencionalitātei, kad reizē ar mehāniku tik valdonīgi sevi pieteic psihomehānika? Vai gan var pastāvēt trula noliegšana? Cilvēki satiekas labāko uzdevumu vārdā. Kur tad ir tie uzdevumi? Nav iespējams no jauna atkārtoti uzsvērt, ka dzīves ārējie apstākļi ir apziņas atspulgojums. Liktos, ka šie vārdi jau iededzināti uz pieres, bet nevar nepiebilst, ka cilvēcei vajadzīgi daudzi satricinājumi.

323.

Palūkosimies, kā atnāk tie, kas prasa tikai jauno. Lūk viņš, pieprasītājs – bet viņš nepazīst pat centru harmonizāciju – vai gan tādām var dot jauno? Lūk viņš, kam trūkst entuziasma – vai gan viņam var dot jauno? Lūk viņš, kas nepazīst prieku – vai gan viņam var dot jauno? Lūk viņš, kas nav atbrīvojies no ļaunprātības – vai gan viņam var dot jauno? Lūk viņš, kas trīc aiz skaudības – vai gan viņam var dot jauno? Lūk viņš – pelēks aiz bailēm – vai gan viņam var dot jauno? Lūk viņš, kas novērsies no Patiesības – vai gan viņam var dot jauno? Lūk viņš, īgni uzbudināts un ar sastingušu sirdi – vai gan viņam var dot jauno?

Daudzi ieradīsies un jautās – kur ir jaunais? Mēs esam gatavi to sabradāt. Mūsu domāšana gatava noliegsmei. Mūsos ir vēlēšanās iznīcināt to, ko jūs ieteiksiet – šādi vārdi pilda Zemi. Tumsas kalpiem vajag dzirdēt lai noliegtu, un tuvoties, lai nozaimotu. Šķirojiet pēc noliegsmes, tumsas kalpos tā iesakņojusies sirds vietā. To bieži var aizrādīt, kad tuvojas noliegsmes saltums.

324.

Noliegsmju vēsture parādīs, ka cilvēki vairāk par visu ir sacēlušies pret Ugunīgo Pasauli. Varbūt tās bija šausmas Nezināmā priekšā. Varbūt tas bija tumsonības parastais protests. Varbūt tā bija haosa atbalss, haosa, kas ir iedvesmojams, kā katra sadrumstalotība. Bet viens ir skaidrs, ka visās dzīves nozarēs cilvēki ir centušies noliegt visu, kas saistīts ar ugunīgajām enerģijām. To skaits, kas cietuši par Ugunīgo Pasauli, pārsniedz jebkuru mocekļu skaitu par patiesību. Vienlaikus ar mocekļības vēsturi ir jāuzraksta arī noliegsmju vēsture. Jāizseko, kā, - reliģijas jomā tāpat kā zinātniskajos atklājumos, katra ugunīgās izpratnes pēda ar lielu iedrosmi bija jāatkaro tumsonībai. Nekas nav prasījis tik daudz pašizliedzības, kā Ugunīgās Pasaules apliecinājums. Pat visparastākā Gaismas parādība jau izraisa neuzticības izvirdumu. Pati acīmredzamākā parādība tika izskaidrota visnejēdzīgākā kārtā. Tieši Uguns, kā visaugstākā stihija, visgrūtāk ietverama cilvēces apziņai. Bez tumsonības te ir vēl daudz citu cēloņu. Cilvēki, kas ietinušies tumsā, - tumsā pāriet arī Smalkajā pasaulē. Ugunīgie uzmirgojumi viņiem tik nenozīmīgi un augšupejas griba tik niecīga, ka Gaisma viņiem paliek nepieejama. Tā viņi arī staigā tumsā, cīnīdamies pret Gaismu.

325.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Gulošos var salīdzināt ar noliedzējiem. Patiešām, nav jēgas kaut ko stāstīt cieši aizmigušam!

326.

Brīnumi pastāv. Lai izzinātu brīnumus, patiešām vērts dzīvot. Trulā noliegsmē un apkaunojošais apziņas aklums satriec ļoti daudzus jau gatavus saskaņojumus.

327.

Sastopoties ar nejēgām, noderēs visi salīdzinājumi. Noliedzējiem patīk nogāzt, bet nekādu atrisinājumu nedz izeju tie nedos. Vislabāko rīcību viņi izsmej, bet paši neprot sasaistīt kopā pat trīs burtus.

328.

Vajag atnest visus noliegsmes vārdus. Noliedzējs ir nabags, apstiprinātājs – bagāts. Noliedzējs ir nekustīgs, apstiprinātājs – pilns tiekšanās. Noliedzējs ir pastāvīgi netaisnīgs, apstiprinātājs vienmēr taisnīgs. Apstiprinātājs spēj būt relatīvs laikā un telpā, noliedzējs neierobežots sastingumā. Noliegsmes māte – gara trulība. Izskauzdamā noliegsmi, Mācība nevienu nesaista verdzībā. Noliedzējs ir jau vergturis, jo negrib izlaist sarunu biedru no sava aploka. Mācībai par vienkopu vajag sekmēt visu ceļu atvēršanu.

329.

Mūsu Staru ietekme līdzīga gaismu starotajām lāpām; tie iedarbojas uz apziņu tad, kad gars, kas tiecas augšup, grib atvērt Patiesības vārtus. Bet apziņas tumsu grūti apgaismot.

330.

Pašlaik daudz kas veidojas. Veltīgi kāds domā, ka kaut kas neeksistē, kad tas jau ir. Tāpat ir arī ar veselām tautām – vienas staigā mirušas, citas nāk jaunpiedzimušas. Tā notiek it visā.

331.

Patiesi, tikai sirds dod nemirstību. Sirds apstiprinājums jau ir ievadījums nākotnē. Nav rada sirdij tie, kas paši baidās no prāta savāktajiem priekšrakstiem. Senās Mācības runā par svēto neprātu; uzskatiet to kā pretošanos aprēķinu saltumam; uzskatiet to kā vitalitātes rosmi pāri konvencionālajam stingumam.

Mācības noliedzēji nav tālu no krišanas bezdibēnī. Patiesības apstiprinātāji, pat būdami nepilnīgi, tomēr ir jau uz ceļa. Pārejot Smalkajā Pasaulē tie nenožēlos, ka atdzīvinājuši sirdi.

332.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Ikkatrai rīcībai ir garīga sākotne. Fiziska darbība nav iespējama bez iepriekšēja garīga savienojuma. Tā ikviens, kas noliedz garīgo sākotni, nolaupa jēgu arī visai savai darbībai. Nevar turpināties evolūcija, ja noraidīts galvenais virzītājs. Melnais Laikmets savās īpašībās uzrāda sākotņu un pamatu noliegumu. Bet, tieši tāda tumsa ir pārejoša. Cilvēkam jāsaņemas Gaismas saņemšanai, bet, lai nepielīdzinātos kurmim, viņam sevī jāapzinās Gaismas būtība.

Kad izsakos par Augstākām Sarunām, pirmām kārtām, ieteicu izprast realitāti visā tās bezrobežībā.

333.

Lai neiedomājas, ka drīkst noliegt Neredzamo. Ir sacīts, ka nav tādu darbību, kas neradītu sekas, bet sacītais it īpaši attiecas uz noliegsmēm. Bieži var sev jautāt – kāpēc pasaules evolūcija tik gausa? Par vienu no galvenajiem cēloņiem izrādīsies noliegsmes, jo tā ir stindzinoša. Tā, līdzīgi šaubām, izskauž visas nolemtās iespējamības. Cilvēkiem, kas nodevušies noliegsmei, jāizdzīvo tās sekas. Noliegsmes, patiešām, ir kā dzirnakmens uz kakla. Mācībā par to jau pietiekami sacīts. Bet it īpaši pašlaik Zeme ir noliegsmju saindēta. Lai gan vairums ļaužu iedomājušies, ka noliegsmes ir tikai saprātīga kritika, bet noliegsmes nav apspriešana, tā ir kā krāsns siltuma aizturētājs – aizbīdnis! Tā pārtrauc, bet neceļ augšup. Tikai apziņas paplašināšanās var apkaunināt noliedzēju, bet parasti šāds sastindzis stāvoklis beidzas ar smagu slimību.

334.

Patiesi, gara aplama ievirze aiztur augšanu. Spazmatiska tiekšanās izraisa eksploziju, kas plosa izplatījumu. Katrs tiecīgs vilnis virza uz jaunradi. Katra lejupejoša darbība rada eksploziju. Visdrausmīgākā parādība ir doto Norādījumu noliegšana. Ceļā uz manifestēto Brālību jāsaprot, ka Augstākajam Hierarham ir savi pilnvarotie. Tāpēc neviens nedrīkst noliegt to, ko devuši Mūsu pilnvarotie; citādi augstākās pakāpes nav aizsniedzamas. Tāpēc atkārtošu to, kamēr apziņa piesātināsies ar visdzižāko principu. Tāpēc glabājiet, noliedzēji, to dārgumu, kas dots, kā augšupeja.

29. apakšnodaļa: Gara pazemināšana. Iedomība. Nosodīšana. Godkāriba

335.

Atradīsies cilvēki, kuri negribēs saprast, kas ir augstprātība. Palīdzēsim viņiem saprast un sacīsim – nepazeminiet un atbrīvojieties no riebīgā pazemināšanas tārpa. Pazeminātājs ir gandrīz līdzīgs nodevējam. Tādu rāpuļu klātbūtnē nav iespējams sarunas ar Augstāko Pasauli. Padarīt niecīgu – tā ir necienīga pārveidošana! Par mazvērtīgo domājošais arī pats atradīsies uz mazvērtīga ceļa. Domājot par niecīgo, nav iespējama Liela Saruna. Pārrunas var noritēt visnecilākajā izteiksmē, tomēr to nozīme nebūs niecīga. Kas noraizējies, kā savu tuvāku pārvērst par nulli, tas mērī ar savu niecības mērauklu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

336.

Ikvienam, kura apziņa jau spēj ietvert Hierarhijas jēdzienu, vispirmā kārtā jāatsakās no gara zākāšanas. Daudz necienīgu paļājumu un domu tiek izrunāts un izdomāts parasto dienas un nakts darbu gaitās. Šajās netveramās nodevībās izstrādājas visbīstamākā inde. To sekas bieži vien ir briesmīgākas nekā dažs labs rupjas neziņas nodarījums. Nav viegli atradināties no zākāšanas netikuma, jo robeža starp balto un melno ir sarežģīta. Mēs dēvējam šo sāgu par melno trumu, kas līdzvērtīgs vēzim. Pie tam vēža jēdziens vispār nav tālu no garīgas neģēlības sekām.

337.

Mēdz būt tādi laiki, kad pazemināšana un noklusēšana ir postošāka par visļaunākajiem uzbrukumiem un apmelojumiem. Ne jau velti Lielie Skolotāji uzskata pazemināšanu vai noklusēšanu par izsmalcinātu nodevības veidu. Vai tiešām arī mēs būsīm vainojami šādā nodevībā? Tāpat ir jāsaprot, ka vēlēšanās izcelt sevi, vadītāju noklusējot vai to pazeminot, arī ne pie kā laba novedīs. Viņu paaugstinot, mēs paaugstinām sevi. Viņu pazeminot mēs sevi izpostām. Kosmiskais atbilstības likums ir nemainīgs. Vēstures labākās lappuses tika radītas tad, kad kustības priekšgalā nostājās vadītājs, aiz kura pilnā apziņā un padevībā sekoja līdzstrādnieki, kas bija gatavi upurēt visu, par godu veicamajam darbam. Un vai mēs viņu vārdus negodinām kopā ar viņu vadītāja vārdu? Vai mēs pat skolās nemācām lielo vadoņu, Skolotāju un Domātāju līdzgaitnieku vārdus? Un vai tāpat vēsture nav atzīmējusi arī atkritējus un nodevējus, bet kāds nicinājums tos pavada!

Visās mūsu gaitās atcerēsimies, ka visas iespējas atnāk tikai pa Skolotāja Staru, pa ceļu, kas apgaismots ar šo staru, bet ja mēs svārstāmies šaubās un nedrošībā un bailēs novirzāmies, tad, protams, mēs izejam no Stara apgaismotās telpas un nokļūstam tumsā, mēs, labākā gadījumā, riskējam pārsist sev degunu.

338.

Mēs visu jau zinām, - saka tie, kas nepilda dzīves pamatnoteikumus. Ikviens būs dzirdējis šo viszinātāju dižošanas un ikviens ir varējis pabrīnīties par šādu kļūstāju stulbumu. Nevar neskumt par šādiem bezkaunīgiem paziņojumiem. Lai šīs personas izbauda pašas uz savas ādas savu acīmredzamo neattīstību. Viņu piemērs apliecinās, kāpēc pasaulē tik daudz nelaimīgo. Nepūlēsimies atkārtoti runāt par nelaimes cēloņiem.

339.

Drausmīga slimība ir iedomība un aizdomība. Pirmā rada trulumu un nezināšanas tumsu, no otrās izriet meli un nodevība. Smalkjūtīgi jāsaprot līdzstrādnieku nodomi. Vairogs aizsargā tos, kas ar neliekuļotu mirdzumu spēj pārsegt tumsas grambas.

Nevis vientiesis – tautas pasaku laimes bērns, bet cīnītājs, nomodā esošais un tālredzīgi paredzējušais – noteic pašreizējā laikmeta seju.

340.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Pielūkojiet, lai zem Nolikumu izpildīšanas segas neslēpjas savtība. Tumšai savtībai seko radošo iekarojumu iznīcināšana. Sacīs – šis tārps pārāk radniecisks cilvēces neattīstībai. Tieši tālab vajag zināt tā rašanās cēloņus. Visbūtiskākais cēlonis būs pārākuma apziņa. Visiem spēkiem vajag iznīcināt šo kaitīgo rēgu.

341.

Jā, ļaunuma vilnis plaši pārpludinājis Zemi, un vajadzīgi visi pašreizējās Gaismas darbinieku spēki, lai glābtu cilvēces grimstošo kuģi! Lūk, kāpēc ir tik ļoti svarīgi kaisīt Gaismas dzirkstis, bet pie tam pielūkot, lai to saņemējs, aizdodams tās necienīgam, neaizdedzinātu visu celtni. Cilvēka dvēsele – bezgala dziļa!

Un visbriesmīgākā pātaga ir godkārtība; patiesi, nav citas briesmīgākas, un diemžēl, arī biežāk sastopamākas! Ja pašā sākumā nepamana šīs odzes (rašanos) ieperināšanos, tā izaug par žņaudzējčūsku. Godkārtība – liesmojoša pātaga viscietākajām sirdīm, un nežēlīga mocība, ko visnežēlīgākais sagatavo pats sev.

342.

Pildieties ar vīrišķību, pildieties ar varenā laika apziņu un ar visu, kas jums dots! Nostiprinieties savā nozīmībā bez iedomības, pašapmierinātības un lepnības, jo pašapmierinātības lepnība zaudē meklēšanas svētību un tādēji arī tālāko virzīšanos uz priekšu! Bez meklēšanas nav iespējams atrast, ne sastapt, ne arī saņemt Hierarhijas staru.

343.

Kas ir dabiskais ceļš? Visneierobežotākā zināšanu iegūšana, iecietībā un pacietībā, bez jebkāda sektantisma. Neierobežota atziņu uzkrāšana nav viegli apgūstama. Viss ap cilvēku darbiem ir ierobežots. Katra nodarbība it kā izskauž daudzus sakaru ceļus. Pat saprātīgi gari dažreiz tikuši iedzīti šaurā gultnē. Pašierobežošanās slimība nelīdzinās pašreizējai. Cilvēks sevi ierobežo ērtības labad! Kā izņēmums būs drosmīgas darbības, neierobežotu atziņu iegūšanai. Ļaunprātība un naids veic savus darījumus ierobežotībā. Neierobežotai darbībai jābūt labvēlības pārņemtai un ar labvēlīgu aci jāsameklē cēloņi un sekas. Darba skarbūmam nav nekā kopēja ar nosodīšanu. Nosoda aprobežotie cilvēki. Nosodīšana neierosina pilnveidošanos.

Bet vai satraukumā iespējams sapņot par neierobežotu atziņu iegūšanu? Mācīties var it visur un vienmēr. Iespējas pašas pieplūst, neatturami tiecoties uz priekšu. Vienīgi kustībā ir ietverts dabiskais ceļš!

344.

Katrs nepatiess apvainojums, aizdomas un apgalvojums tūdaļ apgrūtina sūtītāju, Nesaprātīgi ir cerēt, ka melu sekas iespējams atlikt vai noslēpt. Protī, šīs sekas, līdzīgi solījumiem, ieaug karmā, lai tās neatliekami tiktu izdzīvotas.

345.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Jāiemācās atturēties no priekšlaicīgiem secinājumiem, kuri var izsaukt postošas iedarbības. Jāsaprot aplamu nosodījumu ļaunumu, citādi var pielīdzināties no ūdens izvilkta cilvēkam, kurš vispirms sāka žēloties par sabojāto apģērbu. Mēs daudzkārt esam glābuši cilvēkus un esam saņēmuši tikai žēlošanos par sabojāto apģērbu.

Nereti dzīvība tika glābta par nopelniem mazā pirkstiņa vērtībā, bet par šo vērtību ir bijis vairāk runu, nekā par veselu dzīvi.

346.

Izsargieties no bezjēdzīgas nosodīšanas. Tā satur ne vien trūdēšanas iezīmes, bet pakļauj vājo tiesātāju tiesājamā varai. Vāja, bet nežēlīga sirds spēj izsaukt nosodāmā auras pretdarbību. Pie tam parasti pats tiesātājs nemēdz būt spēcīgs, citādi tam nebūtu vaļas nosodīšanai. Nosodīšanas netaisnīgums, kā jau visi meli, vājina patvarīgā nosodītāja jau tā niecīgo apziņu, tāpēc viņam rodas ārkārtīgs zaudējums; turpretim netaisni nopeltnis tikai iegūst, jo pastiprina savu magnetu pievilkdams jaunas auras. Var jautāt – kādēļ vajadzīgi grāmatā “Sirds” ētiskie prātojumi? Bet, vispirmām kārtām, jāatgādina par Sirds higienu. Sirds higiēna ir jāuzskata par nepieciešamu nodarbošanos. Jāatmet visi spriedelējumi par abstrakto ētiku. Labs ir tas, kas veselīgs visos izmērījumos.

347.

Cilvēki nosoda Mācību par to, ka tā nenosoda tuvāko. Var gan iedomāties, cik daudz jaunu klausītāju spēj pieaicināt kaimiņa nosodīšana! Tāds kavēklis būs visdrūmākais aizsegs augšupejas ceļā.

348.

Kur radušies nosodīšanas tārpi, tur ražu nevar gaidīt.

Izsekosim starpību starp nosodīšanu un taisnīgu tiesu. Katrs saprot, ka var būt tādi noziegumi, kad neizbēgama skarba tiesa, bet zem ikdienišķas nosodīšanas jāsaprot paviršs un kaitīgs vārds.

Nereti cilvēki kādu nosodot mēģina to piespiest rīkoties tā, kā viņiem gribas. Cilvēki negrib saprast, ka katram putnam ir sava dziesma. Var šādu dziedoni nogalināt, bet nevar viņu piespiest izteikties viņam svešās skaņās.

Ļoti skumji redzēt, cik varmācīgi cilvēki izturas pret svešu gribu, bet vēl skumjāk, ja šāda ielaušanās notiek vidē, kur apgūst labā mācību. Laiks saprast, ka nedrīkst piesārņot izplatījumu ar nepārdomātiem nosodījumiem. To tuvumā stāv arī apmelošana. Katra kroplīga varmācība būs arī šķērslis saskarei ar Mums.

349.

Cilvēkiem ir jāatbrīvojas no katras augstprātības attiecībā pret visu tiem neizprotamo. Arvien var novērot, ka nezinātāji izsaka apvainojošus spriedumus par visu, kas tiem

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

nepieejams. Nepieciešams, lai zinātnieki pirmie parādītu piemēru, kas atbilstu plašām hipotēžu iespējamībām. Evolūcija ir pilnīgi izslēgta tur, kur cilvēki neatzīst bezrobežīgas izzināšanas iespējamības. Atkārtoju, pilnveidošanās panākumi sākas ar sevis pilnveidošanu.

Ikvienam, kas vēlas pievienoties Lielajai kalpošanai, jāatbrīvojas no augstprātības.

30. apakšnodaļa: Sairums. Dzīvie mironi

350.

Dzīves iekārta tik ļoti atsvešinājusies no Kosmiskā Magneta, ka visas cilvēku radītās sekas pieņem briesmīgus veidus. Spēku attīstība sākusi plūst pa gultni, kas virza uz iznīcību. Tā iemiesojas miljoniem tumšu dvēseļu; dvēseles, kas zaudējušas sakaru ar garu. Tik daudzus gadsimtus ļoti daudzas dvēseles tiekušās uz sadzīvi, bet nevis uz esamību; un dzīvi ir virzījušas šīs iekāres. Pasaules karma ir ikvienas darbības atspoguļojums. Un cilvēces glābšana var nākt tikai no iekšējām zināšanām. Šim nolūkam tad arī jāatmodina labākās enerģijas, jo kosmiskā Taisnība izpaužas tur, kur ir pievilksme.

351.

Cilvēki nepadomā par ārdošajām darbībām un to sekām. Kā lai novērš briesmīgās emanācijas, ja apgalvo, ka infekciju izplata tieši šīs emanācijas, tātad katrai ārdošajai darbībai jāatrod sev pretinde. Jānostiprinās to ugunīgo enerģiju meklējumos, kas spēj pretoties šīm indīgajām emanācijām. Tiekšanās uz Augstāko Tēlu dos garam līdzsvaru. Jēdzienu attīrīšana, tiekšanās uz augstākiem meklējumiem dos pretindi pret domāšanas trūdēšanu. Tāpēc ar labā meklējumiem jānovērš katra drūma trūdēšana. Izplatījuma uguns spēj tumsas fluīdus izkļiedēt.

352.

Kas zaimo pašu viscēlāko, tas apliecina savu sairšanu. Trūdu smirdoņa izplata drausmīgais noliedzējs. Tas nedomā par savu neatvairāmo sabrukumu. Cilvēki negrib ievērot, ko tie sev gatavo. Katrs slepkava sapņo, ka izbēgs sodam. Kā gan viņš to iespēs?

353.

Tāpat kā runāju par vecā un jaunā mijattieksmēm, tā teikšu arī par iekšējā attieksmēm pret ārējo. Kādreiz cilvēki mācījās melot un izlikties un saņēma uzslavu par liekulību, tagad šādi priekšmeti atcelti, jo šīs īpašības jau kļuvušas par iedzimtām. Patiešām, jāpievērš uzmanība iekšējā traģiskajai nesaskaņai ar ārējo. Vai gan var sagaidīt sevišķus panākumus augstās enerģijas apgūšanā, ja pastāv šāda postoša disharmonija?! Cilvēki nonākuši līdz tādai truluma pakāpei, ka pat nespēj iedomāties, ka cilvēks varētu nest sevī ir draugu ir ienaidnieku nemitīgā cīņā. Nevar būt varenā

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

spēka saimnieks, kad uz sejas maska un sirdī duncis. Nav iespējama veiksmē, ja nedalāmais organisms atrodas nepārtrauktā šķelšanās stāvoklī. Mēs runājam par vienotību, lai ikviens saprastu, ka tā attiecināma ne tik vien uz tuvākajiem, bet arī uz sevi pašu. Tāda iekšēja skaldīšanās jau ir trūdēšana un pašiznīcināšanās.

Sarunās par Brālību ne bez iemesla tik bieži min vienotību. Vajag dziļi izprast šādas kādības jēgu.

354.

Brālība iemāca iznīcināt robežas, kur iespējams sasniegt lietderīgas sekas. Daudzi atrodas jau tādā trūdēšanas stāvoklī, ka vielas saviļņojuma vietā var notikt vienīgi izplatījuma infekcija. Katrs Brālības māceklis saprot, kur pieskārsme jau vairs nav iespējama.

355.

Jums taisnība, piemētot, ka sevišķi postoša tieši ir iekšējā trūdēšana. Var laimēt visos procesos, var sastapt jaunus dārgumus, bet iekšējā trūdēšana spēj aizdzīt pašu vislabāko draugu. Kad gaisā piparu putekļi, visi sāk šķaudīt. Tāpat imperils spēj izplatīties. Jūs ne reizi vien esat redzējuši, ka tuvojušies jauni apstākļi, bet tie ir jāsaņem. Tāpēc, beidzot, jāsaprot, ka imperils ir lipīgs! Nedrīkst izturēties vieglprātīgi pret trūdēšanu! Šis process ir lipīgs kā spītālība. Ir iespējama vai nu nostiprināšanās vai trūdēšana, trešā stāvokļa nevar būt. Nedrīkst ieteikt nostiprināt varmācīgi. Draudzīgums nav patvarība. Sirds izaugsmi neveicina pātaga, skaisto dārzu iespējams audzināt tikai ar skaistām rīcībām. Hierarhijas apvairošana nav izlabojama.

356.

Var izšķirt divu tipu cilvēkus – degošos un trūdošos. Tie ir kā divi poli. Viņi nekad viens otru nesapratīs. Un arī Smalkajā Pasaulē var izšķirt divas nometnes. Trūdošos ļoti grūti aizdegt. Vajadzīgs sevišķs satricinājums, lai aizdegtos sirds embrijs. Cilvēki no Zemes atnāk ar izveidotu raksturu un tajā pašā virzienā kļūst arī Smalkajā Pasaulē. Ļoti nopūlamies ar šiem trūdošajiem. Mēs pielietojam spēcīgas izjūtas, lai vibrācijas atmodinātu snaudošās sirdis. Pie tam tiek zaudēts daudz enerģijas, bet cilvēki nesaprot kādi ārkārtīgi līdzekļi tiek pielietoti, lai sirdis iedegtos un iemācītos saspringt enerģiju.

Pie Mums ciena Domātāja novēlējumu par siržu atmodināšanu. Viņš sacīja: “Guloša sirds līdzīga kapam. Tās alga – trūdēšana. Šī trūdēšana izplata sairumu. Lai liktenis mūs pasargā no sairuma.”

357.

Nepiedzīvojuši ārsti cenšas iedzīt slimību iekšienē, lai, kaut uz laiku, novērstu bīstamās pazīmes – tā tiek radīti slimību perēkļi. Bet piedzīvojis ārsts pacentīsies

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

izdabūt slimības dīgli uz āru, lai to jau laikus iznīdētu. Tādi pati metode jāpielieto arī dzīves slimībās. Labāk lai pārdzīvo krīzi, nekā bīstamais sairums pārņem visu organismu. Lūzumu var pārdzīvot, un šāds satricinājums spēj atmodināt dzīvībai jaunus spēkus. Bet sairšana un trūdēšana inficēs visu apkārtējo.

358.

Ceļā neatpūties zem satrūnējoša koka. Dzīvē nepieskaries cilvēkiem ar izdzisušu apziņu. Apziņas neattīstība nav tik lipīga, kā izdzisusi apziņa. Izdzisusi apziņa ir īsts vampīrs. Nav iespējams no ārienes aizpildīt tumšas apziņas bezdibeni. Šie cilvēki patiešām veltīgi izsūc enerģiju. Pēc saskares ar tiem rodas bezgalīgs nogurums. No tiem vajag izvairīties kā no smirdoņas, ierobežojot trūdēšanas fluīdus. Nav viegli noteikt neattīstības un izdziestības robežu. Bet viena kādība būs neapšaubāma. Neattīstību pavadīs, vai arī spēj pavadīt, uzticības trīsas, bet izdzisušais krāters būs pelnu un sēra pilns. Mācība neliedz dot enerģiju neattīstītas apziņas pacelšanai, bet ir tāda izdzišanas pakāpe, kad nav iespējams piepildīt bezdibeni ar jaunu vielu. Tikai kataklizma ar negaidītām briesmām spēj izkausēt sastingušo lavu.

Paturiet prātā apziņas dārgumu uzkrājumus. Kosma vielas trīsas ierosina atmodināmās apziņas pulsāciju. Patiešām, zināšanas varavīksne izriet no apziņas trīsām. Redzamā upe no neredzamās iztekas.

Ar visu pagātnes pieredzes un ar visu nākotnes sasniegumu palīdzību paturiet prātā apziņu.

359.

Mirusi apziņa līdzīga čaumalai, kurai zudis grauds. Pilnīgas izkušanas, citiem vārdiem sakot, nāves jēdziens, pieder pie psihiskās enerģijas produktiem. Var iedomāties tādas apziņas atrofiju, kuru nebaro traukšanās un kura nemanāmi sairst smalkāko enerģiju plūsmā, netverami un neatgūstami.

Runā par nepieciešamību stiprināt prātu ar grāmatām – tā būs ārēja norise. Bet bez tiekšanās prāta stiprināšana būs formāla un neauglīga. Tiekšanās impulsam jāizriet no iekšienes, neatkarīgi no ārējiem cēloņiem. Dzīves klizmas nedrīkst ietekmēt tiekšanās kādību. Pamatimpulss, kas no minerāla šūniņas izveidojis cilvēcisko indivīdu, nedrīkst sastingt, kad minerāla šūniņa uzslējusies kājās. Tad arī ir jātop pārsātinātiem ar visu bijušo un jārodas neatvairāmai tieksmei uz priekšu. Zaudējot tiekšanos cilvēks mitējas saukties par apzinīgu būtni.

Apziņas sairšanas momenti raksturīgi atspoguļojas fiziskajos izstarojumos. Var redzēt it kā pelēkas gāzes mutuļus, kas plūst lejup no saules pinuma, tas liecina, ka mums darīšana ar enerģiju, īsi sakot – varenais AUM pārvērties pelnos. Jau bērnībā mēs redzam, kā tiekšanās pārvēršas pelnos.

Dārzniek, pieej un ar smaidu noņem putekļus no ziedlapiņas! Smails – it kā varenā AUM spārni. Dārzniek, tu esi izvēlēties rūpes par puķēm. Izplatījuma skaņas priekā san rīta blāzmas zieds. Var domāt par tālajām pasaulēm.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

360.

Ļaunāks par karu un mēri, un par zemestrīci, ļaunāks par visām nelaimēm ir apziņas sairums. Tas piezogas nepamanīts, tas pastrādā tādus darbus, par kuriem šausmināsies nākotnes vēsture. Cilvēki zaudē savas cieņas pazīmes. Viņi kļūst ne tikai ļaunāki, viņi aizmirst pat to, ka viņiem jāveido nākamā paaudze. Un rakstnieki rādīs visatbaidošākos tēlus, un niecības būs par soģiem.

Atcerieties, kā sacīts “Višnu Puranās”, starp šiem norādījumiem var sazīmēt pašreizējās dienas. Varētu likties, ka aprakstītais baigais laiks pārspīlēts, bet paraugieties uz notiekošo un būsiet vienisprātis, ka senie pareģojumi bijuši pat pamazināti. Tā cilvēki, uzrādot īstu, sajukumu, nevēlējās izlasīt senos atgādinājumus.

Bet sevišķi briesmīgi, ka arī pašreiz vairākums negrib saprast notiekošo. Viņi dejo un tīrģojas, un pat uzskata, ka tieši tagad pienācis viņu sasniegumu uzplaukums. Salīdziniet notiekošo ar dažiem pagrimuma laikmetiem – vai tad tiešām neatradīsiet kopējas pazīmes? Cilvēki tieši tāpat sapņoja par dažādām paverdzināšanām un uzskatīja, ka viņi ir likumīgie pasaules iekarotāji, un cik pēkšņi sagruva šie Bābeles torņi! Daudz simbolu atstāts cilvēcei, bet tie kļuvuši līdzīgi plēnējošām drupām.

Domātājs paredzēja šīs nelaimes, viņš sacīja: “Neskaitiet dienas, kad no jums prasīs atbildi par visām viltībām; labāk nomazgājieties jau šodien!”

361.

Staigājošie miroņi – tā dēvēja cilvēkus, kuros bija izbeigusi darboties pamatenerģija. Varētu minēt daudzus cilvēkus, kuros jau joprojām izpaudās fiziskās funkcijas, bet viņu enerģija jau sāka pamirt. Par šādiem cilvēkiem var liecināt kā par miroņiem – būtiski tie arī ir miroņi. Tie jau vairs nevar piederēt pie zemes. Tie gan vēl kustas, guļ, un izrunā skaņas, bet astrālais ķermenis – čaula taču arī kustas, un ir redzams. Ļoti attīstīti cilvēki spēj izjaust šādus uz Zemes aizmirstus miroņus. Šāda novērošanas spēja parasti piemīt tiem, kas jau daudzkārt ir uzturējušies dažādās pasaulēs.

362.

Jautās – vai ilgi zemes virsū var klaiņāt tā dēvētie dzīvie miroņi? Var diezgan ilgi, atkarībā no viņu dzīvnieciskās pieķeršanās blīvībai pasaulei. Psihiskā enerģija viņus atstās, izstarojumi kļūs niecīgi, un mazais aparāts uzrādīs nāves pazīmes. Šādi staigājošie miroņi viegli pakļausies svešu personu ietekmei. Nevienam nepārliecinot tie atkārtos savu bijušo dievu tukšos vārdus. Veltīgi ārsti pētīs viņu aortu, konstatēdami sirds vārstuļu slimību. Šādus miroņus dažreiz nojauš daži dzīvnieki. Nereti šādi miroņi paliek lielu pasākumu priekšgalā, bet nedzīvā čaula iekļūst visur. Staigājošie miroņi ļoti pieķērušies dzīvei, jo neizprot stāvokļa nomaiņu. Tie baidās no nāves.

363.

Dzīvie miroņi iemiesojas līdz tam laikam, kamēr vēl nav notikusi pilnīga augstākās triādes atdalīšanās no zemākiem principiem. Bet miegains psihiskās enerģijas stāvoklis vai tiekšanās trūkums cilvēkā, jau dod tiesības viņu uzskatīt par garīgu

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

mironi. Jo tādā stāvoklī tikai ļoti retos gadījumos, kāda liela satricinājuma iespaidā, var notikt enerģijas Atmošanās.

364.

Nav jāaizmirst, ka daudzi vispār nesapratīs neviena vārda par psihisko enerģiju. Viņi to neatzīst, kā neatzīst zibeni cilvēks, kas to nekad nav redzējis. Tāpat ir cilvēki, kuri vispār neapjēdz kas ir doma. Tādu ļaužu pazīme ir nevis anafalbētisms, bet sirds nocietināšana – tādu miroņu nav mazums.

365.

Sacīsim arī tam, kurš bīstas jebkura jauninājuma – tie trūds. Šis process sākas daudz agrāk, nekā fiziskās slimības. Kā iespējams pamanīt sabrukuma sākuma iezīmes? Tikai pieļāvumu (hipotēžu) nekustīgumā. Kā iespējams konstatēt, kad sabrukums kļūst kaitīgs sabiedrībai? Tad, kad kūtro apziņa uzskata vienkopu par kaitīgām blēņām. Vajag izvairīties no šādiem dzīviem miroņiem. Vajag saprast, ka pat vismazākā saskare ar šādiem organismiem ir kaitīga. Te nekrīt svarā radniecības jautājums. Skaidra apziņa vecā miesā ir cienījama, jo tad būtībā nekāda vecuma arī nav. Bet priekšlaicīga trūdēšana izplata visapkārt neciešamu smirdoņu.

Kad Buda mēdza nosaukt cilvēku par smirdošu, tad Viņš, vispirmā kārtā, domāja par garīgo apziņu. Šis gangrēnas process nepakļaujas ārstēšanai. Mūsu pasākumos izvairīties skart šādus ļaudis. Šķiest laiku viņu labā nozīmē atraut kumosu gaidošam izsalkušam.

366.

Neticība nav tikai garīgo pārrunu objekts vien. Tā attiecināšana uz visām zinību nozarēm. Īpaša ļaužu suga pakļauta neticībai. Šie ļaudis laupa sev katru spēju radīt. Tie nespēj kļūt par izgudrotājiem. Tie nepazīst iedvesmas. Šādi neticīgie var apgrūtināt evolūcijas kustību. Viņu ir daudz un tie prot nosodīt it visu, kas neietilpst viņu apziņā. Neņemsim piemēru no šiem dzīvajiem miroņiem.

367.

Postoša ir apmierinātības izjūta, tā rada pārsātināšanos un paralizē enerģiju. Smalkajā Pasaulē var novērot šādu paralītiķu visnožēlojamāko likteni. Bet to mazumiņu, ko tie paspējuši uzkrāt zemes dzīvē, iznīcina enerģijas paralīze. Klejojošām ēnām līdzīgi tie nespēj attīstīties, jo bez enerģijas nav iespējama augšupeja. Jums var jautāt – kuru liktenis drūmāks, šādu paralītiķu vai ļauno nīdēju? Grūti atbildēt.

Nīdēji spēj ciest un tādējādi šķīstīties, bet paralītiķi, enerģijai nedarbojoties, zaudē progresu iespēju. Vai tad nav labāk dziļi ciest, bet paturēt kustības iespēju? Mokas, kas šķīstī, ir labākas, nekā bezspēcīga trūdēšana. Naidis var pārvērsties mīlestībā, bet paralīze ir nakts drausmas. Šāda nevarīga sabrukšanas nevar novest pie Brālības. Atsevišķu locekļu paralīzi iespējams pārvarēt ar gribu, bet ja pats enerģijas pamats bez rosmes, tad kā lai izpaužas pavēle? Daudz klaiņo tādu dzīvu miroņu!

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

368.

U. saprot dzīvo miroņu nozīmi. Parasti šāda parādība izsauc daudz pārpratumu. Cilvēki redz, ka par dzīviem miroņiem nosauktas personas turpina staigāt pa Zemi un tā rodas šaubas par norādījumu pareizību. Bet kādēļ izpratni ierobežot tikai ārējām fiziskām izpausmēm? Aparāts uzrāda nāvi un šāds norādījums daudz svarīgāks par fizisko acīmredzamību.

Mēs varam nosaukt vairākus dzīvus miroņus starp amatpersonām, katrā no tiem ir arī fiziska slimība, bet tā būs tikai blakus cēlonis. Bet galvenais tas, ka smalkais ķermenis atrodas iziešanas stadijā un dažreiz vairs neietilpst fiziskajā pilnīgi. Šādi manekeni jau vairs nespēj patstāvīgi radīt. Paši to nemanīdami tie iet citu pavadā. Viņi ļoti piesaistījušies Zemei un ar šausmām domā par nāvi. Viņi nojauš, ka vairs pilnībā nepieder zemes dzīvei. Parasti viņi ir tā saucamie materiālisti, jo baidās pat no mājiena par dzīves turpināšanos smalkajā ķermenī. Varbūt viņi baidās ieskatīties savos personīgajos darījumos? Tā vai citādi, šādus dzīvus miroņus var pazīt un uzskatīt par tukšām čaulām. Zinu, ka šādi manekeni ļoti saskaitīsies, ja viņus nosauks īstā vārdā. Nedarīsim to, jo jūs jau zināt, par kuru runāju. Tāpat zināt, kuru saucam par tukšu vietu.

Nemērīsim ar Zemes mēriem, bet ielūkosimies nākotnē. Daudzas rīcības var nosaukt par bezprātu, bet pie attiecību sarežģītības pat Džinus un bezprāšus nevar iznīcināt nekavējoties. Mēs atrodamies pasaules notikumu viļņos, neiespējami pārgriezt mezglus, kas var izsaukt katastrofu. Ļaudis nereti Mums ieteic likvidēt dažus apstākļus, bet neparedz, ka šādu saišu gali var kļūt viņiem par slazdu.

Mums daudz rūpju. Atkārtēju to, jo cilvēki Mūs uzskata par naiviem sludinātājiem mākoņos ar arfām rokās.

Pietiks attēlot Mūsu rūpes un darbu.

31. apakšnodaļa: Narkotikas. Ārprāts

369.

Seno laiku cilvēks bija daudz rupjāks un lai pieskartos smalkajām enerģijām, viņam vajadzēja mehāniskus ritmus un rituālus. Tagad, kad nervu sistēma ievērojami izsmalcinājusies, var atgādināt, ka griba un doma ir cilvēka dabīgi atribūti – tāpat, tos arī dabīgi jāizmanto.

Nav gudri domas uzbudināt ar narkotikām, jo šādi mežonīgi paņēmieni atsauksies uz nākamajām paaudzēm. Var sacīt, ka varmācīgie uzbudinātāji pēc sava kaitīguma līdzinās smagākai saslīmšanai. Starpība tikai tā, ka slimība var atsaukties ātrāk, bet narkotikas toties atspoguļosies vēl daudzās paaudzēs. Cilvēks maz domā par nākotni un nevēlas tajā ņemt dalību.

370.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Patiesi, varmācības ceļš līdzinās narkozes ceļam. Tam, kas lietojis narkozes indi, indes deva jāpalielina. Tāpat arī varmācība pastāvīgi jākāpina, novedot to līdz ārprātam. Varmācības pārrāvums draud ar tumšo spēku varu. Tāpēc varmācība neiederas evolūcijā. Apzinīgums ir pretrunā varmācībai. Bet neapzinīgums ir visas uzbūves bojā eja.

371.

Narkotisko vielu jautājumā jāpiemetina – tās prasa pakāpenisku devas palielināšanu. Kā īstas tumsas važas, tās nostāda cilvēku bezizejas stāvoklī. Narkotisko vielu vergs, pat vēlēdamies no tām atsacīties, nespēj to izdarīt, nekaitējot pats sev. Devas palielinājums ir nāvējošs, bet arī atsacīšanās var būt nāvējoša. Protams, cītīga suģestija vai pašsuģestija dos glābjošu izeju. Bet parasti laba iedvesma un narkozes tumsa nedzīvos zem viena jumta.

372.

Alkoholisms un opijs ir kroplīgs mēģinājums tuvoties Ugunīgajai Pasaulei. Ja Samadhi ir Augstākās Uguns dabiskā izpausme, tad alkohola liesma ir Uguns iznīcināšana. Tiesa, narkotikas vielas rada uguns tuvības (izjūtu) ilūziju, bet tās uz ilgu laiku kļūst par traucējumu īstās Agni enerģijas apgūšanai. Nekas nesagādā tādu nelaimi Smalkajā Pasaulē, kā šādi pret dabīgi mēģinājumi izraisīt Uguni bez attiecīgas šķīstīšanās. Var iedomāties, kā dzērājs Smalkajā Pasaulē mocās ne vien alkohola alkās, bet vēl jo vairāk cieš no nedabiski izpaustās Uguns, kas spēcīnāšanas vietā sadedzina audus pirms laika. Pavisam citādi notiek smalkā ķermeņa sadegšana pārejot Ugunīgajā Pasaulē. Tas uzliesmo kā nevajadzīga čaula, izjūtot atbrīvošanos, bet kā it visam Dabā, tam jānotiek saskaņā ar pamatlikumu un tas necieš varmācību.

373.

Tā Mēs sniedzam Mūsu līdzekli darbības nostiprināšanai, bet Mēs esam noteikti pret narkotiskajiem līdzekļiem, kas apklusina un nonāvē intelektu. Kā gan attīstīsies domu kādība, kas tik vajadzīga nākamai dzīvei, ja mēs to notrulināsim ar indi? Bet medicīna neskopojas ar dzīvo miroņu ražošanu!

374.

Niknums, šaubas, neuzticēšanās, nepacietība, slinkums un citi tumsas iedvesmojumi nošķir zemes Pasauli no Augstākajām Sfērām. Cilvēki, labuma ceļa vietā, cenšas aizvietot gara ekstāzi ar dažām narkotiskām vielām, kas rada viņpasaules dzīves ilūziju. Ievērojiet, ka daudzās reliģijās kā vēlāki papildinātāji ieviesti ļoti izsmalcināti narkotisko vielu sastāvi, lai mākslīgi paceltu apziņu pāri zemes stāvoklim. Protams, liels ir šādu patvarīgu līdzekļu kļūdīgums, tie ne tikai neapvieno Pasaules, bet, gluži otrādi, - atsvešina un padara apziņu rupjāku. Tāpat arī Zemes dzīve pārpilna visādām indēm, ar kurām cilvēki cits citu tik laipni pacienā. Visu laikmetu Skolotāji mācījuši cilvēcei skaidrus ceļus, lai tā spētu stāties sakaros ar Augstākajām Pasaulēm, bet tikai retie izvēlējušies sirds norādīto ceļu. Sevišķi būtu ņemama vērā atbrīvošanās no indēm. Saīndēta ir jau lielākā augsnes daļa, jau saīndēta virsma pāri zemei. Bez

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

narkotiskajām vielām, cilvēki izgudrojuši daudzas briesmīgas vielas, kuras, atveseļošanas vietā, nes garīgu nāvi. Indīgu izgarojumu masas smacē pilsētas. Cilvēki domā par daudzu tādu vielu ražošanu, kuras tiek ieskatītas par daudz nāvīgākām, nekā narkotiskās vielas. Narkotiskās vielas kaitē pašiem lietotājiem, bet nāvīgās gāzes plosa visu dzīvo. Nav iespējams pietiekoši nosodīt narkotiskās vielas, bet arī nāvīgos izgudrojumus nav iespējams pietiekoši nosodīt. Cilvēki kādreiz kļūdījās ekstāzes ilūzijas labad, bet tagad cilvēki nepavisam nekaunas nonāvēt intelektu un tuvinieku garu, nosaucot šādu slepkavību par zinātnes sasniegumu.

375.

Pareizi – vājprātīgo skaits ir drausmīgi liels. Vajag tos ne tikai ārstēt, bet arī atrast viņu vairošanās cēloni. Arī plānprātībai vajadzētu uzraudzības. Vājprātība ir lipīga. Bērnu plānprātība liecina par visas dzīves anormalitāti. Cilvēki piekrīt, ka dzīves apstākļi neveselīgi; un tomēr katru atveseļošanās padomu saņems naidīgi. Šai apstākļi ir pamatu satricinājuma šausmas. Briesmīgi, ja visvērtīgākās lietas apdraudētas! Saudzībai jāizpaužas visā dzīvē. Kad norādu uz vienotību, tas nozīmē, ka norādu uz eksploziju iespēju. Ugunīgu eksploziju vidū vajag iet kā pa stigu.

376.

Ir daudz ārprāta cēloņu. Neattaisnosimies vienīgi ar apsēstību, bet padomāsim visas ekscesu neijēdzības. Tāpat neaizmirsīsim, ka vēlēšanās izvairīties no karmas, var radīt apziņas lūzumus. Cilvēks nojauš, kaut ko neizbēgamu un tik ļoti sasprindzē gribu, ka notiek apziņas aptumšošanās. Bez tam var būt arī smadzeņu slimības. Ārprāta mazināšanās atkarājas no ārstiem. Bez tam arī kooperācijas ideja te radīs pestījošu palīdzību.

Cilvēci izglābs no ārprāta pareiza evolūcija.

32. apakšnodaļa: Vienīgā izeja – pareiza evolūcija. Jāapjēdz Smalkās Pasaules realitāte

377.

Daži uzstāj, lai dzīve uz Zemes būtu zemes dzīve. Ko tad viņi saprot zem šīs zemes eksistences? Viņi gatavi noraidīt visus pārzemes jēdzienus. Viņi ar visu augstāko jēdzienu pazemināšanu grib dzīvi pārvērst par zemisku un vulgāru. Viņi aizmirst, ka nekas nevar būt zemes, kas nepiederētu Kosmosam. Katrs akmens ir Visuma daļa.

Bet cilvēki taču nav cūkas, kas nespēj paskatīties uz debesīm. Katrs dzīvo nevis no zemes atmesliem, bet no augstākām emanācijām. Bet, starp citu, visos gadu tūkstošos, daudzi nikni aicinājuši uz vienkāršu zemes eksistenci. Ne tikai ateisti, bet arī teisti, noliedzot Smalko un Augstāko Pasauli, izrādījās vienā un tajā pašā nometnē. Neiespējami iedomāties, kādēļ tikai dzīves sākotņu noliegšanā šādi pretinieki ir

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

sapratušies? Bez neizglītības iedarbojas arī bailes. Cilvēki neiedrošinās palūkoties uz visbrīnīšķīgāko. Var pabrīnīties, ka zināšanas nepalīdzēja pietuvoties smalki – fiziskajam novadam.

378.

Cilvēks bieži sev kaitē, aizliedzot pat domāt par Smalko Pasauli, iztēlojoties to kā kaut ko neiedomājamu. Smalkā Pasaule jāiedomājas kā mūsu labāko jūtu pats uzlabotākais stāvoklis. Tikai tādējādi iespējams sagatavot sevi Smalkās Pasaules labākajam novietojumam.

379.

Tomēr, kā rīkoties ar neticīgajiem, kas visur cenšas radīt plaisas. Viņu ir ļoti daudz, savā tumsonībā tie ir ļoti trokšņaini un uzbāzīgi. Kā līdzeklis pret tiem noder daži zinātniski argumenti. Viņi necieš, kad pierāda viņu spriedumu ārkārtīgo relativitāti. Par laimi zinātne dažādās nozarēs palīdz apgaismot evolūcijas ceļus. Nejēgas, protams, ietiepīgi paliks pie sen atmestiem jēdzieniem. Tiem netīk, ja viņiem prasa pierādījumus. Viņu cenšanās aizsegties ar zinātniskiem terminiem pierāda vienīgi priekšstatu šaurību. Dažreiz ir lietderīgi pieskarties šim konservatīvismam, cik dziļi ir traucējumi, kas kavē evolūcijas brīvību. Nav jāskumst par šādu apkaunojošu apziņu esamību. Katrs vārds, kas tās iekustina, ir jau derīga sēja. Pat lai ņirgājas, taču vielas saviļņojums tomēr notiks.

380.

Relativitāte un nepilnība ir ikvienas dzīves raksturīga parādība, bet tieši viņas atver durvis uz nākotni. Cilvēki, kas savu nepilnību padara par šķērslī, ar to tikai pierāda savu nobeigtību, citiem vārdiem runājot, savu nederīgumu. Kustības procesā nobeigtība ir neiespējama. Pareizo ceļu iespējams apstiprināt vienīgi pilnveidojoties ugunīgajos viesuļos. Pie šīs pašas pilnveidošanās noved arī dažāda veida laicīgās mocekļības – varoņdarbi, heroiskas rīcības, jo šādos sasprindzinājumos iekvēlojas sirds visdažādākā uguns. Protams, mocekļība nav jāsaprot tikai fiziskā nozīmē vien, svarīgākais vienmēr norisinās garā. Sirds darbība var būt gandrīz vai parasta, bet gara spriegums būs neparasts.

Tāpēc ir nepieciešami izprast garīgā varoņdarba nozīmi. Uguns sārti jau kļuvuši reti, bet sevišķi gara mocekļības pastiprinās. Kad Smalkā Pasaule tuvojas fiziskajai, tad tā tam arī jābūt. Tas nav nekāds brīnums, ja fiziski kustība pārvēršas garīgajā. Neaizmirsīsim pārveidošanās simbolu, kurā parādīta fiziskās esamības transformācija smalkajā. Ir doti daudzi simboli, kā evolūcijas ceļa rādītāji, bet cilvēce tos uzņem abstrakti.

381.

Pat zemes dzīvē cilvēki pārveido savu ārējo izskatu atkarībā no kaislībām. Cik daudzkārt spēcīgāk šī taisnīgā īpašība pastiprināsies Smalkajā Pasaulē! Jūs jau esat

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

redzējuši, kā pārveidojas Smalkās Pasaules iemītnieki, cits apskaidrojas, cits aptumšojas un kļūst pat līdz visaugstākajai pakāpei neglīts. Neviens uz Zemes, ar maziem izņēmumiem, negrib saprast, cik ļoti taisnīgs ir tāds pašpārveidošanās likums. Cilvēki nedomā, ka viņiem jau priekšlaikus būtu jāaprunājas kaut vai par savu izskatu. Katra liekulīga smaida saindēta doma uzzied Smalkajā Pasaulē pēc nopelniem. Kad Agni nav bijusi ierosināta darbībai, tad īstās būtības kroplīgā grimase ir tikpat kā neizdzēšama. Bez tam, reti kādam dusmu niknuma izķēmotam ir pietiekami daudz saprāta, lai savlaicīgi pievērstos Gaismai. Pēc progresijas likuma viņš slīdēs tumšajos bezdibeņos, kamēr nenotiks pārmaiņa, bieži izraisīdama pat paša aptumšotā pretošanos.

Ne aiz bailēm no kaut kāda soda, bet paredzot savu likteni, cilvēkiem vajadzētu uzsākt šķīstīšanos. Ikviens sev atmērīs nevis pēc barguma, bet pēc taisnīguma principa. Domai par šķīstīšanos jānoved pie Uguns atskārsmes. Ugunīgās kristības ir pats gudrākais nolikums, bet kā tas var realizēties, ja sirds nav kļuvusi mīkstāka un joprojām ir cietsirdības pārņemta. Drausmīga ir cietsirdības maska, to nevar noņemt un nevar seju nomazgāt, kā bronzas slimības gadījumā. Cietsirdība – nikna slimība! Pat zvērs uzbrūk cietsirdīgai būtnei. Tātad, atgādinu par nenomazgājamām sejām, kuras aizmirsušas sirdi. Ugunīgo Pasauli, Gaismas Hierarhiju!

382.

Slimība var ilgu laiku perināties cilvēkā, bet kamēr tā nebūs rupjā veidā fiziski izpaudusies, neviens laicīgais ārsts to neatzīs. Veltīgi desmit praviešu un gaišreģu būs apliecinājuši apslēpto slimību, viņus tomēr nosauks par meļiem, jo nebūs vēl iestājusies slimības rupjākā stadija. Tāpat arī attiecībā uz visu citu cilvēce ir audzinājusi sevi pamatojoties uz rupjajām formām, izskauzdamā jebkuru izsmalcinātību un jūtzinību. Pat Smalkās Pasaules visuzmācīgākās pazīmes ir nogremdētas aizmirstībā. Neviens negrib ne zināt, ne saskatīt cik liels ir to vārdu daudzums, kas visās valodās pavisam noteikti runā par Smalko Pasauli. Ņemsim kaut vai tik iemīļotu vārdu kā iedvesma. Kāds taču iedvesa, vai arī no kaut kā tika iedvests. Vārds pavisam skaidri norāda uz kaut kā no ārienes, bet cilvēki atkārtoti tieši Smalkās Pasaules jēdzienu gluži bez kādas sajēgas. Vajag tikai padomāt, cik daudz zīmju visā pasaulē un tomēr kaut kas aizklāj acis. Vai gan ne tumsa?

383.

Cilvēki bieži izjūt neizskaidrojamu pacilātības vai nospīstības stāvokli. Viņi to drīzāk piedēvēs savam kuņģim, nekā apjēgs, ka tā ir labu vai tumšu spēku tuvošanās. Un tomēr šādas parādības mēdz būt biežas un spēcīgas. Cilvēki bieži izjūt pieskārienus vai dūrienus. Viņi šādas parādības attiecina uz zirnekļa tīmekļiem vai putekļiem, bet viņiem neienāk prātā, ka tā varētu pieskarties Smalkās Pasaules būtnei! Ne mazāk bieži cilvēki dzird kustēšanos un čaboņu, bet domā par pelēm un simtkājiem, lai tikai noraidītu katru priekšstatu par tālo Pasauli. Tie paši cilvēki žēlosies, ka Smalkā Pasaule neparādās. Bet smalkās kustības taču nelīdzināsies vesera triecieniem! Tāpat kā visā, jāpielaiž un bezgalīgi jāizpēta arī Smalkās Pasaules tuvošanās. Mums nevajag nosodīt to, kam neesam pat papūlējušies pievērst uzmanību.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Ja nu cilvēkiem gadās laime redzēt Ugunīgo Būtni, tad, vispirms, viņi domās par dēmonu. Tik samaitāta ir tagadnes apziņa. Šādu kroplību nosauks par skepticismu, par kritiku un par erudīciju, kad visatbilstošākais nosaukums te būtu – trulums.

384.

U. prata saglabāt īstas attiecības ar Smalko Pasauli. Pamatošu, kādēļ saucam tās par īstām. Cilvēki parasti vispār noliedz Smalkās Pasaules eksistenci, un ar šādiem meliem viņi zaimo. Bet citi, kaut arī atzīst Smalko Pasauli, attiecas pret to ar aizspriedumiem. Šāda kroplīga attieksme bieži maz atšķiras no zaimiem. Nav grūti saprast, cik kaitīga šāda attieksme kosmiskā nozīmē. Abi šie maldi saindē atmosfēru un atgriež to, kam vajadzētu būt zemes dzīves līdzstrādniekam.

Neiespējami gaidīt Smalkās Pasaules tuvošanos, ja no Zemes to noliegs, nolādēs un baidīsies no tās. Īsta attieksme Smalko Pasauli pieņems mierīgi, godīgi un labprātīgi. Labvēlības magnēts darbojas visās pasaulēs. Kā gan var noliegt to, kas eksistē tāpat kā mēs paši?!

Jāatzīst ne tikai gara nemirstība, bet jāiemācās arī tuvoties visām citām Bezrobežības parādībām. Smalkā Pasaule var tuvoties spilgti, ja to neatgrūž. Eksistē divi drosmes veidi. Zemes nozīmē var sastapt vispārdrošākos drošminiekus, kuri dreb pieminot rēgus. Bet īsta drosme nebīstas nekādu rēgu. Tie var parādīties visšausmīgākā veidā, bet pieredzējis vērotājs zina, ka tie nespēj, kaitēt tur, kur mīt drosme.

385.

Katrs ir saticis cilvēkus, kas galīgi noliedza Smalkās Pasaules esamību. Arguments bija tas, ka viņi to nekad neesot redzējuši. Bet tieši tāpat arī daži cilvēki nav redzējuši planētas neatklātās daļas iemītniekus, un tomēr tur jau sen norit rosīga dzīve. Tāpēc ir mulķīgi izsmiet pētniekus. Ja viņiem arī trūkst aprēķinu, tad tomēr viņu sirds zina pareizo virzienu. Atbilstīgi sirds aicinājumam uzliesmo apgaismības Uguns.

3. nodaļa: Pusmēri

Liekulības maskas

386.

Cilvēks, kurš nevar atšķirt bezdelīgu no piekūna, nav daudz vērts. Bet ko gan pelna tie, kas plucinādami ērgli, domā pagatavot no tā greizu pīli! Sargieties no liekuļiem, it īpaši no pašlabumu meklētājiem gudriniekiem, kas gatavo gana jucekli. Pasaules likumu nepārkāpjamība zvēro kā zobens, tāpēc liekulim nav kur savu galvu noliekt.

387.

Katrs, kurš rīkojas nepareizi, vispirms attaisnojas ar to, ka viņš nav saprasts. Jo vairāk jūs pazīsit cilvēka stimulus, jo vairāk jūs apvainos nesapratnē. Var ievērot, cik ļoti

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

cilvēki savu vainu cenšas pārnest uz citiem. Bet neatzīmēsim visas cilvēciskās viltības, citādi iznāks nevis atsevišķa grāmata, bet veselu grāmatu noliktava.

Jābrīnās, ka ļaudis griežas pēc palīdzības tikai tad, kad tie vairs nav glābjami. Varētu būt, ka viņi tā rīkotos aiz kautrības vai bikluma, bet, par nožēlošanu, tam ir cits cēlonis. Ļaudis neuzticas, viņi pat nepadomā par to Centru, no kura palīdzība var nākt. Viņi gatavi atcerēties aizmirstos Torņus tikai tad, kad nelaime jau grābj aiz rīkles. Tik neapdomīgi rīkojas ne tikai neizglītoti cilvēki, bet pat izglītotie pret cildenām lietām attiecas necienīgi.

Neiespējami saprast cilvēku psihi, kad viņi neprot atšķirt, kur derīgais un kur kaitīgais. Neaizmirsīsim, ka dažreiz cilvēki tik ļoti visādu jucekļīgu vēlmju pārpilni, ka viņi pat nevar atšķirt, kur viņu rīcība un kur vēlēšanās.

Domātājs pastāvīgi norādīja skolniekiem uzturēt kārtībā vēlmju lādi.

388.

Uz Mūsu apzinīgo dzīvi netiecas daudzi, bet par laimi mazākums jaunrada. Tā Mūsu Mītni netraucēs tumšo pūļi. Tie sacīs, ka viņi nav mācīti, bet neviens negribēs mācīties, ja arī būtu vajadzīga tikai septiņgade. Cilvēki negrib zināt par ilgiem termiņiem, jo viņi neprot domāt par Bezrobežību.

389.

Ir nepielaižami ar vienu roku celt, bet ar otru ārdīt. Bet pastāvīgi redzams, ka cilvēka viena puse it kā nodevusies derīgam darbam, bet otra tajā pat laikā zaimo un iznīcina visu uzcelto. Pie tam notiek ne tikai ārdīšana, bet dažas vērtības tiek nelabojami iznīcinātas. Mēs ieteicam, vai nu darbam nodoties pilnīgi, vai vispār netuvoties.

Šādas pamācības attiecināmas arī uz Smalkās Pasaules izzināšanu. Cilvēks no vienas puses it kā vēlas tuvināt Smalko Pasauli, bet no otras – cenšas to atstumt. No vienas puses tiek noteikts ticēt parādībām, kas aprakstītas Bībelē un citās svētās grāmatās, bet no otras puses tiek aizliegts pieskarties šiem novadiem. Var bez gala minēt piemērus, kad tikuši aizliegti Smalkās Pasaules zinātniski pētījumi, un tādā veidā tikusi apturēta vislieliskāko sasniegumu tuvošanās. Šausmīgi iedomāties, ka liek akli ticēt, bet tanī pašā laikā aizliedz izzināt!

Var uzzīmēt visneglītāko greizu zemes un Smalkās Pasaules robežu, un visi šādi nelietderīgi stāvokļi rodas no nepilnības. Var iedomāties, ka noliedzošo spēku nav mazums, tie var atstumt daudz ko jau gatavu izpausmei. Kauja uz divu pasaulu robežas ir liela, tādēļ Mēs ieteicam vai nu tuvoties ar pilnīgu uzticību, vai arī vispār nepieskarties Smalkajai Pasaulei.

Daudz zaimu tiek izteikts. Cilvēki liekulīgi atkārtoti Mācības vārdus, bet tanī pašā laikā maldīgi sapņo par nepielaižamām darbībām. Lai padomā tie, par kuriem Runāju. Sūtītās pamācības dzīvē pielietojamas tikai pilnā mērogā. Bet ko gan liekuļi cer apmānīt? – Domātājs sacīja: “Neredzamos Spēkus nav iespējams apmānīt.”

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

390.

Mēs nekad neieteicam izlikšanās smaidu. Cik riebīgs ir katrs netaisns spriedums, tāpat arī liekulīga maska ir izlikšanās un auras slimības pazīme. Bet lūdzam būt labākiem sirdī – tas būs vislabākais balzams.

391.

Lai katrs pats sevi tiesā, lai katrs pats sevi bargi apsūdz un lai parāda vislielāko iecietību pret līdzstrādniekiem. Jāsoda sevi, sevi, sevi un tikai sevi! Mēs bezgalīgi izaugsim, ja būsime bargi pret sevi.

Ja gars nokavēs pamosties, vai viņa atmošanās nebūs šausmīga slēgtās ieejas priekšā? Garīgajā pasaulē, kā vissmalkākajā, likumi ir vēl nepārkāpjami, tur robežas ir nesalīdzināmi smalkākas nekā fiziskajā plānā, jo tur notiek lielā atlase. Drosmīgi uzņemiet visu teikto, drosmīgi sodiet sevi, paturot prātā termiņu neatliekamību.

392.

Sengara vārdnīcā trūkst vārds – nožēlošana. Tas atvietots ar jums zināmo izteicienu – saprātīga sadontība. Apdomājiet nožēlošanas jēdziena liekulīgo dabu. Tautai visvieglāk parādīt nožēlošanas būtību ar medicīnisku piemēru. Samaitātas domāšanas dēļ cilvēks ievaino savu brāli, bet ne domas, ne vārdi šo brūci neaizdziedēs. Saplōsītos audus vajadzēs savienot ar neatlaidīgu darbību virkni. Lai atjaunotu to lietderīgās funkcijas, vajadzēs likt lietās saprātīgu sadarbību. Nekādiem vārdos izteiktiem solījumiem nedz zvērestiem nav nozīmes. Bet kas sapratis savu neprātu, lai tad izlīdzina to ar īstenu saprātīgumu. Nesaprātīgumu var novērst ar saprātīgu sadarbību. Grēcinieka nožēlnieka atlaide par maksu, vai tas nav vissmagākais noziegums? Vai gan Dievības uzpirkšana ar naudu nav ļaunāka par fetišisma (nedzīvu priekšmetu – kā gara mitekļu – dievināšana) pirmajām formām? Šis atbaidošais jautājums jāapgaismo vispusīgi, citādi cilvēku veļa ļoti netīra.

393.

Ne mazums šausmīgu seku ceļas no pretdarbības Mūsu Norādījumiem. Vieni cilvēki ceļ iebildumus visderīgākajiem padomiem, otri ārēji izpilda, bet iekšēji pretojas. Sevišķa vērība jāpiegriež pēdējam apstāklim.

Ja cilvēki zinātu, cik mazvērtīgi viņu ārējie liekuļotie smaidi! Visderīgākais padoms zaudē savu nozīmi, kad tas iekšēji tiek noraidīts, tad pāri paliek tikai ārējā čaumala. Tāpat jāatceras, cik daudzi derīgi padomi tiek izkropļoti. Kā piemēru ņemsim jautājumu par barību. Mēs esam kategoriski pret gaļas barību. Tā pietiekoši ir likusi šķēršļus evolūcijai, bet bada laikā pēdējais līdzeklis žāvēta un kaltēta gaļa var tikt pielietota. Mēs esam kategoriski pret vīnu, tas, kā apdullinātājs, nepielaižams, bet mēdz būt slimības, kad alkohols nepieciešams. Mēs kategoriski esam pret visām narkotikām, bet mēdz būt neizturamu ciešanu gadījumi, kad ārstam nav citas izejas, kā vienīgi narkoze.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Tāpat sacīs – vai nevar, pret jebkurām sāpēm, pielietot iedvesmu? Protams, var, bet nav viegli atrast personu, kura pietiekošā mērā pārvaldītu iedvesmas spēku. Liktos, ka šie Mūsu norādījumi pietiekami skaidri, bet atradīsies cilvēki, kuri sāks mulsināt un kaitēt. Čukstētāji apgalvos, ka Mēs atļaujam vīnu, narkotikas un gaļas ēdienus. Viņi pieprasīs bezierunu aizliegumu, bet pietiks tikai viņiem pašiem pabidoties vai saslimt un viņi pirmie pārmetīs Skolotājam, kas nav atstājis viņiem izeju.

Bez svētulības var sagaidīt arī visādas viltības. Cilvēks mānīs pats sevi, lai tikai atrastu attaisnojumu savām vājībām. Bet par to, kādas briesmas paši sev rada, nepadomās. Viņi it kā vēlas būt Mūsu līdzstrādnieki, bet kur gan saudzība, kas ir katras sadarbības pamatā?

Domātājs sacīja: “piesargieties no visādiem mīlestības apliecinājumiem, pasaules dižais prasa ne solījumus, bet darbus.”

394.

Cik grūti cilvēkiem aptvert, ar ko tiek apstiprināts viņu pašu labums! Tie domā, ka viņi jaunrada; domā, ka strādā; domā, ka bez viņiem neiztik; domā, ka viņos ir ieguldīts fundaments. Vai tiem! kas piedēvē sev to, kas neizriet no viņu būtības, jo šie tumsas kalpi, patiesi, ir gaišo pasākumu postītāji. Protams, šo tumsoņu rīcības tikai apstiprina viņu drošo bojāeju, jo Gaisma ir neuzvarama. Tāpēc, kur ir nepaklausība Gaismas Hierarhijai, tur notiek pašiznīcināšanās. Tāpat pamatots ir arī tumšo uzskats, ka viņi veicinot jaunradi, jo patiesi, džini ir apstiprinājuši sevi kā Gaismas līdzstrādniekus! Jo arī katrs ļaunais nodoms galu galā ir uzvaras apstiprinājums.

395.

Jums šķiet, ka daži biedri sāk pagurt... Domāju, ka galvenais iemesls ir tas, ka vairums jau ir izgājuši sajūsmīgās pirmās pieejas pakāpes Mācībai un pēc okultā likuma sāk parādīt savu patieso būtību. Vienmēr ir jāpatur vērā, ka uz pirmās pakāpes, pirmajos mēnešos tuvojoties Mācībai, visi iet ar aizdegtām lāpām, spārnotā cerībā uz tūlītēju savu snaudošo spēku attīstīšanu. Daudzi nesaprot vai arī aizmirst, ka tikai augstākā, visu spēku saspringtība tiek sniegta atmošanās un nākošās, - iekšējā cilvēka pārveidošanās – pakāpes.

No pieredzes zināms, ka pēc pirmā garīgā atslābuma daudzi ir zaudējuši savu entuziasmu un bieži pat pilnīgi atkrituši no Mācības. Visas tādas dvēseles ir ar mazu garīgu bagāžu. Patiesībā tās ir malduguntiņas. Tādēļ ir tik vērtīga dziļi pārdomātas pieejas nozīme Mācībai un pastāvīga tiekšanās uz sevis pilnveidošanos – iekšējā cilvēka, nemirstības nesēja, pārveidošanas labad.

396.

Starp parādībām, kas sevišķi kaitīgas augšupejai, jāatzīmē divkosīga Kalpošana. Neatmetot briesmīgo divkosību, augšupeja nav iespējama. Jāiegaumē, ka māceklim, kas reiz izvēlējies Skolotāju, vienmēr ir jādarbojas, izprotot visas graužošās divkosības sekas.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Ne tikai atklātā nodevība ir bīstama, jo pret atklāto var cīnīties ar šķēpu, bet postošas ir tās apslēptās divkosības intrigas. Ļaužu apziņa jāievirza godīguma ceļā. Cilvēkiem jāsaprot, ka pats galvenais ir Kalpošanas Godīgums. Ar ko gan nostiprināt gara augšanu, ar ko pierādīt atdevību Hierarhijai, ar ko iztīrīt apziņu? Tikai ar vienbūtīgo Kalpošanas godīguma likumu! Tāpēc uz visiem laikiem iegaumēsim divkosības kaitīgumu. Tumsas rekordī satur visus divkosīgos lēmumus un darbības, tāpēc ugunīgajā ceļā vajag atcerēties divkosības sekas. Ja varētu parādīt visus Smalkās Pasaules rekordus, tad cilvēci pārņemtu šausmas, ieraugot pelēkas ēnas apkārt postīšanai, divkosībai, mazināšanai un zaimošanai, apkārt neapmierinātībai un patībai. Tā Ugunīgajā ceļā iegaumēsim par divkosības un intrigu briesmām.

397.

Nodevība vispirmām kārtām ir Hierarhijas neievērošana. Tāpat kā vārtu atvēršana tumsai, tā nav pieļaujama. Ja katrā grāmatā pieminēta nodevība, tas nozīmē, ka šis briesmonis jāiepazīst no visām pusēm. Tā var izpausties Aicinājuma un Apskaidrības laikā, arī Jaunajā Ceļā un Ugunī, un Bezrobežībā, tā var satricināt Hierarhiju un apvainot Sirdi un pat cīnīties ar Ugunīgo Pasauli. Nodevības odze var ložņāt pa visiem ceļiem, un visur to iespējams iznīcināt.

398.

Sacīts: “kas šķēpu pacels, no šķēpa arī kritīs.” Proti, ne jau no gara šķēpa, bet no postošā šķēpa, kura vārds ir patības ļaunā tiekšanās. Fohatiskās dzirksteles, patiešām spēj šim šķēpam stāties pretī. Tur, kur rupjais fiziskais šķēps, tur – bojā eja. Bet cildens un neievainojams ir gara šķēps, jo ar to ir Debesu Spēki.

399.

Tur, kur nav neapmierinātības, žēlošanās, grūtsirdības un neuzticēšanās, palīdzību var palielināt bezgalīgi. Cilvēki, ļaujiet Neredzamajiem palīgiem pasniegt palīdzīgu roku. Cik daudz gaišu spēku saplacis cilvēciskās neticības dēļ!

Ja apzinīgums pat asmeni nostiprina, tad gaišā tiekšanās pievelk arī palīdzību. Tas viss nav tikai morāles pamācība, bet zinātniski norādījumi.

400.

Daudz jēdzienu jāapgaismo no Jogas puses. Vai iespējams būt bez vēlēšanās? Pat gars taču iemiesojas pēc vēlēšanās. Vēlēšanās ir līdzīgas kustības dzirkstelēm. Tad, ko gan tas nozīmē, ja Jogs atbrīvojas no vēlēšanās? Nemsim vārda tiešo nozīmi. Jogs atbrīvojas nevis no iespējas vēlēties, bet no vēlēšanās sloga. Viņš jūtas brīvs, jo nav vēlēšanās paverdzināts. Iedams lietderības ceļu Jogs samērīgi atbīda vēlēšanās, būtiskākas vajadzības vārdā. Šis apmaiņas vieglums tad arī rada joga atbrīvošanos. Nekas nekavē viņa kustību.

Proti, nekustīgā, nedzīvi dzimusī vēlēšanās, ir važas, kas iekāļ cilvēci. Neviena cits, kā vien paši cilvēki ieslēdz sevi neatraisāmās važās. Vai nu no nevērības, vai sveša karma ievazā vēlēšanās infekciju un kustības vietā cilvēks pazaudē jebkuru

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

kustīgumu. Palūkojieties uz tiem, kas stāv pie raudu mūra. Kas līcis tiem pārtraukt gājumu? Kādi spēki novirzījuši tos no apcerēšanas un pasaules izzināšanas? Vismazākā, gandrīz nenomanāmā vēlēšanās ir uzvēlusi tiem smagumu un aizvērusi tiem acis. Cik vienmuļīga tapusi viņu pasaule! Vēlēšanās, kā tārps izsūkusi viņu enerģiju.

Vēlēšanās ir tārps un važas. Vēlēšanās ir dzirkstis un spārni. Atbrīvotais traucas uz izzināšanu. Paverdzinātais raud izmisumā.

401.

Cilvēki, kas gaida vēstis iedalās divās šķirās. Mazākums prot gaidīt, bet vairākums ne tik vien neapjēdz notiekošo, bet var rīkoties pat kaitīgi. Tie pamet savu darbu. Tie pilda izplatījumu ar sūdzībām. Tie traucē apkārtējos. Paši to neapzinādamies tie ieskata sevi par izredzētiem un sāk augstprātīgi spriest par citiem. Daudz lepnuma ceļas no mazas zināšanas, bet vēl vairāk no pamirušas apziņas. Ikviens tāds cilvēks kļūst par apjukuma un šaubu izplatītāju. Pats viņš zaudē darba ritmu izraisīdams apjukumu. Tādi cilvēki ir ļoti kaitīgi zinību idejām. Tie vēlas izzināt visjaunākās vēstis, lai gūtu sev personīgu priekšrocību, bet maz labuma no tādiem uzurpatoriem. Šie nenosvērtie cilvēki nav ņemami vērā, tie ir kā nodevības perēkļi, nekas nespēj aizkavēt viņu intrigas. Labas vēsts vārdā nedrīkst notikt postījumi. Maz ir to, kas prot gaidīt vēstis pilnīgā labvēlībā, darbā un grūtībās – tādi līdzstrādnieki jau top par brāļiem.

402.

Sakiet liekulīgajiem vērotājiem – ja kontemplācija ir enerģijas kāpināšana un lēciena sagatavošana, tad “Lauva” varēja novēlēt šādu darbību. Bet ja kontemplācija ir slinkums un vienaldzība, tad nav iespējams šo apkaunojošo laika pakavējumu uzskatīt par cildeno Nolikumu.

Vajag daudz ko novākt no ceļa. Vajag pārbaudīt ikvienu ieskaņojušos parādību. Mēs esam pieraduši nejaušus celmus uzskatīt par ceļa rādītājiem zīmēm, bet kā saprātīgas sabiedrības pilnvērtīgie locekļi, visi nesam atbildību par katru nejēdzīgu pagātnes atlieku. Nedrīkst uzskatīt sevi par sabiedriskā neprāta upuri.

Nedrīkst apmierināties ar domām, ka kaut kur viņš ir vainīgs. Labāk ar skaidru prātu aprēķināt savas nolaidības. Labāk bez greiza smīna pārdomāt, ko iespējams izlabot jau šodien un pārbaudīt katras savas rīcības kādību. Pie tam vajag sākt pārbaudīt ar visparastāko. Vai nav pārāk ilgi gulēts? Kā esi runājis ar tuvinieku? Vai nav atlikts steidzams darbs? Vai neesi noteicis nepareizu termiņu? Vai neesi aizmirsis rūpēties par Vispārības Labumu? Tā izklausīniet sevi bez liekulības.

403.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Saka: “Mīlam un cienām”, bet paši atceras to tik vien kā pārno sniegu. Miegš ir viņu valdonis. Bet nāk stunda, un Viņš taps par dzīvību un barību. Kā zibens, kas šķēļ tumsu, tik gaišs būs Valdoņa vaigs. Kā dārgumu katrs glabās vārdu no Augšienes, jo nebūs izejas. Un maz būs to, kas iepazīnuši Gaismu, aptraipīsies ar tumsību. Daudz tumsas visapkārt un vienīgais ceļš ir – pie Valdoņa.

Turiet prātā Valdoni!

404.

Jāievēro kāda sevišķa apnīkstoša ļauzu pazīme. Runāju par skaudību. No sacensības pakāpeniski paceļas skaudības odze, tai pašā ligzdā mīt arī meli un liekulība. Augumā odze ir maza un viņas dzimšanai dažreiz nav iespējams izsekot.

405.

Liekulība, svētulība un māņticība ir trīs tumšas īpašības un tās jāatmet. Lai ikviens padomā, no kurienes radušies šie tumsonības sulaiņi? Var sarakstīt veselas grāmatas par tādiem tumsas ceļiem. Vajag pamatīgi pārdomāt, kā savairojušies šādi kaitīgi postītāji? Tie savairojas nemanot. Bet nav bijis tādu laiku, kad to būtu bijis vairāk, nekā tagad. Kaut arī zinātne kļuvusi apgarotāka, kaut arī Smalkās Pasaules parādību pētīšanas nosacījumi kļuvuši saprātīgāki, gara tumsības noziegumu skaits tomēr kļuvis nesalīdzināmi lielāks. Cilvēki nespēj saprast, kā izplatījuma doma var tos atbrīvot no važām.

Uzskatiet, ka drūmie laiki aiziet – zināšanas liks nokaunēties tumsoņiem.

406.

U. varēja novērot niknu liekulību. Domātājs reiz sacīja: “Līdzpilsoņi, pasakiet ātrāk, kur jūs nopirkāt tik smaidīgas maskas? Jāpasaka Komēdijas aktieriem, lai tie nodrošinās ar tik mākslīgām maskām.

Nedomājiet, pilsoņi, ka neviens nepalūkosies zem jūsu labdarības maskām.

Bīstieties, vai neatradīsies kāds drosmīgais un neieraudzīs jūsu grimases. Tad sabruks jūsu liekulība.” Tā Domātājs brīdināja savus līdzpilsoņus un tie neieredzēja Viņu.

Vai ir vērts celt vareno Akropoli, lai to pamestu kā nespēka pieminekli!” - Skolotājs paredzēja, ka jau drīz sāksies pagrimums, kuru paātrināja izlikšanās un blēdība.

407.

Ir daudz cilvēcisko masku, bet viens no vispretīgākajiem ir vienotības vieplis. Ir jābūt nogrimušam dubļos, lai iedrīkstētos paust šādus melus, lai izrādītu vienotības smaidu, bet sirds dziļumos slēptu ļaunuma grimasi. Jāiztēlojas galīgs gara pagrimums, lai saprastu, cik ļoti tāds cilvēks zaudējis cilvēcisko cieņu.

Lūk, šāda nejēdzība notiek bieži, un cik tālu tā no Brālības!

408.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Cik liekulīga mēdz būt cilvēciskā lūgšana. Par lūgšanas nozīmi Mēs jau esam runājuši, bet jārunā par liekulīgas un mākslotas lūgšanas kaitīgumu. Cilvēki nepapūlas padomāt par visa melīgā ārkārtīgo kaitīgumu, bet izlikšanās un uzpirkšana ir melu augstākais veids. Jāiedomājas, cik plaši izplatās katra melīga doma. Tādēļ jo lielāks ir noziegums krāpt To, Kuru cilvēki godā kā Augstāko. Tāpat zaimojoši ir kādu nolīgt lūgšanai.

Var norādīt uz baismīgiem piemēriem, kad cilvēki bija izplānojuši slepkavību un turpat murmināja lūgšanas. Tā vietā jāmāca ne tikai mīlēt patiesību, bet arī attīstīt domāšanu par pasaules uzbūvi. Neprasīsim, lai cilvēki kļūst par astronomiem, bet var ieteikt domāt par Bezrobežību. Vai tiešām cilvēki melos, kad iepazīs Pasaules Celtnes lielumu?

Vajag pastāvīgi iedvest tādas domas, lai būtu kauns melot savā starpā un pašam sev. Par nožēlošanu, nevar pastāvēt tāds likums, kurš aizliegtu iekšējos melus, bet var augt tāda apziņa, pie kuras ir kauns melot. Lai domā par pasaules skaistumu, lai iegaumē, ka ikviena doma jau kādam ir zināma.

Dīvaini, ka cilvēki pievienojas Mācībai un tanī pat laikā nesargājas no apkaunojošas liekulīgas rīcības.

Cilvēcei vajadzīgi vienkārši vārdi. Tieši sākas – un ir jau sācies – laiks, kad jāatjauno dzīves pamati. Neiespējami, ka cilvēki iepazinusi augstākās enerģijas, nezinātu, kā vārdā tās pielietot!

Domātājs rūpējas, lai katra doma kalpotu Vispārības Labumam. Viņš sacīja: “Kad tumsa izpratīs Vispārības Labuma būtību, tad atnāks laime.”

409.

Cik svētīgi ir visu laikmetu tikumisko Mācību pamati. Citādi nevar būt, jo likums viens. Var būt ikdienas sīkumi un valodas dialektu atšķirības, bet pamati būs nesatricināmi. Tāpat jāsaprot, ka Mēs runājam par patiesiem, bet ne šķietamiem pamatiem. Piemērs – Mēs norādījām, ka var būt laikmeti, kas ļaunāki par karu, tāds laikmets būs šķietamais miers. Var redzēt, kādu sairumu ienes iedomāti priekšstati, rodas masveida meli. Cilvēks dzīves pamatos liek melus, bet melu augsnē nevar attīstīties evolūcija. Šādus melus nedrīkst sajaukt ar Maiju. Pēdējā izsaka priekšstatu relativitāti, bet šķietamība ir sakropļojuma parādība.

Tā, ja cilvēki pilni naida, bet apgalvo, ka viņi dzīvo mierā, viņi būs meli. Šādus melus nav viegli nomazgāt. Tie turpinās arī Smalkajā Pasaulē. Bet cilvēks nedomā par savu atbildību Visuma priekšā. Skolās nemāca par dzīves nepārtrauktību. Nav tāda mācību priekšmeta, kurš palīdzētu izskaidrot cilvēka dzīves lielumu. Nav tādu skolotāju, kuri pateiktu par šķietamo priekšstatu bīstamību. Bet visas mācības apliecina realitāti.

Neiespējami aptvert, ka cilvēki netiecas uz realitāti. Viņiem patīk meli, kuri sedz sairumu augoņus. Cilvēki negrib saprast, ka viņu radītie meli viņus neatstāj.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Runājot par šķietamiem priekšstatiem, tos nevajag attiecināt tikai uz kaut kādiem milzu notikumiem. Jāiegaumē, ka visa cilvēka dzīve pilna mazām, bet zīmīgām šķietamībām. Cik daudz šķietamas drosmes, cik daudz šķietamas uzticības, cik daudz šķietamas darba mīlestības izpaužas visā pasaulē!

410.

Pretrunas ir melu tēva paklājs. Tas, kas sācis pa to iet, nespēj uztvert cilvēku bez ļauna iztulkojuma. Zinātnes pretrunas parasti pamatojas uz tā paša paklāja. Cik lielā mērā cilvēki spēj piepildīt savi ar spriedumiem, kuriem tie paši netic. Pašreizējās baznīcas ir labākais piemērs tam, kāpēc tas pats visaugstākais nepārgroza dzīvi. Tāpēc saglabāsim ietverošu sirdi!

411.

Katru izlūziju var papildināt līdz īstenībai. Tāpēc uz ilūzijām jāskatās kā uz spīdošiem jāņtārpiņiem. Kurš gan iekāros iznīcināt kaut ko, kas nes gaismu?

Protiet satriekt liekulības tumsu, bet katra patiesīguma ziedlapa, lai dzīva.

412.

Pašai melu satriekšanai jānotiek, lietojot Ugunīgo Zobenu, bet ne dusmas.

413.

Melis vēl pārliecināts, ka viņa meli netiks atklāti. Slepka domā, ka viņa noziegums paliek apslēpts. Dažkārt dzird, ka tiesās tiek pielietota suģestija un psihiskā enerģija, bet šādi mēģinājumi paliek kā savrupmēģinājumi, un nerodas izpratne par dabiskajām iespējamībām cīņā ar ļaunumu.

414.

Īpaši pretīgi redzēt, kad no vienas puses paliek labākā uzticība Augstākajai Pasaulei, bet no otras – pilnīgs tumšs sātaniskums. Tā dzīves piemēros var atrast Armagedona līdzību. Jāpatur prātā, ka Gaismas Spēki nenogurstoši satriec tumsu. Lūgšana ir arī kaujas sauciens, kad Augstākā vārdā tiek satriekti meli. Klievēdami melus Kalpojam Gaismai.

415.

Lai darbi līdzinās dažādiem ziediem pļavā. Dziedniecisku ziedu vidū var būt visai krāšņi, bet indīgi. Starp skaistajām parādībām var atrasties arī ļoti nāvējošas. Neīstums satur nāvējošu indi. Var redzēt, ka uz meliem celtais deģenerējas līdz nejēdzībai. Daudz runā par labiem darbiem, bet tiem jābūt patiesi labiem. Lai cilvēki pameklē sirds dziļēs, kad gan tie bijuši labi? Nekādas maskas nenoslēps melu ģindeņa riebīgumu. Netiesāsim, jo katrs pats jau sevi notiesājis.

416.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Izlocīšanās un atjautība ir pavisam dažādas īpašības. Izlocīšanās – aizsargāšanās, viltība, sastingums. Atjautība – nākotne, kustība, atdevība (uzticība). Nevieni nepeļ par attapību. Kaut kuģis traucas uz nozīmēto mērķi, vai nav vienalga, kā tas virzās, ar labajiem, vai kreisajiem sāniem? Kad tas lavierē pret vēju, nevieni nebrīnās par sarežģītā ceļa līkločiem, jo tas taču tomēr uzveic šķēršļus. Izlocīšanās, turpretim modina riebumu. Redzams, ka izlocīšanās ir bez noteikta mērķa, tā aizstāv tikai tagadni, viņa ir neesošā simbols.

417.

Ārēji var locīt ceļus Brālības priekšā, bet iekšēji izvairīgi to apiet. Ir daudz piemēru, kad viltīgie novērsās no Brālības jēdziena, bet izlikdamies pazemīgi krita ceļos. Atklātie muļķi ir labāki par šādiem liekuļiem! Ko gan tie cer piemānīt? Vai patiešām Brālību?

418.

Cilvēku tiekšanās aizvien ir mērojama ar viņu kalpošanu Gaismai vai tumsai. Atkarībā no tā var spriest par viņu uzdevumu dzīvē. Tāpēc jo nelāgāka ir domāšanas divkosība un divkosīga tiekšanās. Postītāji arvien konstruē tikai ar divkosīgu tiekšanos. Nav ļaunāka kalpotāja par divkosīgo, jo viņš aizslēpjas aiz savas divkosības, tāpēc tiešu Gaismas ienaidnieku Mēs atzīstam par labāku. Mazos tārpus, kas rāpo pa miglu, Mēs lielajām kaujām klāt nelaižam. Tāpēc no divkosības jāizvairās. Arvien un visādiem līdzekļiem jāvairās no satiksmes ar divkosīgiem ļaudīm. Tādējādi divkosība, kas izriet no mācekļiem, atsviež tā par tūkstoš gadiem atpakaļ un tāpēc jāzina, kur nostiprināt savu apziņu. Gaismas kalps neatzīst divkosību.

419.

Tas ir ļoti postoši, kad cilvēkā, kas jau nostiprinās ceļā, ieviešas divkosība, jo tad notiek domāšanas un darbības sašķelšanās, tāpēc divkosība ir Mācības ienaidnieks. Un kad Mēs pamanām divkosību attiecībā pret Hierarhiju, tad šis postošais apstiprinājums jāizrauj ar visu sakni. Jo kad nav viengabalainības, nevar būt celšanas darba. Tāpēc mācekļiem jāsaprot, cik tas svarīgi, kad ir viengabalaina tiekšanās. Tādēļ ir nepieciešami atteikties no personiskās ērtības, personiskās iedomības, personiskās pašnožēlošanas, personiskās pašapmānīšanās un aizvien atcerēties, ka Hierarhija nav jāapgrūtina. Tas jāatceras tiem, kas Kalpošanu saprot kā visa uzvelšanu Valdonim un Hierarhijai.

420.

Nekad Es neesmu sacījis, ka ir viegli ieviest dzīvē jauno apziņu. Naidīgie pretinieki ir nevis sagrāvēji, bet gan sapeļējušie, konvencionālie tikumi. Sagrāvēji pazīst sagraujamā neizturību un ziedošanās princips viņiem pieņemamāks. Bet sārtaī tikumībai patīk aiztaupījumu tīnes un viņi vienmēr centīsies to daiļrunīgi aizstāvēt Citus Svētā raksta vārdus un atradīs veiklus pierādījumus, kādēļ tie ir ar mieru atdot – tieši ne tam, bet citam, nebijušam cilvēkam.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Konvencionālā tikumība izrāda lielisku mantkāri un tai patīk piemēlot klāt. Un šie sārtie, izskatīgie tikumības skolotāji ir arī laipni, kā sviests; varoņdarbs, cilvēcisks varoņdarbs šiem tikumības skolotājiem ir svešs un to greznās drēbes ir verdzības iestīvinātas.

421.

Tāpat maz noderīgi arī tie, kas strādā ar pusjaudu. Tie viegli izjūt vilšanos un negūst rezultātus. Darba pamatā jābūt pilnīgai atdevībai. Bieži vien nav lemts redzēt sava darba augļus, bet mums jāzin, ka ikviens darba piliens jau neapšaubāms ieguvums. Šāda zināšana jau veicinās darba turpinājumu arī Smalkajā Pasaulē. Vai nav vienalga, ja vien darbs būs izpildīts domās un iezīmēts domu veidos? Lai tikai darbs nes labumu. Nav mūsu uzdevums spriest, kur darbs visvairāk noderīgs – tam pašam sava spirāle.

422.

Sintēze ir jāsaprot kā dzīves laboratorijas aparāts. Iezīmēsim šo definējumu. Prāts, iegājis sintēzes pakāpē, top produktīvs. Tikumisks, spējīgs vispārināt, tas neuzbudinās, prot būt pacietīgs Hierarhijas līdzstrādnieks. Kā izskaidrot sintēzes priekšrocības tam, kurš nedomā par mūžību un norobežojas ar trulumu no visiem aicinājumiem. Viņš nekad nespēs saprast, ka teiktais attiecas arī uz viņu. Viņš uzgērbs drēbnieka apstiprinātas drēbes un apmierināsies, atzinis drēbnieku Hierarhiju. Bet nedarīsim pāri drēbniekam, jo ļoti daudz nejauku hierarhiju ļaudis izgudrojuši.

Aizvainotība

423.

Kas pratīs izklīdināt ēnu, kura to apvārdodama liek uzbudināties, apvainoties, vieglprātīgi atlikt termiņus utt., tas ies uz priekšu milzu soļiem. Patiesi, tik garlaicīgi ir mīdīties uz vietas. Jo ceļā par visu vairāk mūs aiztur aizvainošanās, tā laupa mums jebkuru tiekšanās spēju un brīnišķīgās iespējas aizpeld, kamēr mēs esam aizņemti ar pārdzīvojumiem, kuri lielākoties ir iedomātas vai pašizraisītas aizvainošanās. Atmetīsim šo, mūsu būtību ārdošo īpašību un ar visu sirdi, līdz sevis aizmiršanai, iemīļosim uzticētos darbus. Ieliksīm tajos visu mūsu dzīvi, visas intereses un notiks brīnums, jo tieši šī aizmiršana atnesīs mums visnegantākos, visaugstākos priekus.

424.

Jau sen sacīju – aizvainotības dārzs nav labs dārzs. Jāsaprot, ka aizvainotība ir galīgi nederīga. Aizvainotība ir vistraucējošākais apstāklis. Tā ir kā apslēpts augonis. Pats Buda, kad pamanīja kaut kādu aizvainotību, nekavējoši sūtīja mācekli, piemēram, sacīdams – “ej izpeldies aukstā ūdenī.”

425.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Aizvainotības izjūta ir vissīkumainākā un to kultivē neattīstīta apziņa. Tādējādi aizvainotības rutīna dzīvo ikdienā. Tā jāapzinās un jāizdzen kā viskaitīgākais kukainis. Sīkumainas, zemiskas jūtas izvēršas par Ugunīgu Pekli.

426.

Spēja apvainoties ceļā iegājušam neder. Tas nenozīmē, ka Brālībai izmeklējam tikai pārzemes pilnību. Mēs vienīgi aizrādām, kāda bagāža nav jāņem līdz vajag pagūt apgādāties ar prieku un pārbaudīt to dažādos stāvokļos un dažādos laika apstākļos. Nevajag sevi mocīt un spīdzināt, bet pārbaudīt, lai pazītu savas miesas iespējas.

427.

Nekas pasaulē nav palaists garām bez ievēribas. Dažreiz mēs mērījam ar lieliem mērogiem, bet bieži jāizdara mēģinājums ar vismazākajiem lielumiem. Tāpat jānovēro arī domāšana. Domu giganti ir tikpat pamācoši, kā mazās dēles. Var novērot, kā cilvēks, kas uzveicis milzu šķērslī, pakļūp niecīgā peļķē. Ļaunprātība, aizvainošanās, domāšana par sevi – iznīcina labākās iespējas tāpat kā nodevība un bailes. Vajag prast izpazīt apstākļus. – Kur gan viņš ir – jaunais pārbaudes akmens.

428.

Norādīšana vajadzīga tikai nedaudziem, bet pūļi nezina par kuģa pagriešanos, un prasīs no rīta: “Kurp aiztraukušās buras? Kāpēc tik tukšs krasts? – “Tāpēc, ka jūs nemanījāt, kā krava vērtīgu kravu, un jūs aizgulējāt lēkta vēju.” Atklāti nevar sacīt pūlim, jo no rīta tas dzird nakts balsis. Hidru var satriekt tikai ar viņai nepazīstamu triecienu.

429.

Starp drosmes jēdzieniem visneuzvaramākais – kvēlas sirds drosmes jēdziens, kad ar visu apņēmību, ar pilnīgu varoņdarba apziņu, īstens cīnītājs pazīst vienīgi uzbrukuma ceļu. Ar šo drosmes varenību var salīdzināties vienīgi izmisuma drosmes galējā pakāpe. Izmisums ar tādu pašu steigu raujas prom no pagātnes, ar kādu kvēlojošas sirds drosmi ņem virsroku pār nākotni. Tātad, kur nav kvēlojošas sirds drosmes tur lai ir izmisuma drosme! Vienīgi, tā cīnītājs var gūt uzvaru, kad uzbrukums spēcīgs. Visiem citiem drosmes veidiem nav nozīmes, jo tā vien būs divkosība; jo ir jāizvairās no šīs īpašības, kura kaimiņos glēvulībai un nodevībai.

430.

Reizi par visām reizēm izskaudīsim katru apvainošanos. Uzskatīsim to kā trūdēšanas indi. Jūtēlība nevar būt mācekļa pavadonis augšupejas ceļā. Jau sen teikts: “Nav liels gods sadēstīt aizvainojumu dārzu!” Un vēl: “Cilvēks, kas jūtas aizvainots, piesaista sevi šim aizvainojumam un zaudē domāšanas kustīgumu, bet zaudējot kustīgumu mēs neglābjami kļūstam truli.

431.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Savā pēdējā vēstulē Jūs rakstāt – “Jūs zināt, ka lai ko Jūs man sacītu, es neapvainošos, bet būšu pateicīgs, tie nav vārdi vien, bet patiesība. Saku Jums to bieži, jo esmu novērojis, ka daudzi gan runā, bet apvainojas pie pirmā aizrādījuma”- šīs rindiņas Jūs esat pasvītējuši. Atbildēšu - Svētība Jums, ja esat nākuši pie šādas atskārsmes, tad arī šī mana atbilde “nenodzēsīs Jūsu liesmu”, pat ja tā “dūmo”. Nav liels gods dēstīt aizvainojumu dārzu. Spēja apvainoties ir tā pati patība, kas nogriež mums ceļu uz Gaismu.

432.

Man šķiet ir liksmi apzināties, ka vientulības nav, ka katram no mums ir apkārt mītošas būtnes: tajā vai citā plānā. Šādiem sūtījumiem mīlošās dvēseles cenšas radīt ap mums labu atmosfēru, tikai vajag tās apjaust, atvērt sirdi viņu aicinājumiem un sūtījumiem, un nelikt tiem šķēršļus ar drūmām emanācijām, ko rada smagas domas, šaubas vai gluži nepamatota aizvainotība. Drūmas emanācijas nelaiž cauri smalkās enerģijas.

4.nodaļa: Zvēriskie paradumi

“Cilvēkam jāiepazīst cienījamākā eksistence. Ne jau ar zvēru paradumiem cilvēki pilnveidosies. Katra doma, katrs vārds jau sabiedriska parādība.

Nejauki vārdi un ļauni vārdi inficē atmosfēru un tie ir pretīgi Dievišķajai Sākotnei.”
Tā teica Domātājs.

Skolotājs neskubina jūs graut netikumus, bet salīdzinājumi ar zemāku būtņu piemēriem var palīdzēt vienkāršiem prātiem. Patiesi, daudzi dzīvnieki vairāk par cilvēkiem sajūt psihisko enerģiju.

Cilvēki lepojas ar saprātu, bet kāpēc šis saprāts nav par šķērsli viņu (nelietīgajām) neģēlīgajām rīcībām?

433.

Katrā grāmatā jābūt nodaļai par dusmām. Ir nepieciešami izraidīt šo zvēru no mājas. Apsveicu stingrību, tāpat arī apņēmību. Norādu, kā izdzīt zobgalīgus jokus. Vajag ikvienam palīdzēt izkļūt no grūtībām. Vajag apturēt ikvienu nejēdzības dīgli. Vajag ļaut katram pasacīt savu vārdu un bruņoties ar pacietību. Tukšas valodas pārtraukt un atrast desmit vārdu pretim ikvienam vārdam, kas nonievā Skolotāju. Proti, nenoklusēt bultu, kas vērsta pret Skolotāju. Māte un Skolotājs – šos abus jēdzienus vajag aizsargāt katrā grāmatā. Diženuma gaisma nav izdzēšama.

434.

Galvenā neizpratne izrietēs no apgalvojuma, ka darbs ir atpūta. Daudzas izpriecās nāksies atcelt. Galvenais – jāsaprot, ka zinātnes un mākslas darbi ir izglītībai, bet ne laika kavēklis. Daudzas izpriecās, kā banalitātes perēkļus, nepieciešami iznīcināt. Izglītības fronteī vajag iztīrīt pie alus kausa sēdošo muļķu midzeņus. Tāpēc arī

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

attiecībā uz lamu vārdiem ir jāatrod stingrāks soda mērs. Tāpat peļama ir arī šauras specialitātes parādība.

435.

Atgādināsim īpašības, kas nepavisam neiederas vienkopā: gara trulums, bailes, meli, liekulība, savtība, piesavināšanās, žūpība, pīpēšana, neķītru vārdu lietošana. Dažs sacīs: “Gribat eņģeļus pulcināt.” Bet Mēs jautāsim: “Vai jūsu zemē visi ir meļi un žūpas? Bet Mēs pazīstam daudzus drosmīgus un taisnīgus.” Atkal sacīs: “Pārāk augstas prasības”. – Atbildēsim: “Vai tiešām pie jums visi ir neķītreļi un savtīgi? Visi šie noteikumi biedē tikai mietpilsoni, kas zem sliedīņa slēpj bagātību. Pie Mums Himalajos, jau sen radušies ļaudis, kuriem minētie nosacījumi nav biedēklis.

Ja kāds nespēj ietvert visus šos nosacījumus, lai atsakās no visām kooperācijas iespējamībām. Lai paklainā, līdzīgi zvēram, kamēr neizjutīs ilgas pēc cilvēcības.

Iekams apziņa nav pieņēmusi Vienkoku, katrsniecīgākais šķērslis liksies nepārvarams. Ir iespējams atnest ikvienu vājību, ja vien ir skaidrs nākotnes uzdevums. Domājiet, kā sevi likt lietā nākotnei un tagadnes bailes izgaisīs. Nepieņemiet sacīto tikai kā skaļu frāzi, bet, akmeņkaļi aptēsiet savas akmens sirdis. Sirds pārkmeņojumam seko smadzenes.

Vai varam šaubīties, ka jūs vēlaties uzvarēt (novērst) savas vājības? Sākumam pietiek, ja nemelosiet, nebaidīsieties un katru dienu mācīsieties.

436.

Ak, divkājainie! Kāpēc tik viegli noslīdat zvēriskā stāvoklī!

Īgns uzbudinājums

Imperils

437.

Mēs ieteicam izvairīties no īgna uzbudinājuma, bet no uzbudinājuma indes glābs vienīgi sirds cēlums.

438.

Kā mākoņi aizklāj sauli, tāpat arī īgns uzbudinājums pārcērt sirds vadu.

439.

Pastāvīgi jāatceras par uzbudinājuma postīgumu. Šī inde izēd vērtīgos psihiskās enerģijas nogulsņējumus. Bet ko gan var sasniegt bez psihiskās enerģijas uzkrājuma? Rezultāts būs domu niecība un sabrukums. Protams, ikvienam ir ļauta vaļa sevi iznīcināt, bet sēt šo šausmīgo sērgu ir noziegums.

440.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Ir nepieciešams atšķirt gara sašutumu no dusmu uzbudinājuma. Uzbudinājuma uguns jāsadala divos veidos. Kad uzbudinājumam ir bezpersoniski kosmisks raksturs, tad tā indi var aizvadīt prānas strāva. Bet ja iedomība vai sevis nožēlošana padziļinās uzbudinājumu, tad indes nogulums nogulsnesies centros. Tad nav iespējas to aizdabūt prom, vienīgi iespējams to izdeldēt ar kosmisku domāšanu.

Domāšanas kādība jāsaprot kā dziedināšana. Spēja būt pateicīgam ir arī labākā iespēja attīrīt organismu. Kas atradis graudu un sapratis Sūtītāja rūpes, tas var raidīt pateicību izplatījumā. Liels ir pateicības emanācijas dziedinošais spēks.

Vajag visu abstrakto realizēt īstenībā.

441.

Cilvēki parasti nesaprot, ka dižā parādība vēl jūtāmāka, nekā sīkā. Tieši dižā parādība prasa jo spēcīgāku psihisko enerģiju, tāpēc katrs aptumsums, īgns uzbudinājums un šaubas ir sevišķi postošs.

Kad pasaule gaida jaunus apstākļus, vajag pierādīt sevišķu smalkjūtību.

442.

Cilvēku izpratnes izkropļojums noiet pat tik tālu, ka tas īgna uzbudinājuma vai niknuma imperila saindētu cilvēku dēvē par ugunīgu. Pat dusmām dažreiz piekabina uzliesmojuma apzīmējumu. Bet ja Agni ir saistošais, visucaurnirstošais elements, tad tas, patiešām, ir līdzsvara sākotne. Pie šīs stihijas cilvēks ķeras sevis pilnveidošanā. Pat mehāniskajai augšupejai vajadzīga ugunīga sākotne. Jāpaskaidro, ka imperila iezvēršanās, nekādi neatbilst skaidrotajam Agni. Paši cilvēki tiecas iesakņot apziņā pazemojošu izpratni par daudzām cildenām parādībām. Patiesi, labs vingrinājums būs – dažreiz pavadīt dienu bez noniecināšanas.

443.

Par imperilu sauc dusmu uzbudinājuma indi, kas izraisa briesmas. Pilnīgi konkrēta inde, kas nogulsnē uz nervu kanālu sienām un tādā kārtā izplatās pa visu organismu. Ja mūsdienu zinātne lūkotu objektīvi izpētīt nervu kanālus, ņemot vērā astrālās strāvas, tā sadurtos ar savādu astrālās vielas izīršanas procesu, kad tā plūst pa nervu kanāliem – šī tad arī būs imperila reakcija. Tikai miers spēj palīdzēt nervu sistēmai tikt galā ar bīstamu ienaidnieku, kas var izraisīt visdažādākos dusmu uzbudinājumus un mocošu organisma saraukšanos. Kas cieš no imperila, lai atkārtu: - cik viss ir skaists! Un viņam būs taisnība, jo evolūcija norit likumīgi, citiem vārdiem – skaisti! Jo augstāka nervu sistēma, jo mocošākas ir imperila nogulsnes. Tā pati inde vienas sastāvdaļas gadījumā var sekmēt matērijas sabrukšanu.

444.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Nekas nevar attaisnot indes pašražošanos, tā līdzinās slepkavībai vai pašnāvībai. Pat visneattīstītākais cilvēks jauš, kad ienāk tādas indes nēsātājs. Līdz ar viņu ienāk gan sarūgtinājums, gan nemiers, gan bailes. Cik daudz fizisku slimību uzliesmo no imperila iespiešanās, - it kā būtu ielauzies dedzinātājs.

445.

Nedrīkst neuzmanīgi izlaistīt indi. Daudzi saindēsies, un neviens nesapratīs, kur izlikts nāveklis. Tumšie indētāji, vai jums ir zināmi visi jūsu upuri? Bet neziņā nepaliksit. Atvērsies jūsu acis, un melu malās jūs ieraudzīsiet savus nodarījumus – tā sevi notiesās indētāji.

446.

Cilvēcei ir jāpaveic ļoti daudz nepieciešamu mēģinājumu. Vajag ne vien konstatēt imperilu, kā aizejošās rases postu, bet tāpat vajag izpētīt arī imperila lipīgumu. Būs iespējams, ka imperils iedarbojas uz tāliem atstatumiem un ka tas var iedarboties arī uz smalko ķermeni. Imperils nonāk disonansē ar izplatījuma uguni. Cilvēki, kas aiziet no zemes ar imperila uzkrājumu, veido paši sev moku pilnu dzīvi. Izplatījuma uguns vēršas pret viņiem, jo harmonija izteicas sekošanā pamatiem. Ikkatra pret pamatiem vērsta rīcība izraisa izplatījuma uguns pret darbību. Tāpēc jāsecina, ka personisks niknuma uzbudinājums ir aizejošo trums. Tomēr jāpiezīmē, ka bieži vien cilvēki nevēlas ņemt vērā savu uzbudinājumu, bet bīstamā inde no tā nekļūst mazāk kaitīga.

447.

Visās Mācībās doti simboliski nostāsti par vientuļniekiem un svētajiem, kas piespieduši dēmonus kalpot un strādāt derīgu darbu. Patiešām, ja impulss ir nesavtīgs, tad tas ir pilnīgi iespējams. Apliecinu, ka visi tumšie kalpo celšanā, kad pašai ziedzīgas pavēles spēks aizsargā sirdi, kura pavēl. Bet viens apstāklis var kļūt bīstams un kaitīgs – īgns uzbudinājums (uztraukums) pilns imperila; tas atver ieeju tumšajiem. Kur īgns uztraukums, turp dodas dažādi klaidoņi, kas cenšas iedzīvoties un pastiprināt indes darbību. Cik daudz audumu nav saplosīts, cik pārbaudījumu, cik mēģinājumu netiek bojāts par prieku ļaunprātīgajiem. Ieteiciet uzņemt šo teikto nevis kā pasaku, bet kā draudošu īstenību. Nezūd ļaunuma un labuma pirmsākums.

448.

Šodien parādīju imperila nogulsni. Tieši šī inde sagādā cilvēkiem tik daudz nemiera. Neaizmirstiet, ka vislielākā nezināšanas tumsa nav imperila piliena cienīga. Jo Imperils nav personāls produkts, bet izgarojot pilda izplatījumu, par kura tīrību ir atbildīgi visi.

449.

Kas gan sadzinis indes uz Zemes pamata? Stihiju sakairināšana rada stipru indīgu gāzi. Parasti šī gāze viegli iesūcas izplatījumā, bet saules ķīmiskie stari dzen gāzes viļņus planētai tuvajos slāņos – rodas bīstama parādība, bet brīdinātie var izsargāties

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

no saindēšanās. Dusmu uzbudinājums un viņa bērns imperils viegli saskaņojas ar izplatījuma indi – tā saucamo aeroperilu. Likumi viscaur vienādi.

Skolotājs dažreiz lieto masku pret gāzi. Protams, indes iedarbība nevienmērīga, bet jūtīgie organismi (aparāti) atsaucas. Auksts laiks stipri mazina indes iedarbību.

450.

Bailes un īgnu uzbudinājumu dēvē par tumsas vārtiem. Tumsas kalpi, vispirms, sūta bailes, lai saduļķotu garu. Jebkurš maģisks vārdu lietošanas veids var kļūt bīstams tai ziņā, ka tā norises laikā var uzmākties šausmas – tādēji visprecīzākā enerģija var izvērsties par vislielākām briesmām. Tālab izkopta sirds pirmkārt iznīdēs bailes un izpratīs īgnā uzbudinājuma kaitīgumu. Tādējādi sirds ir tieši Gaismas ierocis, kas atmaskos tumsas viltības. Sirds, kā to apgalvo, vienmēr gatava satriekt tumsu un apvaldīt Haosu. Ir visai skumji, ka daudzi negrib padomāt par sirds spēku. Tādējādi tie satriec pīšļos ne tik vien paši sevi, bet kaitē arī saviem tuvākiem. Katrs neapzināts dārgums iegrimst Haosā un tādēji pastiprina tumsu.

451.

Dusmās un uzbudinājumā cilvēks uzskata sevi par stipru – tā tas ir zemes izpratnē. Bet ja paraugies no Smalkās Pasaules viedokļa, tad uzbudināts cilvēks ir it īpaši bezspēcīgs. Viņš vilktin pievelk sev lielu daudzumu sīku būtnu, kas barojas no dusmu emanācijām. Bez tam viņš atver savu aizslēgu un atļauj lasīt domas pat zemākajām būtnēm. Tāpēc uzbudinājuma stāvoklis ir nepieļaujams, ne vien kā imperila ražotājs, bet arī kā vārti zemākajām būtnēm.

Jādomā, ka ikviens, kas mēdz saniknoties, viegli piekritīs šim izskaidrojumam un tomēr – tūliņ pat pieļaus vēl sīvāku uzbudinājumu – tāda ir parastā zemes radījuma daba. Jābrīnās, cik viegli viņi piekrīt, lai vēl jo vieglāk atkāptos. Turklāt tiks sagudroti neparasti aizbildinājumi. Varbūt, ka pati Augstākā Pasaule izrādīsies vainīga, ka vieglprātīgajam zemes iemītniekam juceklīga apziņa! Jābrīnās redzēt, kā par visiem saviem pārkāpumiem mēdz apsūdzēt Augstāko Pasauli!

Tā kļūst redzams, ka pat visvienkāršākajām patiesībām vajadzīga atkārtošana.

452.

Vajag prast pavadīt kaut vienu dienu bez vismazākā īgnā sapīkuma. Imperils saēd visnozīmīgākos enerģijas refleksus. Īgns sapīcis cilvēks, vārda pilnā nozīmē, devējam par čaumalu. Viens imperila kristāls aptumšo visdažādākos sasniegumus. Nedrīkst domāt, ka imperils ir mājas augs, viņa smaka izplatās tālu un stindzina visas strāvas. Tālab, kad iebilstu pret īgnu uzbudinājumu, ņemu vērā nevis dogmu, bet medicīniska dziedniecisku norādījumu. Kā vienmēr, arī šo aizrādījumu, vajag izpildīt visos sīkumos.

453.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Sagatavošanās uz augstākajiem slāņiem izpaužas, pirmkārt, apziņas tīrīšanā un sirds dzīves izkopšanā. Bet šos noteikumus vajag prast paturēt prātā. Cilvēki tos parasti atceras tikai bezdarbības un pasivitātes brīdī, kad vajadzētu tos pielietot, tad tie ir aizmirsti, un tos atvieto īgnums; bet īgnuma smirdoņa ir drausmīga.

454.

Cik daudz noliegsmju, cik daudz dusmu un apmulsuma izraisa tikai apziņas pakāpe vien! Un ne tikvien pakāpe, bet arī apziņas noskaņojums tik bieži izrādās izšķirošs. Pietiekami runāts par īgna uzbudinājuma kaitīgumu, kas aptumšo apziņu, bet arī bez šī galvenā naidnieka, jāatceras visi sīkie domu novirzieni. Esamības pamatdomu jāiemācās nest neaptumšotu.

455.

Patiešām pārsteidzoši, kad mehāniskais milzis pūlas satriekt ugunīgo sirdi un tādējādi nes akmeņus pat savai kapa kopai. Tas ir piemērs, kas bieži atkārtojas, bet ik reizi jāpriecājas par Agni uzvaru. Cilvēki lūdz brīnumu, bet ap viņiem brīnumu ir ļoti daudz. Vienīgi jāiztīra no acīm īgnais uzbudinājums.

456.

Izplatījuma dziedniecība sevišķi iespaidīgu nervu centriem, tāpēc tā ieteicu izsargāt organismu no organiskiem ievainojumiem. Nervu centri, kā ugunīgi trauki, viegli uzņems Agni Sūtījumus. Bet nedrīkst likt šķēršļus šīm iedarbībām, it sevišķi ar īgna uzbudinājumu, tas kā nedzīvs aizsargrežģis nogriež visus ceļus. Jūs jau zināt, kā brīdināju par dzīvības briesmām īgna uzbudinājuma gadījumā. Pāri okeānam atlido tādi niknuma kliezieni, kas augstsirdīgāks, tam arī jāapzinās savs pienākums. Tā ir augstsirdība, labāk kā viss cits pasargās no īgna uzbudinājuma.

457.

Fosforiskie audi gluži līdzīgi ugunīgajam ķermenim. Aizdedziniet šādus audus un jūs redzēsiet, kā liesma sāks strāvot vairākos virzienos reizē. Tāpat uzliesmo arī ugunīgais ķermenis īgna uzbudinājuma vai satricinājuma aizdedzināts.

458.

Ugunīm, protams, galvenokārt kaitē uzbudinājums. Uzbudinājuma pazīmju gadījumā var ieteikt desmit reizes dziļi ieelpot. Prānas ieelpošanai ir ne vien psihiska, bet arī ķīmiska nozīme, jo prāna labdarīga ugunīm un dzēš uzbudinājumu.

459.

Saīgums nevienam nepiestāv.

460.

Var būt arī lieli uzkrājumi un tomēr iztēles vietā izpaudīsies miesas kārtība un īgns uzbudinājums.

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Ķildas, nesaticība

461.

Cilvēki daudz runā par vienību, bet viņu sirdis dzeloņainu bultu pilnas. Cilvēki atkārti dažādu laikmetu izteicienus par vienotības vareno spēku, bet necenšas šo patiesību likt lietā dzīvē. Cilvēki pārmet visai pasaulei nesaticību un tai pašā laikā paši sēj nevienprātību. Patiesi, nevar dzīvot bez sirds. Bezsirdība neatradīs harmonijas mītni. Nesaticības sējēji kaitē ne vien sev, bet tie saindē izplatījumu, un kas var paredzēt, cik dziļi iesūksies šāda inde?

462.

Ja izjūtama nesaticība, jukas un neticība, par Brālību nevajag runāt un pat domāt. Kā maigi ziedi novīst dūmu pilnā atmosfērā, tā Brālības Tēli īgnumā un melos – gaist. Tas, kas vēl vakar pārliecināja sirds apmulsumā, var tikt izkropļots. Tā visspilgtākais Torņa Čun atspoguļojums var tikt rupja pieskāriena salauzīts.

Vai gan visaugstākos jēdzienus drīkst paļāt lamu vārdiem? Šāda zaimošana neizdzēšami nogulsņējas aurā. Tā pielīp karmai, kā dubļi riteņiem. Nav viegli tos nomazgāt. Nebiedējam, bet minam salīdzinājumu.

463.

Kad būs nostādīta auru fotogrāfēšana, varēs saskatīt zīmīgu parādību. Pilnīga miera aura spriegumā līdzināsies vislielākā satricinājuma aurai. Kamēr vidējo iedarbību viņi atgādinās putekļaina maisa izpurināšanu. Tāpēc tā izsargāju jūs no sīkām svārstībām un nesaticībām. Var iedomāties nesaticības pelēkos traipus, kas kā gultas aizkars aizklāj iespējamību gaismu.

464.

Cilvēki labprāt tiecas uz Brālību ar jau gatavu saturu. Bet ja tos brīdinātu, ka nav atļauta nesaticība, vairums zaudētu savu sajūsmu. Pajautāriet cilvēkiem, kādu tie iedomājas Brālību? Un jūs dzirdēsiet daudzus niecīgus nosacījumus, kas cilvēkiem liksies sevišķi svarīgi. Kāds jautātājs beidzot izbrīnījās un iesaucās: “Vai tiešām cilvēki tik ļoti ciena nekārtību!”

Patiesībā tie nezina par negrozāmajiem Dabas likumiem.

465.

Ķildoties prot pat suņi, tātad neatdariniet dzīvniekus. Apziņa uzliek pienākumu saprast ķildas sekas. Kā melni viesuļstabi saceļas neprāta vārdi. Bīstami piegružot izplatījumu. Bīstami pievilkt sev un tuviniekiem pretsitienu.

Stāsta, ka pērtiķis ātri apvainojoties – kas tad mums par to? Pantēra esot viegli aizkaitināma – kas tad mums par to? Stāsta, ka vista kluksnot bez iemesla. Stāsta, ka vanags ilgi glabājot dusmas – kas tad mums par to? Papagailis atkārtojot zaimu

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

vārdus, kas mums par to? Saka, ka pīle neprot apvaldīt nervus – kas tad mums par to? Nebūsim līdzīgi.

466.

Nesaticības sekas, līdzīgi ļaunai slimībai, izpaužas pakāpeniski. Muļķi domā, ka izsargājušies no sekām, ja nākošā rītā vēl pamostas.

467.

Neķītras lamas un ķildas ir jau tumsas slavināšana. Briesmīgais nazis nav aiz jostas, bet mēles galā. Kādreiz nāksies saprast, ka izrunātais un domātais nav izdzēšams. Ikviens, kas būs padomājis par labo, varēs par to priecāties, bet arī otrādi.

468.

Nav viegli ārstēt acis, kuras kļūst tumšas no putekļiem. Patiesa draudzīguma kompreses – pirmais līdzeklis. To pašu ņemiet vērā arī daudzu citu slimību gadījumos.

469.

Nevajag patvaļīgi secināt par notikumu paātrināšanās vai palēnināšanās cēloņiem. Vajag prast ievērot daudzus apstākļus, no kuriem vissvarīgākos parasti atstāj novārtā. Mācu kāpināt vērību, lai nevairotu stāvokļa sarežģījumu. Tīši vai netīši, bet cilvēkiem netiek apzināties, ka bieži vien nesaticības graudiņš iznīcina labākos apvienojumus. Cilvēks līdzinās magnetam, bet pat magnets spēj zaudēt magnētismu, ja tam nederīgi kaimiņi. Tā jāiemācās ņemt vērā arī sīkos graudiņus. Nevar uzplaukt vienotība, ja katrā ritenī tiks ievērtas čirkstošas smiltis.

Mēlnesība

470.

Mīliet viens otru, cieniet viens otru, bet lai katra personīgā dzīve būtu viņa Svētumu Svētums. Jūs apvieno Skolotājs, Mācība un darbi, bet jūs neesat cits cita tiesneši. Tiesātājs, Skolotāju acīs, var viegli pārvērsties par apsūdzēto. Viņu mērogi nav mūsu zemes mēri, tas mums ir allaž jāatceras. Un brālim sviestais akmens, uzgulsies kā milzīgs smagums.

471.

Nav bezdvēselīgas taisnības, bet gan tikai mirdzošs lietderīgums. Patiešām, brīnišķais lietderīgums spēj nevis tiranizēt, bet gan atvērt brīnišķus vārtus. Un lietderīguma sauciens pilda izplatījumu ar uzvaras jūtām. Ne jau sīkas, mūžvecas drumsklas, bet Kosma vērtīgas daļas izpauž ar sevi notikumi un radījumi, kas izpratuši lietderīgumu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Bet vienīgi kosmiskās personības izpratne spēj apmirdzēt evolūcijas pakāpes. Citādi zemes izpratnē evolūcija paliks tikai par izdevīgu kapitāla noguldījumu. Bet jūs jau zināt, ka kapitāls, kam trūkst lietderīguma, ir tikai dzirnakmens kaklā. Un, tāpat kā infekcija izsauc garīgas un fiziskas vāstis, tā arī patīgas iekāres ārprāta uzliesmojums nes postu garam un miesai.

Uz zemes mēs rūpējamies arī par miesu, tālab vajag iedziļināties slimību izcelšanās cēloņos.

Ārsts varētu sacīt slimniekam – jums ir savtīgas iekāres lēkme, vai iedomības anēmija, nodevības akmens, vai aprunāšanas kašķis, vai arī naida trieka.

Kapsētās mēs tik ļoti mīlam cildināt gulētāju pozitīvās īpašības, ka nebūtu lieki apgaismot arī slimību īsto cēloni – rastos pamācoša aina.

Draugi, atkārtoju – uzturiet domas tīras, tā ir labākā dezinfekcija un visievērojamākais tonizējošais līdzeklis.

472.

Novērojiet, kādā mērā attālinās cilvēki, kas pakļāvušies nejaušām baumām. Viņu smadzenes pārstāj strādāt un kļūst līdzīgas netīrā ūdenī iemērtam sūklim.

473.

Pieradinieties ikvienā vārdā ielikt jēgu, izskaužot nevajadzīgu pačalošanu.

Ir grūti atsacīties no īpašuma jūtām, tāpat grūti ir pārvarēt arī pačalošanu.

474.

Ir iespējams plaši pulcināt jaunus līdzstrādniekus. Sīku tenku vietā Skolotājs vēlētos redzēt kāpinātu meklēšanu. Nakts gulst pār bailīgajiem, skaidro zaudējumu tie mazāk pamana, nekā lieku matu uz kaimiņa galvas. Vai ir iespējams domāt par vienkopu, ja iegrimuši tenkošanā? Bet grūtības mazināsies, kad zināsim, ka apmelošanas veicinātāji var palikt aiz jauno pilsētu sienām.

Lai apmeloņtāji pārbauda visa tā sarakstu, ko viņi apmelojuši. Vai tas nebūs cilvēcisks un evolucionārs atradumu saraksts? Nekāda neslavas celšana neietekmēs evolūcijas sekas. Bet apmelošana ir dzīvības degvielas iznīcinātāja un no lietderības viedokļa tā ir izskaužama. Nejedzīgs lamu vārds bieži vien nav precīzas domas diktēts, bet apmelojuma veids iznēsāts tumsā, un doma nes to nedzirdami, līdzīgi ūpja lidojumam.

Dažs jautās – kādēļ pievērst tik lielu uzmanību neslavas celšanai? Jautātājs nepazīst enerģijas ekonomiju.

Nav jāskumst par piegružoto ceļu, bet vai, gružotājiem!

475.

Ikviens pāridarītājs jau ir aizvēris Ugunīgos vārtus, viņš ir noziedzies pret cilvēka cieņu un tādējādi pazemojis, vispirms, pats sevi!

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Laiks tik ļoti saspringts, ka izsacīšu Pavēli – lai katrs pāridarītājs pārmet pats sev. Mēs viņu nepaglabāsim. Pietiek sarežģītjumu. Mums taisnīgi jāattur enerģija. Lai katrs pajautā savai sirdij – kur pārestības robeža? Nedrīkst spēkus izšķiest savstarpējos aizvainojumos.

476.

Ir ļaudis ar tik mežonīgu garu, ka tie spēj dzīvot vienīgi cits citu nosodīdami. Tā nav bruņojuma pārbaude nolūkā palīdzēt, bet gluži otrādi – nosodišana izvērsas par dzīves saturu. Ja tādām nosodītājam atņemtu valodu, viņš būtu pazudis, nokalstu kā augs bez ūdens. Tāda parādība ir analizējama no ārstnieciskā viedokļa. Šajā nosodīšanā saskatāma vampiriska veida apsēstība, kad ir prasība iegūt aktīvāku dzīvības fluidu, lai uzturētu apsēdēju.

Šo dzīves parādību ir iespējams un to arī vajag izpētīt zinātniskos nolūkos. Protams, apsēstību ir grūti pievarēt, ir sevišķi tādēļ, ka vēl ilgi pēc apsēstības, ieejas vārti paliek atvērti visiem. Vajadzīga ļoti saspringta novērošanas spēja, lai atturētu apsēsto no īgna uzbudinājuma, kas plaši atver durvis.

Pret apsēstību labākā sardze ir sirds, lai sirds neiemigtu.

477.

Prasme aplī norobežoties no tumšajiem ložņātājiem palīdzēs nostiprināt savu drosmīgo skatienu. Ir iespējams nepieļaut sev tumšos, atkārtojot Manu Vārdu – Mantramam. Tā sapratīsim, kāpēc cilvēce ir atbildīga par katru izrunātu vārdu. Labuma jēdziens rada mierīgu stāvokli, tātad pretējie jēdzieni uzbudinās, satrauks un noniecinās esamību. Cilvēki pilda Pasauli visļauņākajiem vārdiem; vai gan no tiem neizcelsies ļaunuma upes? Ir jāizjūt necieņa pret cilvēka vērtību, lai pieņemtu, ka mēlnesības sekas nav briesmīgas. Pastāvīgi ir sacīts, ka ļaundarbība dzīs asnus vēl pēc gadsimtiem. Vēsturnieks var pārbaudīt šādus melno sēklu zelmeņus.

478.

Par okulto slepkavību. Neredzamo slepkavību ir nesalīdzināmi vairāk, kā asiņaino. Aiz naida, aiz nezināšanas, aiz bailēm ļaudis sēj saindētas bultas, kurām mēdz būt liels spēks.

Katrs labums var pārvērsties ļaunumā, ja ir pieļauts mētāt akmeņus pa brāļu sakņu dārziem. Un kā gan var zināt, ko ķers neprātīgi mestais akmens?

Bieži auras stāvoklis akmeni novirza un kājas vietā tas ķer deniņus. Tāpēc ir nepieciešami akmeņus izņemt no apgrozības.

Es Esmu brīdinājis.

479.

Prātojumi par vēstures mēlnesību ir pareizi. Mēlnesība – varoņdarba sārta kurināmais. Mēlnesība ir nepiemērota tikai mūslaiku vispārējās sadzīves darbībām, bet vēstures

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

perspektīvā mēlnesības liesma visai daudzkrāsaina, un bez mēlnesības pateicīgā cilvēce būtu apbedījusi visspilgtākās parādības.

Adversa taktika paredz, lai cilvēku zvani neklusētu. Sfēru mūzikai vajadzīgs pavadonis, bet bezprātīgie skauģi iedomājas, ka viņu kaukšana sabiezina atmosfēru, lai mūžības simfonijas neaizsniegtu zemi. Bet labs saimnieks mācās likt lietā visus atkritumus. Tāpat arī mēlnesības lāpas lai apgaismo nelokāmā varoņdarba ceļu.

Saukādami Mūsu Sūtņus par šarlatāniem, cilvēki paši tiem izsniedz neparastības apliecību. Jo zemāko dzīvnieku glāsti taču mēdz būt ļoti rupji. Bet aizejošās rases pastaru rupjība pārspējusi pat viduslaikus! Ne tik daudz nežēlība, cik uztveres rupjums padara cilvēces masu par nederīgu materiālu. Tieši rupjība rada vieglprātību un pēc tās nodevību. Tāpēc sauksim mēlnesību par mežoņu lāpām, bet nakts gājienos derīga ikkatra uguns.

480.

Kas nav izjutis svētsvinības trīsas, tas nespēj izprast aizspriedumu postu. Ne jau lielajos darbos tie attīstās, bet ikvienā sīkā darbībā. Tā aizspriedumu vergs jau atmodamies nolād sapņus, kas neietilpst viņa būtības apjomā. Augu dienu tas mēlnešos un lādēs, jo tam trūkst sirds mēroga; un viņš iemīgs mēlnesībā un apmeklē sfēras, kas atbilstīgas mēlnesībai.

481.

Pitagors aizliedza mācekļiem zobgalības, jo tās visvairāk traucē svētsvinību. Cilvēks, kas apsveic Sauli ar himnu, nevar pamanīt sīkus traipus. Šajā pavēlē ietverts Daiļuma apstiprinājums. Lai ņirgāšanās paliek tumšajiem. Tie, kuriem vajadzīgi āksti, gudrajo vietā neatstās atmiņas par sevi. Himnu svētsvinība raksturo Pitagoru kā Ugunīgo Nesēju. Ņemsim piemērus no tādiem Ugunsnesējiem, kas daiļi nostaigājuši savas zemes gaitas.

482.

Ieteicams izvairīties no katras savstarpējas zobgalības un nopelšanas. Pat sarežģītos apstākļos var atrast pozitīvu pieeju, pa tādiem akmeņiem drošāk pāriet straumi. Lamu vārdi, līdzīgi ušņām, aug ātri, tie nepalīdzēs pāriet. Nereti lieto tādus vārdus, kas izraisa nelāgas emanācijas. Jo katrs vārds taču atstāj zīmi aurā. Cilvēkam jāuzņemas atbildība par saviem radījumiem. Brālībās nav vietas nekādai netīrībai.

483.

No zobgalībām vajag atturēties kā no kaitīgākajiem kukaiņiem. Katra zobgalība nekavējoties dod mums atsitienu. Tuvākā pazemošana ir neizbēgams bumerangs. Var sacīt, ka zobošanās pārklāj uguni ar putekļainu segu. Vajag izprast lamu un izsmiekla nozīmi. Izsmiekla sekas ir apmētāšana ar akmeņiem. Izsmiekla māte ir nelietība.

484.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Kādēļ jābūt neizveicīgiem? Kādēļ jārāda neattīstības iespāids? Kādēļ mūsējiem jābūt paviršiem? Kādēļ strīdā mūsējiem jābūt skaļiem? Kādēļ mūsējiem nemitīgi jāpļāpā? Izvairieties no nevajadzīgiem dubļiem. Redzat, ka katrs sīkums jāpasvītro, citādi Mūsu Vienkopas paradumi jūsos nenostiprināsies.

Niknums

485.

Atzīmējiet par psihisko infekciju. Vecs temats, bet vēl līdz šim dzīvē nepielietots. Tāpat kā senāk ļaudis bīstas no fiziskas sērgas, aizmirdami visu infekciju galveno kanālu. Vai tiešām iespējams nonāvēt, lādēt, trakot, neradot izplatījuma nogulsnes? Viss nogulstas tieši un smagi, izveidojot pār notikuma vietu nāvīgām gāzēm līdzīgu segu. Vai var sagaidīt, ka niknuma enerģijas indīgie izstarojumi izgaīsīs? Tieši otrādi, tie sabiezēs un nomāks prānu. Nekad neapmetieties uz dzīvi asiņainās vietās.

Jaunus pasākumus vajag uzsākt jaunā vietā.

486.

Izvairieties no vietām, kur izpaustas dusmas un šķelšanās. Miglaina ir ļaužu iztēle.

487.

Ja izpētītu izplatījuma nogulsņējumu pilsētās, tad starp indīgām vielām atrastu kaut ko līdzīgu imperilam. Uzmanīgi novērojot šo indi var pārliecināties, ka tā ir niknuma elpā izelpotais imperils. Neapšaubāmi, naida piesātinātā elpa ir posta nesēja. Ja uzbudinājuma gadījumā organismā nogulsņējas inde, ja siekalas var kļūt indīgas, tad indīga var kļūt arī elpa. Ja jāparedz, cik daudz niknuma tiek izelpots, kādu ļaunumu dažādību var radīt indes jaunie savienojumi milzīgu ļaužu pūļu gadījumos! Dažādi trūdošas barības un visvisādu atkritumu, kas mētājas pat galvas pilsētu ielās, izgarojumi ļaunumu pastiprinās. Laiks parūpēties par pagalmu tumšo kaktu tīrību. Tīrība vajadzīga kā pagalma, tā cilvēka elpā. Saniknotu cilvēku izelpojamais imperils ir tie paši netīrumi, tie paši apkaunojošie atkritumi. Nepieciešami iekalt cilvēku apziņā, ka jebkuri atkritumi var inficēt tuviniekus.

Morālās trūdēšanas atkritumi ļaunāki par visiem izkārņojumiem.

488.

Dusmas izsauc mēri, ir spītālību. Dusmas mierīgu mājas pavārdu pārvērš par čūsku midzeni. Dusmu īpašības neiederas vienkopā. Kopīga lieta ir kopīgs Labums.

489.

Ne jau gadījuma pēc izteiciens – aizrijās aiz niknuma. Tā norādīts, ka niknums ir aprobežots. Dusmu plūdi nav bezgalīgi, tikai vajag novērot enerģijas vibrāciju svārstības.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

490.

Lūk, nākas atgādināt to, kas jāzina pat bērniem. Viņi bieži kaut ko saprot un zina, bet vēlāk, kad nonāk pie atoma skaldīšanas, tad viņi tiek apbērti ar tādām drumslām! Viņi spēj vēl tikai sasķelt, bet ārdīšanas niknumā māju uzcelt nevar.

491.

Ir drausmi redzēt neprāta ainu, kad niknums grib nodzēst no Zemes vaiga visu saprātīgo; līdzīgi graužošam viesulim rīkojas niknums. Vienīgi saite ar Augstāko Pasauli var dot līdzsvaru.

492.

Vai taisnprātība grūta? Bērns pazīst taisnības izjūtu labāk par tiesnesi. Smieklīga ir cilvēku tiesa. Likumi aizsprostojuši ieejas. Protiet tiesāt zem zvaigznēm. Protiet izmērīt attālumu ar aizvērtu aci. Atrast aizklātas redzes gaismu dots katram. Bet slinkums, bet nepateicība, bet tumsība, bet niknums uz jūsu mugurām jā. Aklie ceļinieki, kur gan ir bērnu taisnība? Nomazgājiet ieradumu netīrumus.

493.

Lēnprātība nav gribas trūkums. Neretumis cilvēki, atmetot vienu īpašību, ir zaudējuši arī daudzas vajadzīgas kādības. Nevajag apkaunojošās pagātnes paliekas sajaukt ar vērtīgiem sasniegumiem. Dusmas ir cilvēka necienīgas, bet gara sašutums ir tā stihiju sacelšanās, par kuru runā visaugstākie Nolikumi. Garīgajai kaujai nav nekā kopēja ar dusmām. Tā Gaisma graiza tumsu bez dusmām.

494.

Nesaprātīguma viesulis aiznes labākos Manis sūfītos zīmējumus. Neizkaisiet dārgumus, kas doti, lai tos izpaustu pasaulei. Mazgadība nav attaisnojums. Labāk ir svinēt uzvaru pēc pirmās kaujas, nekā maldīties pazemē. Tāpēc Saku – ejiet kopā un aizsedzieties ar vienu vairogu. Ikviens, lai iztīra elpu, nesaceļot dusmu putekļus. Un padevības ziedus lasīdams, sapratīs Mana ceļa lietderību. Vai gan ar varu vedu jūs? Varmācība nav raksturīga Mums. Bet ja ejam kopā, kā tad lai nedod padomu! Tāpēc Saku – labāk domājiet un neklūpiet.

495.

Var pabrīnīties, ka cilvēki pat no nevainojamas filozofijas smeļas tikai dusmas. Jābrīnās, cik zema ir apziņa, kas spēj iesūkt tikai netīrumus. Vai cilvēki jau aizmirsuši, ka jebkura filozofija, vispirms, aizliedz dusmoties.

496.

Niknums cilvēkus nedrīkst iecelt atbildīgos posteņos. No šādas īpašības ļoti jāpiesargās, jo niknums ir aprobežotība. Aprobežotību, protams, iespējams līdz zināmai pakāpei izārstēt, tāpat arī niknumu. Abas īpašības pakļaujas suģestijai, bet

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

šāda pārvērtība prasa laiku. Niknums nodara briesmīgu postu, kā nepārvarams šķērslis tas gulstas uz visiem niknuma apsēsto cilvēku darbiem.

497.

Neaizmirsīsim, ka naidis izved organismu no līdzsvara, pakļaujot to visādām slimībām un apsēstībām. Tāpēc ieteicu pievērst naidam uzmanību no profilakses viedokļa. Kāpēc slimot, inficēt citus un trakot, kad gara piepūle vien jau pasargās organisma neaizskaramību.

498.

Ļoti sarežģīts laiks, naidis starp cilvēkiem pieņēmis ārkārtīgus apmērus. Nedrīkst glabāt atmiņā agrāko dzimtu naidu, tas bija kā bērnu spēle salīdzinot ar tagadējo ļaunprātību. Tāpēc pierādīsim to pašsavaldīšanos, par kādu jau runājām.

499.

Nevar būt attaisnojuma, kur ir naidis. Aicinu uz labvēlību, bet nevis uz vājību. Var visu atdot Kalpošanai Gaismai, bet ar Uguni jāpārbauda labvēlība. Tas jāizprot ar sirds stīgām. Bet, kad sastapsit tīģeri, nedomājiet par palīdzību; eksistē nelietības robeža.

500.

Neticības niknums pārpludina Pasauli. Tāds niknums ir visbriesmīgākais, jo tas sacenšas ar esamības būtību. Tas sakaitina pats sevi un melos nomāc visas iespējamības.

501.

Neiespējami atrasties dusmu stāvoklī nesaindējot apziņu. Ne tikai miesas indi, dusmas rada vēl daudz ļaunāku trūdēšanu: Lielākais vairums kosmisko gruzu ir no dusmām. Mēs nespējam vienaldzīgi skatīt dusmu postījumus.

502.

Ļoti nelabi ir melnās dusmu ugunīs pāriet Smalkajā Pasaulē; tas nozīmē kļūt aklam. Pie tam šādas dusmas laupa satiksmes līdzekļus, citiem vārdiem sakot, gara valodu. Kad sakām, ka dusmas nav pieļaujamas, Mēs dodam labāko padomu. Dusmas taču nav cilvēciska īpašība. Tās ir neattīstības viszemākais veids. Dusmās cilvēks atkrīt dzīvnieka stāvoklī ar visām tā sekām. Tāpēc, ja cilvēks dusmās ir pārgājis Smalkajā Plānā, viņam būs sevišķi grūti pacelties. Jo visādas kaislības traucē augšupeju, tad dusmas, kā nokaitēta dzelzs, izdedzina visus sasniegumus. Smalkās Pasaules zemāko slāņu būtnes neatradīs iespēju šķīstīties, iekams akls kļuvušais neatradīs savas sasistās garīgās apziņas drumslas. Padomu par lēnprātību vajadzēs sniegt dažādiem cilvēkiem. Lai arī bērni to dzird.

503.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Negrozāmi Saku: kamēr esat ar Mani, kamēr bez dusmu uztraukuma, kamēr esat bez šaubām, - neapbrīnināmas ir iespējamību straumes.

504.

Smalkajā Pasaulē aklums ir briesmīgs. Iedomājieties, ka jūs ieejat pustumšā telpā, kuras kaktos rēgojas nenoteikti tēli, kas savstarpēji sajaukušies un ietverti kaut kādos neskaidros plankumos. Pat tur, kur nav sevišķu briesmoņu, sadusmotais aklais saskatīs drausmīgus veidolus. Protams, Ugunīgo Būtņu vietā viņš saredzēs divas – trīs dzirkstis, kuras viņam neko neizsaka. Tāpēc no zemes priekšstatiem ir jāpārceļas tālajās pasaulēs.

505.

Vēlreiz pievērsīsimies dusmu sekām. Kad pusakls kurmis taustās pa Smalkās Pasaules pazemi, viņš var uzduroties Fohata lādiņiem. Ļoti sāpīga šāda spēcīgu, zibenim līdzīgu lādiņu izraisītā izjūta. Jūs esat redzējuši garīgās cīņas elektrisko bruņojumu. Psihiskās enerģijas tiekšanās satricina visu būtni. Šādam dzīvam aparātam nedrīkst pieskarties un pat tuvoties. Atbilstīgi šādam spriegumam būs saspringta arī visa apkārtējā sfēra. Katru tuvošanos atsviedīs satrieciens un ārkārtīgs sāpīgums. Tāpēc vēlreiz jāatkārto, ka dusmas iegremdē tumsā un tumsa pilna bīstamu pārsteigumu.

506.

Viltus balsis mēģina parādības sagandēt, bet iegaumējiet, - dusmu uztraukumi nav nekas vairāk kā putekļi un – izvairieties no tiem.

507.

Senatnē bija rotaļa, kurā sacentās cits citu sadusmot. Kurš pirmais noskaitās, tas arī zaudēja.

508.

Pēdējo reizi sacīšu par dusmošanos. Saskatiet to ne tik vien kā personīgu zaudējumu, bet arī kā zaudējumu izplatījumam. Šis ar smaidu un pieklājību piesegtais tārps nerimsies grauzt auru. Viņa kaitīgums paliek zem visiem darbiem. Jaunradīšanas labā pildieties ar pārliecību, kas vērsta pret dusmu uzbudinājumu. Kad tas kā asiņains kamols aizbāž ausis, vai tad cilvēks vairs dzird? Kad acs aizmiglojas, vai tad cilvēks redz? Kad pār apziņu pārslīd priekšgars, kur gan tad ir ieguvums? Bet kā dārga manta jāsaudzē uguns. Nervu fosfors izdeg kā deglis un kur derēs lampa bez tā? Var pielikt ozona eļļu, bet bez degļa nervi uguni neiekvēlinās.

Uguns simbols atgādina par vissvētāko vielu, kas tik grūti uzkrājas, bet tiek iznīcināta vienā mirklī. Kā gan var gaidīt sekas no izstarojumu uzņēmumiem, ja sāksim sevi iegremdēt tumsā?

Nemitīgi brīdiniet draugus.

509.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Niknums ir līdzīgs rūsai.

Rupjība

Lamu vārdi

510.

Skolotājs noliecās pār ūdens tvertni un jautāja māceklim – “ko redzi?” Tas atbildēja: “Redzu Tavu gaišo atspulgu”. Tad Skolotājs norādīja – “Saviļņo virsmu ar mazo pirkstiņu, - ko redzi?” – “Redzu Tavus izķēmotos vaibstus!” – “Padomā, ja mazā pirkstiņa pieskāriens jau pārmainīja vaibstus, tad kādus gan smalko enerģiju izstarojumus rada rupja pieskare? Tā visniecīgāki piemēri parāda to, kas notiek Smalkajā Pasaulē.

511.

Izplatījums satur tos pavadienus, kas saista dvēseles un veicina pievilksmi. Bet cilvēki ir bez mēra aprobežoti un rupji, un viegli zaudē dzīvības viesuļa pavadienus. Rupjās, materiālās dvēseles neatsauksies uz izplatījuma aicinājumu. Radošais prieks dzīvo augstāko sfēru apziņā un augstākā sprieguma garā uz planētas.

512.

Ja pareizi runājāt par rupjību un cik bezspēcīgas pret rupjību ir smalkās enerģijas. Uz rupjības balstiem nevar pastāvēt nekāda konstrukcija, tāpēc neviena rupjības piesātināta parādība nebūs izturīga, regress neizbēgams. Kur pamatu grauz rupjības tārps, tur būs pilnīgs sairums. Katra cilvēciskā rīcība pakļauta līdzīgām briesmām. Rupja rīcība var būt aizsegta ar tūkstoš iekārēm, un tomēr no izplatījuma rekordiem tā nav noslēpjama. Katrai Vienkopai jācīnās ar šo lāstu. Neviena cieša kopdzīve nevar pieļaut savā vidē rupjību. Tautai, kurā ieaudzināta rupjība, būs jāiziet caur ugunīgo transmutāciju, un tas, kas šādu sairumu pieļāvis, kļūs karmiski atbildīgs. Tāpat kopienai dalībniekiem, kuri ieslīguši rupjībā, būs jāiziet caur sevišķu šķīstīšanu. Bet rupjība, protams, ir briesmīga sērga, kas apkārtnē attīsta trūdēšanu. Tāpēc valsts, ja tā būs rupjības mikrobu perēklis, sekmes gūt nevarēs. Tāpat arī vienkopnieks negūs īstu veiksmi, ja garu apmāks rupjība.

513.

Izglītībai jāizskauž rupjums. Jāvienojas par to, ko Mēs saprotam zem rupjuma. Var iztēloties ļoti zinošu zinātnieku, kurš tomēr paliks rupjš cilvēks. Redzams, ka formālās zināšanas neatbrīvo no rupjības, kura nepieļauj smalkās uztveres. Bet nākotnes zinātne prasa izsmalcinātību, citādi tā nevar kalpot ar sintēzi. Skolotājam jājūt cieņa arī pret citām zinātnes jomām, bet uz to viņam jāsaprotas jau ar pirmajiem skolas gadiem.

Pajautājiet cilvēkam, ko viņš saprot zem rupjības? Viņš sacīs: lamāšanās, paļāšanās, bezkaunība. Bet šīs būs tikai nedaudzas īpašības. Rupjības pamati paliek daudziem

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

nepamanīti. Bet tas, kurš saskaras ar smalkajām enerģijām, var saprast, ka rupjība ir visa smalkā pārkāpums. Cilvēkiem jāsaprot, ka rupjību nedziedē ar laipnību. Var sastapt visai pieklājīgus rupjos un viņi nekad neatzīs, ka būtu vainojami rupjībā.

Jautās – vai Dzīves Mācībā patiešām ietilpst grāmata par labu uzvedību? Patiešām ietilpst, jo, lai izsmalcinātu apziņu, jāuztver izpratnes smalkums. Pašreiz Mēs runājam par to, ko gandrīz nevar izsacīt ar cilvēciskajiem vārdiem. Bet daudzi pamatlikumi ir neizsakāmi, tos jāizjūt. Šādas bezvārdu izpratnes un saskaņas būs saite nākotnes sasniegumiem. Nav vārdu, bet sajūta neaizmirstama un tā iegulst evolūcijas pamatos. Tā jūtās izsmalcināts cilvēks nebūs rupjš.

Domātājs atkārtoja: “Protiet just, citādi domās, ka jums ir cūkas āda.”

514.

Ugunīgā sirds nesmacēs sevi ļauniem vārdiem, jo tas ir pretīgi sirds dabai.

515.

Var jautāt – kā pazīt jaunpienācēju? Protams, ne pēc vārdiem. Labāk pielietojiet veco Austrumu metodi – pēc acīm, pēc gaitas un pēc balss. Acis neviļ, gaita un balss, protams, pie labas prasmes spēj noslēpt patiesību, bet visas triādes pazīmju kopība ir nemaldīga.

Vai tiešām cilvēki domā, ka tie melus naivi var noslēpt bezkaunīgos vārdos? Vārdi nav viena galvas mājiena vārti. Putna sugu uzrāda lidojums. Plēsonis parāda sevi no tālienes. Ērgļa klaigas nelīdzinās lakstīgalas dziesmai.

Ko lai dara, ja daži ļaudis apgalvo, ka visiem indusiem ir vienādas sejas; ka neesot iespējams atšķirt ķīniešus, mongoļus un arābus citu no cita! Vai gan var šiem ļaudīm uzticēt noteikt atšķirību pēc acīm un pēc gaitas? Pēc viņu domām visi cilvēki staigā uz divām kājām un visi blenž.

516.

Daudzi nodomās, ka nav vērts rūpēties par vārdiem un nodomiem, jo Pasaule pastāv arī tad, kad skan lāsti. Bet akli ir šie negudrie, it kā viņi neredzētu visus postus un nelaimes, ko cilvēce izraisījusi. Nedraudam, bet ieteicam iztīrīt atmosfēru. Atkal plaši apgabali satricinājumu pārņemti. Gaidāmi satricinājumi. Ne uz ilgu laiku cilvēki var atvirzīt savus izsējumus.

517.

Cilvēki aizmirsuši, cik ļoti viņu izstarojumi var pievilkt vispretējākās būtnes. Tāpat cilvēki negrib saprast, ka katra vieta var kļūt labvēlīga. Vai gan var lādēt vietu, kura cilvēciska neprāta dēļ kļuvusi nepatīkama dzīvošanai? Lai cilvēki neaizmirst, ka viņu neapmierinātība un zaimi gulsies uz viņiem pašiem. Var uzzīmēt šausmīgu ainu, kā cilvēks pats sevi aprok un pamana šos trūdus tikai tad, kad tie jau smacē.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Bet vēl cilvēki aizmirst, ka ar savu paļāšanu viņi traucē Mūsu darbu. Mums jāpatērē liels daudzums enerģijas, lai attīrītu cilvēku apraiptās vielas. Vai drīkst pielaist šādu izlaidību, - jo lamas parasti tiek izrunātas aiz tumsonības. Cilvēki sacīs – it kā mēs būtu cietumā, kur pat liekvārds nav atļauts. Bet lai tie padomā, cik daudz noziegumu un nelaimju ceļas tikai no neapdomātiem vārdiem. Var redzēt, ka dažas vietas tik ļoti lāstiem apkrautas un asinīm sārtotas, ka labāk pāriet uz jaunu apmešanās vietu; lai pats laiks attīra drūmos izstarojumus.

Domātājs brīdināja, lai domās un vārdos tiktu izteikti nodomi, no kuriem nenāktos atkāpties.

518.

Vismazāk cilvēki atzīst, ka viņu domas un vārdi var radīt nelabojamu ļaunumu. Nevar cilvēkiem iestāstīt, ka viņi grauj psihisko enerģiju. Viņu uztur tās kaitīgās būtnes, kuras sauc par psihiskās enerģijas aprirējiem. Bez naida un uzbudinājuma lēkmēm, daudzas lamas izrunā tumsonības dēļ, bet ļaunums tādēļ nav mazāks.

519.

Neķītru vārdu lietošana, kā izplatījuma sērga, pazemina visa intelekta kādību. Nejēdzība visos veidos ir bīstama slimība. Cilvēcīgi vajag apjēgt, kur ir dziedināšana un kur trūdēšana. Ir laiks atskārst zemes esamības šķīstīšanu. Nav pieļaujams apgrūtināt izplatījumu ar lāstiem, kas negaidīti skar nevainīgas būtnes. Bulta, kas tēmēta kustīgajā pūlī, var ķert nevainīgu. Tāpat arī domās, kur karma sagatavojusi vāju vietu, var ievainot. Varbūt, ka bez šāda trieciena, Karma būtu varējusi kaut kā mainīties, bet nelabvēlīgs trieciens var ievainot nepelnīti. Tāpēc cilvēkiem jāizprot sava atbildība par katru izrunāto vārdu.

520.

Pat tīri fizisku slimību gadījumos cēlonis jāmeklē domāšanas kādībā. Tālab pakāpeniski virziet apkārtējo domas uz labu. Jums jau ir zināms piemērs par to, kādas sāpes pat lielos attālumos izsauc lāsti un lamāšanās. Lai rosinātu vērību, vajag pievērst sirdi esošajam. Īpatnēji spēj rīkoties šie apsēstie, pat aurām tikai viegli saskaroties. Tālab liela uzmanība jāpievērš pašam pirmajam iespaidam, ko saņemam no cilvēkiem, kad sirds spēj dot savu mājienu. Viegli stādīties priekšā, par kādiem infekciju izplatītājiem spēj kļūt apsēstie un tāpēc no tiem ir tā jāvairās.

521.

Pilsētās ir aizliegtas indīgu gāzu pārpilnas fabrikas, bet zaimošana un nekrietnu vārdu birumi savu seku dēļ – kaitīgāki. Cilvēki negrib atbrīvoties no pašas graužošākās vielas, kas rada drausmīgu sairumu. Nerunāju par saplosītās atmosfēras radītām slimībām. Jo briesmīgāki par visām slimībām būs ap planētu esošo slāņu sairumi. Cik gan labu domu vajag, lai aizpildītu šīs aizas un izplatījuma vātis! Ja bīstami ir bezūdens tuksneši un virpuļviesuļi, tad tas pats ir novērojams, kad cilvēce noposta dzīvinošos spēkus ap sevi. Jo pašnospotītie iekšējie balsti ir kā trūdoši kapi.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIĶA
Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

3.grāmata: Cilvēks nepieņem 1.daļa

Izsargieties no nekrietniem vārdiem!